

ஸ்ரீ :
ஆழ்வாரொம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழியில்

திருநெடுந்தாண்டகமும்

நீகாஞ்சி பிரதிவாதிபலங்கரம்

அ ண் ண ங் க ரா சா ரி ய ர் இ ய ற் றி ய
திவ்யார்த்ததீபிகை யுரையுடன் கூடியவை

ஸ்ரீஸ்வாமியின் அறுபத்தைந்தாவது

திருநகூத்ரபூர்த்தி நினைவுமலராக

வெளியிடப்பட்டன.

— மூன்றாம் பதிப்பு —

சென்னை, 1956 மார்ச் மீராஞ்சி அச்சிடப்பட்டது

கிடைக்குமிடம் :

க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்

விலை ரூ. 2—0—0

துன்முகிஸ்ரீ வைகாசி விசாகம்

1956

திருநெடுந்தாண்டகம்.

இந்தவுலகு லிருள்கீங்க வந்துதித்து அந்தமிழால் கற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்களுள் பிரதானரான கம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த சதுர்வேத ஸாரமான் கான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு ஆறங்கங்கூற அவதரித்த திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருவிய ஆறு திவ்யப்ரபந்தங்களுள் சாமப்ரபந்தமாகும் இத்திரு நெடுந்தாண்டகம். [பெரிய திருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருவெழு கூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருநெடுந்தாண்டகம் என் அடைவு காண்க.]

இது, ஸ்ரீமங்காதமுனிகள் வகுத்தருளின அடைவில் இரண்டாவது ஆவிரத் தில் முன்னுவது பிரபந்தமாக அமைந்தது.

“வென்றியே வேண்டி வீழ்பொருட் கிரங்கி வேற்கணர் கலவியே கருதி, நின்றவா கில்லா கெஞ்சினையுடையேன்” என்றும், “சாந்தேத்து மென்முலையார் தடந்தோள் புணரின்ப வெள்ளத்தாழ்ந்தேன்” என்றும் தாமே அருளிச் செய்தபடி விஷயப்ரவணராய்த் திரிந்து கொண்டிருந்த இவ்வாழ்வார் தம்மை அங்கு

பெருமான் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றி, 'விஷயங்களில் ஆழ்க்தா திரிகிற இவரை சாஸ்திரங்களைக் காட்டித் திருத்தமுடியாது, கம் அழகைக் காட்டியே மீட்கவேணும்' என்று கொண்டு தன் அழகைக் காட்டிக்கொடுக்க, ஆழ்வாரும் அதைக்கண்டு ஈடுபட்டு "வேம்பின்புழு வேம்பன்றியுண்ணாது அடியேன் நான் பின்றுமுன் செவடியன்றி கயவேன்" என்றும்படி அவகாலித்தார். இவர் இப்படி தன்பக்கம் அவதானிக்கக் கண்ட எம்பெருமான் 'இப்போது இவர்க்கு கம்மிடத்து உண்டான பற்று மற்ற விஷயங்களிற் போலக் காமம் வம்பந்த வுணர்ச்சியை முன்னிட்டுப் பிறப்பித்ததாக வேணும்; இவ்வியேன் இப்பற்று இவர்க்கு நிலைகிற்காதொழியினும் ஒழியும்' என்றெண்ணி, எல்லாப் பொருள்களையும் விளக்குவதான திருமந்திரத்தையும் தனது ஸௌசீர்யம் முதலிய திருக்குணங்களையும், திருமந்தார்த்தத்துக்கு எங்கோ கிடைமான திவ்ய தேசங்களையும் ஆழ்வார்க்குக் காட்டிக் கொடுக்க விடினென வாடி தொடங்கி எம்பெருமானுக்கந்தருளின இடமே பரம ப்ராப்யமென்று அதுபவித்தார்.

இங்ஙனம் அதுபவித்த ஆழ்வார்க்கு இவ்வதுபவம் கித்யமாய்ச் செல்லுநகல் எரது இவரைத் திருகாட்டிலே கொண்டு போகவேணுமெனக் கருதிய எம்பெருமான் எம்மாரத்தில் இவர்க்கு ஜிஹாஸை பிறக்கும்படி அதனுடைய தன்மையை 'அறிக்க; அறிந்தவிவர் அஞ்சி கடுங்கி யந்நயுள வென்னுள் திருமொழியிலே "ஆற்றல் கரை வாழ் மரம்போல்" "காற்றத்திடைப்பட்ட கலைர் மனம்போல்" "பாம்போடொரு கடையிலே பவின்ருற்போல்" "இருபாடெரி கொள்ளியினுள் னெறும்பே போல்" "வெள்ளத்திடைப்பட்ட கரிபினம்போலே" என்று தமது அச்சத்திற்குப் பல்வற்றை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லிக் கதறினார்.

இப்படி இவர் கதறிக்கதறி "பணியாயெனக் ரூபும்வகை பாஞ்சோதி" என்றும் "அத்தோ வடியேற்கருளா புன்னருளே" என்றுஞ்சொல்லி வேண்டின விடத்தும், செறுகுழந்தைகள் பரி பரியென்று கதறியமுதாலும் அஜீரணம் முதலியவை கழிந்த உண்மையான பரி உண்டாமனவும் சோறிடாத தாயைப்போலே, எம்பெருமான், 'இவர்க்கு முற்ற முதிர்ந்த பரமபக்தி பிறக்குமனவும் காம் முகம் காட்டுவோமல்கோம்' என்று உதாஸ்கனையிருக்க, ஒரு கூணமும் அவனைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாத ஆழ்வார், மிகுந்த தாஹவ் கொண்டவர்கள் கிரிலே விழுந்து கிரைக் குடிப்படும் கிரைவாரி மேலே இறைத்தக்கொள்வதும் செய்யுமாபோலே, அவ்வெம் பெருமானை வாயாலே பேசியும் தலையாலே வணங்கியும் கெஞ்சாலே கினைத்தும் தரிக்கப் பார்த்தார் திருக்குறந்தாண்டகமென்னும் திவ்யப்ரபந்தத்திலே. தாஹம் அளவற்றதாயிருக்கச் சிறிது குடித்தண்ணீர் த்ருப்தியை உண்டு பண்ணுமல் மேலும் விஞ்சியவிடையைப் பிறப்பிக்குமாபோலே இவர் திருக்குறந்தாண்டகத்தில் அதுபவித்த அதுபவம் பழைய அபிவிவேசத்தைக் கிளப்பிப் பெரிய ஆர்த்தியை உண்டாக்கவே "நிவ்வுயிரிண்பணியங் வகுமிடகமொற்றே கிலையே" என்று ஆர்த்தராய்ச் சரணம் புருத்தார் திருவெழுகூற்றிருக்கை பென்னுள் திவ்யப்ரபந்தத்திலே. அப்போதும் எம்பெருமான் இவருடைய அபேஷிதத்தைச் செய்து தலைக்கட்டிற்றிலன்; கம்போலியரை வாழ்த்திக் இவ்வாழ்வார் முகமாக இன்னுஞ் சில திவ்யப்ரபந்தங்களை வெளியிடவேணுமென்ற அவாவினால் வானா இருந்திட்டான்; சக்ரவர்த்தி திருமகன் ஸமுத்ராஜனின் சரணம்புருத்து வழிவிடுமாறு வேண்டினவிடத்தும் அக்கடலையை இறுமாப்பையே பாராட்டி முகக்காட்டாமல் அநாதியஞ் செய்துவிடக்க, பெருமான் சிறிச் சிவந்த கண்ணினராய் "ஸாகரம் சோஷயிஷ்யாயி-சாபமாசய ஸௌமித்தோ-பத்ப்யாம் யாக்து ப்வைங்கமர:] 'இதோ இக்கடலை வற்றச் செய்துவிடப் போகிறேன்; ஸந்தமனா! சார்ங்க வில்லைக் கொண்டு வா;—வாகர முதலிகள் காலாலே கடந்து செல்பட்டும்; ஒரு கூணத்திலே

இக்கடல் படுகிற பாடு பாருங்கள்' என்றருளிச் செய்து ஸமுத்ர ராஜனை அழிக்க முயன்றும் போலே, இவ்வாழ்வாரும் 'ஹது அபேக்ஷிதத்தை விற்றேவற்றது எம்பெருமான் ஏதுக்கு? அவனுடைய ஸ்வரூப குண விபூதிகளையும், அவன் உகத்து எழுந்தருளியிருக்கு மிடங்களையும் அழித்துவிடுவோம்' என்று அவற்றை அழிக்கப் பார்த்தார் சிறிய திருமுடலிலும் பெரிய திருமுடலிலும். அதுகண்ட எம்பெருமான் 'இனி இவர்க்கு காம் முகங்காட்டா தொழியில் ஐகத்து ஈச்வரனற்றதாய்விடும்' என்று விச்சயித்து ப்ரஹ்மாதாபிகளுக்கு முகங் காட்டினாப்போலே இவர்க்கு முகங்காட்டித் தானும் இவரும் ஐகத்தும் உண்டாம்படி பண்ணியருள, அதன லுண்டான ஸந்தோஷாதீசயத்தைப் பேசித் தலைக்கட்டுகிறார் இத் திருநெடுந் தாண்டகத்தில்.

இப்பிரபந்தம் முப்பது பாகங்கள் கொண்டது. இது, விஷய வைலகாண் யத்தாலே, முதற்பத்து இரண்டாம்பத்து மூன்றும்பத்து என மூன்றுபகுதியாக வ்யவஹரிக்கப்படும். முதற்பத்து, தாமான தன்மையிலே அருளிச்செய்தது; இரண்டாம்பத்து திருத்தாயார் வார்த்தையாக அருளிச்செய்தது; மூன்றும் பத்து, தோழியோடே வருத்த சீர்த்தகம் பண்ணுகிற தலைமகள் வார்த்தையாக அருளிச் செய்தது. கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரரான பட்டர் இத் திருநெடுந்தாண்டகத்திலே மிகவும் கருத்து ஊன்றி இதன் ஆழ்பொருளில் ஈடுபட்டு 'திருநெடுந்தாண்டக சாஸ்திரம் வல்லவர்' என்று ஒரு பெயர். பெற்றவராய் இப்பிரபந்தத்தின் அர்த்தத் தைத் தமது திருவோலைக்கத்திலே பலகாலும் பாக்க உபந்யஸிப்பாராம். அதிலும் "ஹவண்ண நஹ்ருஞ்சிக் குழம்பித்தழ" என்ற இருபத்தேராம்பாகரத்திற்கு அநி விஸ்தரமாக உபந்யாஸம் அருளிச்செய்வார். அதுகேட்டு எம்பெருமானுடைய பஞ்சாசாரியர்களுள் ஒருவரான திருவரங்கப் பெருமானரையர் மிக வியந்து 'முன்பு ஓர் ஆசாரியரிடத்திலும் இப்படி பொருள்கேட்கப் பெற்றதில்லை இப்பொழுது இவ ரிடத்திலே இது கேட்கப் பெற்றோம்' என்று கொண்டாடிப் பட்டரை மிகவும் கன்கு மதிக்கலானார் என்று பிரனித்தம். ஸம்ப்ரதாயத்திலே தஞ்சை என 'வழங் கப்பட்டு வருகின்ற ஆசாரியர் பூர்வா வஸ்தையிலே மேல் காட்டில் வேதாந்தியாக [ப் புறமதஸ்தராய்] வாழ்க்கை காலத்திலே, ஸ்தல யாத்திரை செய்யுமியல்பினரான ஒரு பிராமணர் மூலமாக 'பட்டர் திருநெடுந்தாண்டக சாஸ்திரம் வல்லவர்' என்று கேட்டு, அவர் அந்த ஊற்பெயரைக் கேட்டுமறியாதவராதலால் 'அப்படியும் ஒரு சாஸ்திரமுண்டோ? அதனையும் வல்ல அவர் எப்படிப்பட்ட வித்வானோ!' என்று ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருந்து, பட்டருடைய வேதாந்தோபந்யாஸங்களுக்குத் தோற்றதுந் தவிர, திருநெடுந்தாண்டகத்தின் அரும் பொருளுபந்யாஸத் திறமையில் மிக ஈடுபட்டா ரென்பதும் ஸம்ப்ரனித்தம்.

தாண்டகம் என்பது ஓர்வகைப் பிரபந்தம். இது அறுசீராவது என்சீரா வாவது இஷ்டதேவதைபயப் புகழ்க்குபாடுவது. அறுசீர்கொண்டது குறுந் தாண்டகம்; என்சீர்கொண்டது நெடுந்தாண்டகம். நெடுந்தாண்டகத்தில் அடி தோறும் (மெய்யெழுத்துப்படி) இருபத்தாறெழுத்துக்கள் குறைவின்றி யிருக்க வேணுமென்கிற கிரப்பந்தமு முண்டு. ...

ஸ்ரீ: ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

திருமங்கை மன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருநெடுந்தாண்டகம்.

—*—

சீகரஞ்சு பிரதிவாதி மயங்கும் அன்னங்கராசாரியர் இயற்றிய
நிவார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.]

யின் திருவாய்முன்னுருவிவேதநாங்கல் விளக்கொளிபாய்முனைத்தெழுத்தறிக்கை
யின் திருவாய்முன்னுருவிற்பிணிமுப்பிணைப் பிரப்பிணியாபிறப்பதற்கே பென்னுது
பொன்னுருவாய் மணியுருவிற் பூதகைத்தாய்ப் புன்னுருவாய்நுருவித்திருஞ்சோதி
தன்னுருவாயென்னுருவித்திறவெத்தை தனிப்புரைபுத்திருவடிபென்திறவேயே.

1

முன் உருவில்	{ முன்னேயுள்ள [கண்ணாற் காணத்தக்க] பிராகிருத பதார்த்தங்களில்	இறப்பதற்கே	{ கைவல்ய மோகத்தை ஆச் ரிதர்கட்குக் கொடுக்க நிறை வாதவனாய்
யின் உரு ஆய்	{ மின்னின் தன்மைமையக் காட்டிக் கொடுத்தவனாய்	என்னும்	{ என்னத்தக்க பொன் போன்ற எவ்வுருபத்தை புடையனாய்
வேதம் என்கு ஆய்	{ எல் வேதங்களையும் உபகரித் தவனாய்	மணி உருவின்	{ திவ்யமங்களை விக்ரஹத்திலே பஞ்சோபநிஷங்கமாய்
விளக்கு ஒளி ஆய்	{ இருளை அகற்றும் விளக் கொளிபோலே அஞ்ஞா னத்தகாரத்தைப்போக்கித் தன்னவ்ருபத்தைப் பரகாசிப் பித்தவனாய்	புனல் உரு ஆய்	{ தண்ணிப்போலே எச் வ லையனாய்
முனைத்து எழுந்த திங் கள் தான் ஆய்	{ (மலையில்) தோன்றி (ஆகா சத்திலே) கிளம்பின சந்தி ரணப்போலே ஆஹந்த காமான ஞானத்தை எனக் குக் கொடுத்தவனாய்	அனல் உரு வின் திகழும்	{ அக்னிபோலே ஒருவர்க்கும் பெட்டவொன்றாதவடிவை புடையனாய்
யின் உரு ஆய்	{ இருபத்தினுக்கு தத்துவங் களுக்குப் பிற்பட்ட தத்துவ மாகி	சோதிதன் உரு ஆய்	{ எவ் வயம் ஜ்யோதிஸ்வருப னாய்
முன் உருவின் பிணி முப்பு இல்லா பிறப்பு இலி ஆய்	{ முன்னே தோன்றுகிற பிரா கிருத வஸ்துக்களுக்குப் போலே விபாதிபும் கிழத் தனமுமின்றியே பிறப்பு மில்லாதவனான ஜீவாத் மாவுக்கு நிர்வாணகனாய்	என் உருவில் வின்ற எந்தை	{ என் சரித்திலே நின்றவனாய் எனக்குத் தந்தையான ஸர் வேச்வரனுடைய
		தனிப்புரையும் திரு அடி	{ தனிப்போன்ற திருவடிகள்
		என் தலைமேலே	{ எனது தலையிலே இரா நின் நன்;
		எ	{ ஆச்சரியம் !

—தேவராத்திரிமகானத்தைப் போக்கினது முதலாகத் திருவடிகளைக்
ஸம்பந்தத்தை யளித்ததனாலாகவுள்ள உபகார பரம்பரைகளைப்பேசி மகிழ்கிறார்
இப்பாட்டில். முன்னுருவி யின் திருவாய்—கண் முன்னே பாதங்காசமாகக் காணப்
படுகின்ற பொருள்களெல்லாம் முன்னுரு எனப்படுகின்றன. 'அப்பொருள்கள்
யின்னின் தன்மைபோன்ற தன்மைபுடையன' என்னும் உணர்வைப் பிறப்பித்த
வன் துண்கிறார். 'யின்னின்னிலேயே மன்னுபிராக்கைகள்' என்கிறபடியே

ப்ராக்குதப் பொருள்களெல்லாம் கிடைத்தீர்தமமாட்டாதவை பென்று அறிவித்தா
னென்றவாறு.

ஜீவாத்மாவுக்கு தேஹ ஸம்பந்தம் இரண்டுவகையான தாரணங்களினாலுண்
டாகின்றது; புண்யபாப ரூபகருமங்கள் காரணமாகவும் எம்பெருமானது அருள்
அடியாகவும். கருமமடியாகப் ப்ராக்குதிபந்தமுண்டாமளவில், ஜீவாத்மா பரமாத்
மாக்களுடைய ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வொண்ணாமற் செய்கையும்
தன்பக்கவில் அஸ்தைத்யத்தையும் அபேக்யதைத்யையும் மறைத்து ஸ்தைத்ய
புத்தியையும் போக்யதாபுத்தியையும் ப்ராக்குதியானது பிறப்பிக்கும்; இனி எம்
பெருமானருளடியாக ஸம்ஸாரபந்தமுண்டாமளவில், ஸ்வவிஷயத்திலும் ஸ்வதேய
விஷயத்திலும் கிடக்கிற அஸ்தைத்யத்தையும் அபேக்யதைத்யையும் பிரகாசிப்
பிக்கக் கடவதுமாய் ஆத்மபரமாத்மஸ்வரூபத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கக் கடவதுமாயிருக்
கும். ஆழ்வார் இவ்விபூதியிலே பிறந்தது கருமமடியாகவல்லாமல் எம்பெருமா
னருளடியாகவாதலால் ப்ராக்குதி ப்ராக்குதங்களில் அஸ்தைத்யம் பிரகாசித்து
த்யாஜ்யதாபுத்தி புண்டாபிற்றென்க.

வேதம் நான்காய்—தேஹமே ஆத்மாவென்றும், இந்த்ரியமே ஆத்மாவென்றும்,
முதலன்றே ஆத்மாவென்றும், ப்ராணனே ஆத்மாவென்றும், புத்தியே ஆத்மா
வென்றும் கொள்வாருடைய கொள்கைகளைத் தள்ளி 'ஐஹம்' [நான்] என்று
ஸ்வவஹரிப்பதற்கு இலக்கான வஸ்துவே ஆத்மாவென்றும் அவன் கித்யனென்
றும் தெரித்து கொள்வதற்கு சாஸ்த்ரம் அபேக்யதமாதையாலே, சாஸ்த்ரங்களில்
தலையான வேதங்களை அருளினபடி சொல்லுகிறது. இங்கு 'வேத நான்காய்' என்றது,
நால்வேதங்களையும் பிரதிபாதிக்கப்படுபவன் என்ற கருத்தினாலென்று; கார்டு
வேதங்களையும் உபகரித்தருளினவன் என்ற கருத்தினாலென்க.

ஆக, "யின்னுருவாய் முன்னுருவில் வேத நான்காய்" என்றவளவுக்குத்
தேறின் கருத்தாவது—ஆத்மாவிற்கு காட்டிலும் வேறுபட்ட அசேதனப் பொருள்
களில் கூணிகத்வ புத்தியைப் பிறப்பித்தவனும், அங்ஙனல்லாத ஆத்ம வஸ்துவின்
உண்மை நிலையைத் தெரிந்துகொள்வதற் குறுப்பாக சாஸ்த்ரங்களைத் தந்தருளின
வனும் எம்பெருமான் என்றதாபிற்று.

விளக்கொவியாய்—சாஸ்த்ரங்களைக் கொடுத்தருளின மாத்திரத்தால் என்
னாகும்; அவற்றால் மருள் கீங்கித் தெருள் பிறந்தாலன்றே பயனுண்டாவது;
அங்ஙனம் அஐஞானத்தையகற்றி எல்லா ஞானத்தை புண்டாக்கி ஸ்வரூபத்தைப்
பிரகாசிக்கச் செய்தருளினவன் என்கிறது விளக்கொவியாய் என்று. விளக்கொளி
யின் ஸ்வபாவம்போன்ற ஸ்வபாவத்தை புடைத்தானகயாலே சாஸ்த்ர ஞானத்தை
விளக்கொளி பென்கிறது. விளக்கானது இருளைப்போக்கிப் பொருள்களை
விளக்கச் செய்யுமாபோலே அகவிருளைப்போக்கி ஸ்வரூபத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கக்
கடவதா யிருக்கும்ன்றே சாஸ்த்ர ஜ்ஞானம். இப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ர ஜ்ஞானத்தை
புண்டாக்கியருளினவன் எம்பெருமான் என்க. எம்பெருமானருள் இல்லாவிடில்
உண்மையான சாஸ்த்ரார்த்த ஜ்ஞானம் உண்டாகமாட்டாதென்று உணர்க.

முனைந்தெழுந்த திங்கந்தாழ்—மலை துணியில் தேரன்றி ஆகாசத்திலே கிளம்
பின் சந்திரனைப்போலே ஸந்தோஷகரமான ஞானத்தைக் கொடுத்தருளினவன்
என்றுபடி. கீழ் 'விளக்கொவியாய்' என்றவிடத்திலும் இங் வர்த்தந்தானே சொல்
லிற்று; மீண்டும் இங்குச் சொல்லுகிறது என்னென்னில்; கேண்மின்; எம்பெரு
மானைப்பற்றின் ஜ்ஞானங்கள் பலவகைப்படும்; எம்பெருமானைக் காதுல் கேட்டுணர்
வது, நெஞ்சில் ஊன்ற மகஞ்செய்துணர்வது; உபாஸகம் செய்துணர்வது; கண்
னூரக் கண்ணுணர்வது என்றிப்படிப்பட்ட ஜ்ஞானங்களுள் சாவண் ஜ்ஞானம்

[தாதாஜ் கேட்டுணர்தல்] பெற்றறமை மாத்திரம் 'விஷ்கொளியாய்' என்றதனால் சொல்லிற்று; கிதித்யாஸை-தாசை ஜ்ஞானங்களைப் பிறப்பித்தமை இங்குச் சொல்பவருகிறது என வாசி காண்க. வினக்கினுணுண்டாஹ வெளிச்சத்திற் காட்டினும் முனைத்தெழுந்த திங்கனினுணுண்டாரும் வெளிச்சம் அதிக ஆகந்தருபமாக இருப்பது போல, சீராவண ஜ்ஞானத்திற் காட்டினும் மகை கிதித்யாஸை தர்சகங்களுடனானதாரும் ஞானம் மிக்க ஆஹ்வாத ரூபமாக இருக்குமாதலால், விஷ்கொளியா யென்றதனால் சீராவண ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லிற்றென்றும் முனைத்தெழுந்த திங்கனானுயின்னதனால் மற்ற ஞானங்களைச் சொல்லிற்றென்றும் பகுத்துரைத்தல் மிகவும் பொருந்தும். இது தன்னிலும் முனைத்து என்றதனால் மகை தசையும் எழுந்த என்றதனால் கிதித்யாஸை தசையும், திங்கனானுய் என்றதனால் ஸாக்ஷாத்கார தசையும் சொல்பபட்டன வென்றுணர்க.

பிங்னுருவாய் முங்னுருகிற்பினி சூப்பிச்சாய் பிறப்பிப்பாய்-இவ்வளவும் ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுகிறதாய் (ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே) இப்படிப்பட்ட ஜீவாத்மாவுக்கு கியாமகன் எம்பெருமான் என்றதாஹிது. "பொங்கைம்புலனும் வியாழிணுந் தும் கருமேந்திரிய மைம்பூதம், இவ்விவ்வுவிரேய் பிரிசுதி மானுக்காரமனங்களை" என்கிறபடியே இருபத்துநான்காஹிய தத்துவங்களுக்குப் பிற்பட்டவனாய் என்று இருபத்தைத்தாம் தத்துவமாகச் சொல்பபட்டவனான ஜீவாத்மாவைப் பிங்னுருவாய் என்றதனால் சொல்லுகிறது; முங்னுருகிற்பினி சூப்பிச்சாய் பிறப்பிப்பாய் என்றபதம் அந்த ஜீவாத்மாவையே; ப்ரத்யக்ஷத்திற் காணப்படுகின்ற ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களை முங்னுரு வென்கிறது. அந்தப் பொருள்களுக்கு ஸம்பாதிதமான பினியும் சூப்பும் பிறப்பும் ஜீவாத்மாவை ஸ்பர்சிக்கமாட்டாவாகையால் "முங்னுருகிற்பினிசூப்பிச்சாய் பிறப்பிப்பாய்" யென்று ஜீவாத்மாவைச் சொல்லிற்றுயிற்று. ஆக, பிங்னுருவாயும், முங்னுருகிற்பினிசூப்பிச்சாய் பிறப்பிப்பாய்யிராதின்ற ஜீவாத்மாவைச் சொல்லி, ஆய் என்ற ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே அப்படிப்பட்ட ஜீவாத்மாவை நிர்வாணியவன் எம்பெருமான் என்றதாஹிது.

பிறப்பதற்கே யென்குது-இறப்பாவது மாணம்; ஆத்மஸ்வரூபாநுபந்தியான மாணம் இங்கு விவகிதம்; அதாவது கைவல்யமோகதம். கேவலாநுபந்தியான மாணம் ஆத்மாவுக்கு இவ்விவாதினும் ஸ்வரூபாநுபந்தியான மாணம் உண்டாதலால், அப்படிப்பட்ட மாணமாகிய கைவல்ய மோகத்தை அந்தரங்கமான அடியார்க்குக் கொடுக்க கெஞ்சினும் கிணையாதவ் வெம்பெருமான் என்றவாறு. ஸ்வத: ஸாஹ்யான ஆத்மாவிலுண்டாய் அநுபவ ஸ்வரூபமாய்த் தனியே ஒரு புருஷார்த்தமாய் மீட்சியில்லாததான கைவல்யத்தை பிறப்பு என்ன ஸாமோவென்னில்; சீரமானது ஆத்மாவின் விபோகத்தை யடைந்ததன் அது மாணமாக ப்ரத்யக்ஷத்தில் விபவஹரிக்கப்படுகிறது; இதையும் அப்படியேமாஹ்ஷாத் ஆத்மாவாகிய ப்ரத்யக்ஷத்தின் விபோகத்தாலே மாணமாகத் குணறுகிலை. ப்ரத்யக்ஷத்தில் மாணமடைந்த சீரம் கஷ்டமாகிசூப்போலே ஆத்மாக்கிப்ப இவ்விவாதி; அப்படி யிருக்க மாணமென்னஸாமோ வென்னில், ஸ்வரூபாநுபந்தியான போகமில்லாமையாலே ஆத்மாவை ஸ்ஷடனாகவே கொண்டு மாண மென்ன ளாம். "மருதோ தரீதா: புருஷ:" [சுழையான மனிதன் செத்தவனே] என்கிசூப்போலே இதனைக் கொண்க. "அக்ஷர கங்காதோ பவதி" என்று கொல்லுத்தக்கவர்களின் ஹ்ருதயத்தாலே இதுமாணமேயாகும். இதனைத் திருவாய்மொழியில் கிருகமீழ்ப்பு என்றது முணர்க. ஆக பிறப்பதற்கேயென்குது என்றதனால் கொல்லுருவது-ஸ்தவஸ்து மோகத்தைப் புருஷார்த்தமாக அபேக்ஷிப்பவர்களுக்குக் கொடுக்கவல்லவனான எம்பெருமான் இப்போது என்கை இப்பருமியிலே வீழ்த்த கிணையானென்பதாம்.

இப்படிப்பட்ட உபகாரத்திற்குமேகை தன்னுடைய எவ்வுபயோகமுமாகிய பாகியிப்பித்தருளுகையாகிற மஹோபகாரமுஞ் செய்தருளினு னென்கிறார் லென்றும் பொன்னுருவியி னன்று. போக்யகதையின் திருதியாலே ஒருகொடிப் பொழு தும் விடமுதலாய்க் கப்போதும் சித்திக்கவுரியதும் பொன்போல் விரும்பத்தக்கது மான் திவ்ய எவ்வுபயத்தை புனட்பவன் என்றபடி.

மணிபுருஷ பூதமைந்தாய்—இங்குப் 'பூதமைந்த' என்கிறது பஞ்சோப விஷத் துக்கம். 'பாழேழை புழாக்கிச் சேவா கிவருத்தன் னர்வ அவ ஹி' என்கிறபடியே பஞ்சோப விஷத்தை வடிவவடிவத்தாவிருக்கும் எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்களை விதாழும். அம்மத்தங்களின் தேவர்களுக்குப் பஞ்சபூதங்கள் உபாதாமாயிருக்கு மாபோலே எம்பெருமானுடைய திருமேனிக்குப் பஞ்சோபவிஷத்துக்கள் உபாதாம மாயிருக்குமென்று பாஞ்சராத்ர சாஸ்திரம் கூறும். இனி, 'மணிபுருஷ பூதமைந்தாய்' என்பதற்கு மற்ருருவகையாகவும் பொருள் கூறுவர்; தனக்கு அஸாதாரணமான மணிபுருஷனும் எழுந்தருளி யிருப்பவனும், பாக்ருதமான பஞ்சபூதங்களிலும் எழுந்தருளியுள்ளவன் என்று.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய ஸௌக்யத்தைச் சொல்லுகிறது புனதுருவாய் என்று. வலிஷ்டனென்றும் சண்டாளனென்றும் வாசியில்லாமல் ஒரு துறையிலே படித்தாடுதற்குரிய தண்ணீர்போலே அனைவர்க்கும் ஒரு தன்மைப்பட எளியனாயிருக்கும்வ னென்றவாறு. இப்படி அனைவர்க்கும் எளியனானால் எந்த சக்ருவிலும் எந்த வேளையில் என்னகேடு விளைகிறதோவென்று அஞ்சியிருக்க வேண்டாதபடி பிரதிகுலர்க்கு செருப்புப்போலே கிட்டவொண்ணாதிருக்கும்வ னென்கிறார் அங்குருவிக் தீபம் என்று. அதுகூடர்க்குப் புனதுருவின்ன்; பிரதி கூடர்க்கு அனதுருவின்ன் என்பது. கோதி தங்குருவாய்—காட்டில் சோதிப்பொருள் க்கென்று விளங்குகின்ற அக்கி சந்திரன் னலிரியன் முதலியவர்கட்கும் தன்னு டைய ஸம்பந்தத்தாலே ஐயோதின் உண்டாய்ப்பு பாஞ்சோதியாய்விருப்பவ னென்கை. அங்குருவிக் தீபம்—யிகவும் ஹேமமான் என்னுடைய சீரத்திலே வந்து கின்றனென்கிறார். கீழே இவ்வாழ்வார் மடவெடுக்கையாலே எம்பெருமான் தன் னுடைய ஸத்தைக்கு ஹாரிவினைத்திடு மென்றஞ்சி ஓடிவந்து இவருடைய சீரத் திலே பொருத்தித் தரிப்புப் பெற்றனன்போதும். ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமா னுடைய தனிப்போன்ற திருவடிகள் எந்தவிடக்கு அணுகாமாய்க் கிடக்கிறபடி யாயி னன்றாராயிற்று.

பருருவிக் கொடுக்கியுயர்ப்பந்தேறையருவாய்ப்பாத்திறம்

சருருவிக்ருவருவியென்னதிற கிணவந்தந்திருவருவெறென்னும்போது.

சருருவிக்ருவருவியென்னதிற கிணவந்தந்திருவருவெறென்னும்போது.

சருருவிக்ருவருவியென்னதிற கிணவந்தந்திருவருவெறென்னும்போது.

சருருவிக்ருவருவியென்னதிற கிணவந்தந்திருவருவெறென்னும்போது.

சருருவிக்ருவருவியென்னதிற கிணவந்தந்திருவருவெறென்னும்போது.

சருருவிக்ருவருவியென்னதிற கிணவந்தந்திருவருவெறென்னும்போது.

சருருவிக்ருவருவியென்னதிற கிணவந்தந்திருவருவெறென்னும்போது.

சருருவிக்ருவருவியென்னதிற கிணவந்தந்திருவருவெறென்னும்போது.

சருருவிக்ருவருவியென்னதிற கிணவந்தந்திருவருவெறென்னும்போது.

சருருவிக்ருவருவியென்னதிற கிணவந்தந்திருவருவெறென்னும்போது.

சருருவிக்ருவருவியென்னதிற கிணவந்தந்திருவருவெறென்னும்போது.

சருருவிக்ருவருவியென்னதிற கிணவந்தந்திருவருவெறென்னும்போது.

சருருவிக்ருவருவியென்னதிற கிணவந்தந்திருவருவெறென்னும்போது.

சருருவிக்ருவருவியென்னதிற கிணவந்தந்திருவருவெறென்னும்போது.

சருருவிக்ருவருவியென்னதிற கிணவந்தந்திருவருவெறென்னும்போது.

ஒத்து நின்ற	சேர்த்திருக்கின்ற	பல்வேறு சமய	பலவாய் வேறுபட்ட சமயங்
மூ உருவும்	{ (மேற்சொன்ன) மூன்று	மும் ஆய்	களைவுடைத்தா யிருக்கும்
	மூத்திகளையும்		ஐகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தும்
கண்டபோது	{ (பிரமாணங்கொண்டு) பரி	பாந்து நின்ற	{ இப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட
	சிலனை செய்யுமிடத்து,		ஐகத்திலே அந்தர்யாமியாய்
பார் உருவி	கடினமான பூமியென்ன	ஆம் சோதி	{ பாஞ்சோதியென்று போற்
நீர்	ஐலமென்ன		தப்படுமதாய்
எரி	அக்னியென்ன	ஒன்று	அத்விதீயமா யிருக்கின்ற
கால்	வாயுவென்ன	முதல் உருவம்	காணமேக வருவமானது
விசம்பும் ஆகி	{ ஆகாசமென்ன ஆகிய பஞ்ச	எம் அககன்	{ எம்பெருமானுடைய வடிவ
	பூதங்களையும் படைத்தும்	உருவம்	மாம்.

... அரி அயன் அரன் என்கிற மும்மூர்த்திகளிடத்தும் ஸாம்யபுத்தி கடப்பதாற ஒரு அகர்த்தமுண்டே, அந்த அகர்த்தத்தையும் எம்பெருமான் தமக்குப் போக்கியருளினபடியைப் பேசுகிறார் இப்பாட்டில். இருவர் சேஷபூதராய் ஒருவன் சேஷியாய், இருவர் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறவர்களாய் ஒருவன் ஸ்ருஷ்டி செய் பவனாய், இருவர் சரீரபூதராய் ஒருவன் சரீரியாய் இருக்கிறபடியை எனக்குக் காட் டித்தந்தருளினு னென்கிறார்.

இந்திரன் சந்திரன் வருணன் ருபேரன் என்று பைபை தெய்வங்கள் இருந் தாலும் விஷ்ணு, பிரமன், சிவன் என்கிற மூன்று மூர்த்திகளை முக்கியமாக வழங் கப்பெறும்; அம்மூன்று மூர்த்திகளின் உருவங்களை ஆராயுமிடத்தில், ஒருவனுடைய [நாணமுகனுடைய] வடிவம் பொன்னின்வடிவாகவுள்ளது; மற்றொருவனுடைய [பரமசிவனுடைய] வடிவம் சிவந்த கெடுப்பின் வடிவாகவுள்ளது. இன்னொருவ னுடைய [ஸ்ரீமத் காராயணனுடைய] வடிவம் கருங்கடல்போன்றுளது. மேற் கிசான்ன மும்மூர்த்திகளையும் பிரமாணங்கொண்டு பரிசீலனை செய்யுமிடத்து, பஞ்ச பூதங்களை யுண்டாக்கியும் பவனைகப்பட்ட சமயங்களையுடைய ஐகத்தை ஸ்ருஷ்டித் தும், இப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஐகத்திலே அந்தர்யாமியாய் வியாபித்தும் நிற்கிற பாஞ்சோதியான எம்பெருமானுடைய வருவம் காணமேகவருவமா யிருக்கும் என்று சொல்லுகிறவிதனால் முகிலுருவமுடையவனே எம்பெருமான் என்றாவிற்று.

“ஒருருவில் மூவருமே யென்ன நின்ற இமையவர்தம் திருவுருவேறெண்ணும் போது ஒருருவம் பொன்னுருவம், ஒன்று செந்தி, ஒன்று மாகடலுருவம்; ஒத்து நின்ற மூவுருவுக்கண்டபோது பாருருவி நீரெரிகாற் விசம்புமாகிப் பல்வேறு சமயமு மாய்ப் பாந்துநின்ற ஒன்றுஞ்சோதி முகிலுருவம் எம்மடிசுருவந்தானே” என்று அந்நவியிப்பது.

பாருருவி—உரிவீ என்னும் வடசொல் உருவியெனத் திரிந்தது; பூமியென்று பொருள். பார் என்றது பூமிக்கு விசேஷணமாய் நிற்கிறது இங்கு. பருமை பொருந்திய பூமியென்றபடி. அண்ட காரணமான பஞ்சபூதங்களை ஸ்ருஷ்டித்தவ னென்கிறது முதல்வாக்கியம். இங்கு இதைச் சொல்லுகிறது ஏதக்காக வென்னிவ்; அண்டகாரணமான பூதங்களைப்படைத்தவனான எம்பெருமானுக்கு அண்டத்தினுட் பிறந்தவர்களான பிரமன் முதலானோடு ஸாம்யம் சங்கிக்கவும் இடமில்லை யென்று தோற்றுவிப்பதற்காக.

ஸ்ருஷ்டி இருவனைப்படும்; ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியென்றும் வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி யென்றும். இவற்றுள், காமரூபவிபாகமில்லாத ஸ்ருஷ்டி ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி யெனப்படும்; அகிது உன்ன ஸ்ருஷ்டி வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி யெனப்படும். “பாருருவி நீரெரிகாற் விசம்புமாகி” என்றது ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னபடி; “பல்வேறு

சமயமுமாய்” என்று வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறது. தேவமதுஷ்யாதி பேதத்தாலே பவனைகப்பட்ட பாருபாடுகளையுடைய ஜகத்தையுண்டாக்கினவனாய் என்றபடி. சமயம் என்றது வடசொல் திரிபு; ஏற்பாடு என்று பொருள். உகைத் துப் பொருள்களுக்கெல்லாம் ஒவ்வொரு ஏற்பாடு உண்டு; தேவதைகள் ஆராதிக் கவுரியராயும் அமுதமுண்பவராயு மிருத்தல் அவர்களுக்கான ஏற்பாடு; மனிதர் ஆராதனை செய்பவர்களாயும் அன்னமுண்பவர்களாயு மிருத்தல் அவர்களுக்கான ஏற்பாடு; தீர்யக்குக்களும் ஸ்தாவரங்களும் ஆராதனைக்குக் கருவியாயிருத்தல் அவற்றுக்கான ஏற்பாடு; இங்ஙனே கண்டுகொள்க

பாந்து நின்ற—பரக்கையாவது—ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஸகலபதார்த்தங்களிலும் அதுப்ரவேசத்தாலே ஆத்மாவாய் விபாபித்து நிற்கையாம். ஸலக்தமசேதகா சேதகவிசிஷ்டனாகிறபடியைச் சொன்னவாறு. இதற்கு ஈற்றடியிலே அக்வயம்.

[சுருஷி] ஜகத்திலே என்றபடி. ஜகத்துமுழுவதும் எம்பெருமானுடைய உரு [சரீரம்] ஆகையாலே அந்தச் சொல்லையிட்டுச் சொல்லிற்று. “இருள்தருமா ஞாலம் என்று வெறுக்கத்தக்க இதனை சூரு என்பானென்? என்னில்; இந்த ஜகத்தானது முழுஷ்டுக்களுக்கு ஒருபடியாலே ஹேயமாயும் ஒருபடியாலே உத் தேச்யமாயுமிருக்கும்; ஸம்ஸாரஸ்தானம் என்று வெறுக்கத்தக்கதாயிருக்கும்; எம்பெருமானுடைய விபூதியென்ற காரணத்தாலே உத்தேச்யமாயிருக்கும் இங்கு உத்தேச்யத்வம் தோன்ற சூரு என்றதாகக் கொள்க.

சூருமேயென்னநின்ற விவகயம்—ஸ்ருஷ்டி, சக்தனம், ஸம்ஹாரம் என்பன மூன்று தொழில்கள். இவை மூன்றையும் ஸ்ரீமத் காராயணனொருவனே நிர்வஹித் தாலும் அவன்ருன் பிரமனை அதுப்ரவேசித்து ஸ்ருஷ்டியையும், ருத்ரனை அதுப்ர வேசித்து ஸம்ஹாரத்தையும், தானான தன்மைமையிலே சக்தனத்தையும் கடத்திப் பொருளாகையாலே மூன்றுக்கும் ஒருவனே கடவன் என்று தெனியக்கொள்த ஸாமான்ய ஞானிகள் ஒவ்வொரு தொழிலுக்கு ஒவ்வொரு தெய்வத்தை ஸ்வதந்தர நிர்வஹக மாகக்கொண்டு மூன்று மூர்த்திகள் ஆச்ரயணீயர்கள் என்று சொல்லுவர்கள்; அதை அதுவதிப்பதாம் ‘சூருமேயென்னநின்ற விவகயம்’ என்று. “ஓ ஆத்மா; அங்காவி அப்பா தேவதா:” என்ற கருதியின்படி ப்ரஹ்மருத்ரர்களும் எம்பெருமா னுடைய திருமேனியேயென்று தெனியக்கண்டவ ராகையாலே அவர்களையும் திருவுரு என்ற கௌரவச் சொல்லாலே சொல்லுகிறார் என்ப.

வேறென்னும்பேது—“கன்றெழில் காரணன் காண்முகனானென்னு மிவரை, ஒன்ற தும்மனத்து வைத்து உள்ளிதும்மிருபசை யறுத்து. கன்றென நலஞ்செய் வது அவனிடை கம்முடை கானே” என்ற திருவாய்மொழிப்படியே ஏக தத்துவ மாக மனத்து வைக்கிற பட்சத்தில் முகிளூருவமொன்றே தோன்றும்; அங்ங னன்றியே பிரித்து ப்ரதிபத்தி பண்ணுகிற பட்சத்தில் ப்ரமஹேதுவான அளா தாரண வடிவங்களைச் சொல்லுகிறது ஒருவம் பொன்னுருவமென்று தொடங்கி. பிரமனது உருவம் பொன்னுருவாயிருக்கும். பொன்னுனது எல்லா ஆபரணங் களும் பண்ணுகைக்கு உரித்தாயிருப்பதுபோல, பதினான்ற லோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கு உரியவுருவமென்று தோற்றியிருக்குமென்க. [ஒன்று செந்தி] ருத்ரனது உருவம் செந்தியுருவாயிருக்கும்; அக்கிக்கு ஸ்வபாவம் அனைத்தையும் கொளுத்துகையாகையாலே, ருத்ரனுடைய ஸ்வபாவத்தைப் பார்த்தால் ஜகத்தை யெல்லாம் உபஸம்ஹரிப்பதற்கு உரித்தாயிருக்குமென்று தோற்றயிருக்கும். [ஒன்றுயட்டிருவம்] கண்டார்க்கு விடையைத் தீர்க்குமதாயிருக்கையும், துஷ்ட ஜக்துக் களைநடுகல்வ ஜக்துக்களைநடு தன்னம் முதனியவற்றோடு வாசியற ஸகல பதார்த்தங் களையும் தன்னுள்ளே விட்டு வைத்து சக்திக்கையும் கடலின் ஸ்வபாவமாகக் காணு கின்றது; அப்படியே எம்பெருமானுடைய ஸ்வபாவத்தைப் பார்த்தால், ஆச்ரிதர்

களுக்கு தாபத்ரயஹரமாயும், ஆச்ரயித்தாராத் - தன் னபிமாஸத்திலே யிட்டு வைத்து ரக்ஷிக்கும்தாயுமிருக்கை தேரற்றவிருக்கும்.

ஒத்துநின்ற மூவுருவகண்டபோது—மூவுருவும் ஒத்திருக்கையாவதென? என்னில் அவரவர்களுடைய தொழிலுக்கு அவரவருடைய உருவம் பெருந்தமர் விருகரும் படியைச் சொன்னவாறு. ஸுஷ்டிக்குப் பொருத்தமர்விருக்கும் பொன்னுருவம்; ஸமஹாரத்துக்குச் சேர்க்கிறுக்கும் செந்தி யுருவம்; ரக்ஷணத்திற்குத் தருகிறுக்கும் மாகடலுருவம் என்று காண்க. ஆக இப்படிப்பட்ட மூவுருவையும் பிரமாணகதி கொண்டு ஆராயுமிடத்தினை, பாருருவி நீரோரிகால் விகம்பமாசிப் பல்வேறு சமயமு மாய்ப் பரந்துகின்ற ஒன்றே ஆம் சொதியாகும்.

எமமடி நுநாம முகிழ்வுருவம்—கீழ், 'மாகடலுருவம்' என்றதையே இங்கு முகிலுருவமென்று அதுபாஷிக்கிறார். முகிலுருவ முடையவரே எமமடிகள் என்றாரென்க.

திருவடிநிற்குதெய்வோபயெனன்றும் திரைதக்கன்வையுருவாய்த்திகழந்தானென்றும்*
பெருமடிநிற்க உழந்தமகெண்டகாண பெருமான்கருதவன்வன்றக்க*
ஒருவடிநீர் தோருருவென நனாரனாக ஸூழ்தோறுழிநீரேத்தவென்றும்*
கருவடிநிற்கெனவன்வன்றக்க கட்டுவையோரோருவந்தான்விற்பாரே.

திருவடியில்	விளக்கணமான வடிவங்களில்,	வழிதோறு	உபபேதமும் திவ்ய துதிப்ப
கருநெடுமால்	காண்கமகச்யாமாஸன வடிவைய	வழிநின்ற	தலவாஸம்
பெருவடியின்	புடைய ஸாதிவச்வரன்	ஏதனை அல்	
கடல்	பெரிய காமரூபதேதோடே	வரல	
அமுதம்	கடலினின்றும்	ஒரு வடிவம்	வடிவம் திறமும் இன்னதென
கொண்ட	(தேவர்களுக்கு) அமுத	எனது ஓர்	தும் இவ்வனவென்றும்
காலம்	மெடுத்தகொடுத்த கால	உரு என்று	அறியப்பேர்தாமலிருக்கிற
வான்கரு ஆய	மாயியிருதயுகத்திலே	உணரல ஆக	
திவ்யந்தான	சங்குபோலே வெணுத்த	கருவடியின்	கத்த திருமேனியையும்
எனறும்	கிறத்தையுடையவனாக	செம் வன்	செக்கிறான் திருக்கண்
திரைதக	விளங்கினவென்றும்	ணம் கண்	களைபுமுடையனும் சம
கண்	செய்ததிறத்தைதுடையவ	ணை தனின்	பெருமானே
	னாக விளங்கினவென்றும்	பெருமானே	
	(கலியுகத்தில்)	யார் ஒருவர்	ஆரேதுமெருவர்
கருநீலமவன்	(இயற்கையான) நீலகிறத்தை	காண்கிற	(எவ்வாயத்தால்) காணக்
ணை எனறும்	புடையனாக விளங்குகிரு	பாரே	கடியலோ?
	னென்றும்	கட்டுரை	(கெஞ்சி)-செரவனு.

* * *—தீர்ப்புர்த்தி ஸாய் ப்ரமத்தை எம்பெருமான் தமக்குப் போகத்த தந்தருளினபடியை அருளிக்கெய்தார் கீழ்ப்பாட்டில். எமமடிநாம தனது கிரீவேறுக கருவடியினால் தமக்குக் காட்டித் தந்தருளின திருமேனியின் வடிவ ரக்ஷணயத்தை அதுபவித்துப் பேசுகிறார் இப்பாட்டில்.

எம்பெருமான் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் ஒவ்வொரு கிறத்தைக் கொள்வான்; கிருதயுகத்திலுள்ளவர்கள் ஸத்வகுணம் கிறைந்தவர்களாய் உகமான் கிறத்த உகக்குமவர்களானவராலே அவர்கட்காகக் கிருதயுகத்திலே பசுப்பால் வெணுதை கிறத்தையகொள்வான்; த்ரோதாயுகத்திலே கிவந்த கிறத்தைக்கொள்வான்; த்வாபர யுகத்தில் பசுமயகிறத்தைக் கொள்வான்; கலியுகத்தில் இயற்கையான கீல கிறத் தைக் கொள்வான்—என்பது நன்கொள்கை. பூரீபாகவததலை. பதினேழாவது ஸ்கந்தத்தில் ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் இருபதாவது ச்வேகம் முதலாக இவ் விஷயம் விசியக காணத்தக்கது. இப்பாட்டில் த்வாபர யுகத்திற் கொள்ளும்-

பகலும் நிறம் சொல்லப்படா தொழியினும் அதுவும் இங்கு அதுணந்திக்கக்கூடாது. பொருட் சேர்த்திகுத்தகுதியாக "பெருவடிவிற் கடவுநயங்கொண்ட காலம் உண்புருவாயத் திகழ்தான்" என்பது முந்தாறு அச்வயித்துக்கொள்ள வுரியது.

"திரோதைக்கண்" என்று புகத்தின் பெயரை வாய்விட்டுச் சொன்னது போலக் கிருதயுகத்தின் பெயரையும் வாய்விட்டுச் சொல்லையாமிருக்க அப்படி சொல்லாதே 'பெருவடிவிற் கடவுநயங்கொண்ட காலம்' என்று சொல்லுலாவென்னென்னனில், பிரயோஜனகந்தாபரர்கட்காக எம்பெருமான் தன் திருமேனி நோவக காரியஞ்செய்து உபகரித்த பெருவருணத்தை வாய்விட்டுச்சொல்லி யதுபாணிகக விருமயினவராகையாலே அந்த பகவச்சேஷத்தத்தை விட்டு புகத்தை முதலிக கிருரெனப். இங்கே விவாகவியான வாகவியமுங் காண்மின :- "பெரிய திரு நாளிலே ஆதாமுடைமார் 'பங்குனி மாதத்துக்குப் பின்பு காரியஞ் செய்கிறோம்' என்ன ப்ராப்தமாயிருக்க 'பெரிய திருகாணுகுப் பின்பு காரியஞ் செய்கிறோம்' என்னுமாபோலே." என்று அதாவது, முற்காலத்திலே திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே வாழ்பவர்கள் பங்குனிமாதத்திற்கு முகதியமாகி, அதை முதலிய மாதங் களில் வயவஹரிக்கும்போது பங்குனிமாதத்திற்குப் பிறகு கடத்த உத்தேசிகரும காரியங்களைப்பற்றிக் காலம் குறிப்பிடுமபோது 'பங்குனிமாதத்திற்குப் பிறகு செய் வோம்' என்றாவது 'சித்திரமாதத்திலே செய்வோம்' என்றாவது குறிப்பிடாமல் 'பெரிய திருகாணுகுப் பின்பு செய்வோம்' என்று குறிப்பிடுவர்களாம். இதனால், பங்குனிமாதத்திலே கடைபெறுகின்ற பெரிய திருகாண அயவனவு உத்தேச்யமா யிருக்கமென்பது விளங்கும். அதுபோலவே இங்கு ஆழவார்க்குக் கடவுநயங் கொண்ட வரலாறு இனிதாயிருக்கையாலே அதைவிட்டு புகத்தை விருடிககிரு ரென்றபடி.

ஆழவார்க்கு இவ்வரலாறு உத்தேச்யமாகில் 'கடவுநயங்கொண்ட காலம்' என்றால் போராதுதே? 'பெருவடிவிற்' என்பானென்னென்னனில், பதினாறு வரு பிரக காதமனவு பரப்பபுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே அப்பாபு முழுவுதும் னிம்முய்படி "தன் தாளுத்தோளும் முடிசுளஞ் சமனிராத பல பரப்பி" என்கிற படியே பெருவடிவோடே திருக்கண் வளர்கருள்வதும், அவவடிவோடே யெழற் திருநா கடைகிறபோது ஒருகடல் செவ்வ வின்னு ஒருகடல்க கடைத்தாற் போலே திருக்கண்கழமாகிற பரம்போகயதை செஞ்சை விட்டு அகலாமையாலே சொல்லிற்றென்க.

பெருவடிவு என்பதற்கு, பல வடிவுகள் என்றும் பொருள் கூறுவர், மந்தர மலை நீரில் அமுந்தாமையு ஆணையாக வடிவெடுத்தும், மேலே கொத்தனியாமையு ப்ருஹத்குரியாயும், தேவதைகளோடுகடி வின்று காரியஞ்செய்யும் வடிவு கொண்டும் வானுடு காகத்திற்கு வலிமையாய்ப் புருகதுகின்றும் ஆகனிப்படி பல வடிவுகள் கொண்டபடி.

'கடவுநயங்கொண்ட காலம்' என்றதில், தேவர்கள் எம்பெருமான் ஆழவார்கள் ஆகிய அனைவர்களும் அமுதங்கிடைத்தமை அதுணந்திக்கத்தகுந்தது. எவனின யென்னில், "அமுதமமார்கட்கீத்த" என்கிறபடியே உப்புச்சாறு அமுதம் தேவர்கட்குக் கிடைத்தது; "விண்ணவரமுதுண அமுதிவ்வுரும பெண்ணமுதுண்ட வெமஞெய்யானே!" என்கிறபடியே பெரிய பிராட்டியாராகிற அமிருதம் எம்பெரு மானுக்குக் கிடைத்தது. "செந்தாமரைககட் செககன்வாய் நறஞெழுதே! என னுயிரே" என்கிறபடியே கையுத்திருவாழியுமாய்க் கொண்டு கடக்கடைத்த எம்பெரு மானுடைய அமுதம் ஆழவார்கட்குக் கிடைத்தது. (தேவர்க தேவமாயினுமாக எம்பெருமான் கடல் கடைத்த வரலாற்றை ஆழவார்கள் தேரிற் கண்டதுபோலப் பரம்போகயமாகப்பெயறுபணித்துக் கனிப்பர்கள் என்றவாறு.) ஆகக் கடவுநயங் கொண்டகாலமாகிய கருதயுகத்திலே வண்புருவாய்த்திகழ்த்தமைசொல்லிற்றுயிற்று.

திருநெடுஞ் சேயன் என்பது—இவ்வாகசியம் முன்னேயிருந்தாலும் அர்த்தச் சேர்த்திருந்தது தியாகப பின்னே அகலவிககவுரியது. க்ருதயுகத்திற்குப் பிறகு தானே திரேதாயுகம், ஆழ்வாரும் புகக்ரமமாகவே அருளிச்செய்யலாமே; மாறுபட அருளிச் செய்வானேன்? எனனில்; ஸத்வாஜஸாதமோமயமான ப்ரக்ருதிகரு கிறவகளை கொல்பபுகந்த வேதவாகவியத்தினை “அஜாமேகாம் கோவூரித சுகல க்ருத்யுதம்” என்று சிவப்பு வெண்பு கறுப்பு என்கிற அடைவிலே ஒதியிருக்கையால் அந்தச்சாரையாலே அருளிச்செய்திற்படி என்னலாம்.

“கருநீலவண்ணம்” என்றது கலியுகத்தின் கிறத்தைச் சொன்னபடி. [ஓரு வடிவத்தோடு கருநீலவண்ணமுமாக] “மீனாயாமபுமாய் கரகிங்குமாய்க் குறளாயக் காளையே நாமாய்க் கற்சிபாம” இப்பாதிப்படியே தேவமநுஷ்ய திரயகஸ்தா வரயோகிகளிலே பலவகைப்பட்ட வடிவுகளையும் சிவப்பு வெண்பு கறுப்பு என்றும் பிபரலே பலவகைப்பட்ட கிறங்களையும் எமபெருமான் ஏனென்கொண்டாலும் இவை யெல்லாம் இச்சைசரினா பரிகரஹிக்கப்பட்டவையத்தனையே யாதலால், அப்படி ஸைகலபக்திஹ கொளதும் வடிவுகளும் கிறங்களும் ஒருவராலும் எங்கிலாண வொண்ணாதுதபடி யிருக்கின்றன என்று எமபெருமான். சில வடிவுகளையும் சில கிறங் களையும் ஒருவாறு அவரவர்கள் பாசாரமிட்டுப் பேசித்துதிக்கலாமத்தனையல்லது உடனளபடி அறியக்கூடாதவனான எமபெருமானை யாந்தரம் அறியவல்லார்?—கிச் சேறறுக பகவத்ப்ரஸாதக்காலே கரண கண்டு பேசினாற்போலே அவா தான் கண்டு பேசவல்லார்” கான் கண்டபபோலே கரணவணாருண்டோ? கான் பேசினாப் போலே பேசவல்லாருண்டோ? என நுராகிற்று.

உ.டிமா—ஏவனொருமை வினைமுற்று; தம்முடைய திருவுள்ளத்தை விளிக் கின்றமை கொள்க. இனி, ‘கடலுரை’ என்பதை வினைமுறையாகக் கொள்ளாமல் பெயர்ச்சொல்லாகக் கொண்டு உரைப்பினாமாம்; அவரவர்கள் ஏதோபேசுவது வெறுக்கட்டுமையே யன்றி உள்ளபடி கண்டு பேசினதன்று என்க. ... 3

திந்திரகு பிரமந்த கருதவகைநனை நெடுநிலங்குந்திநின்றுதகைந்தாய*
செந்திறத்தமிழோவைய மாநிலத்த திகைநாங்குமயத்தியகனநாடிருதி*
அதேதத்திந்தேயக்குமநிலையே அதனனை அதனாமாட்டத்திவத்த
மத்திந்தை*மத்திந்தை*மத்திந்தை*மத்திந்தை*மத்திந்தை*மத்திந்தை*மத்திந்தை*
மத்திந்தை*மத்திந்தை*மத்திந்தை*மத்திந்தை*மத்திந்தை*மத்திந்தை*மத்திந்தை* 4

இருநிறத்தும் பிரமந்தும் முதலான தளனை	இருநிறங்களும் பாறுமாவகும் காரணபூதலைய	அந்தததில்	இப்படி ஸகலபக்தத்தக் களிலும் விவரித்து கிறகு மிடத்தில
இருநிறம் கால திரேயிண பூதம் ஐந்து ஆய	பெரிதான பூமி, காற்று, அகலி, ஜலம், ஆகாசம், ஆகிய பஞ்ச பூதங்களுக் கும் வியாமகனாய	தேவர்க்கும் அறியல் ஆகா அகத னனை	தேவர்களுக்கும் அறியல் கூடாத சுத்த ஸ்வபாவ ராய்
செம் திறத்த தமிழ ஓசை ஆதி	செவ்விய தமிழப் பிரபந்தை களைப் பிரகாசிப்பித்த வனாய	அகலனைச் மாடு அகதி ஸவத்த	பிரமணாகட்டுச் செவ்வ மான வேதத்தினுடைய முடிவிலே விளங்குகிற
யட்டசொல் ஆதி	யாழ்வாருத வேதத்தையும் பிரகாசிப்பித்தவனாய	மத்திரத்தை மத்திரத்தால் மறிவாது வாழுதி ஏல் மட கொஞ்சமே	பாமந்தாமான ஸாவேச் வரனை திருமகத்தாலே இடை விடாது அதுபலிப்பா யாவில்
திசை நான்கும் ஆய	காலகு திசைகளிலுமுள்ள ஏல்பொருள்களுக்கும் அகதாரத்தமாயய	என்றும் வாழ்வாம்	விதேயமான கொஞ்சே! இவ்வாத்மா உணவன்னலும் உலுஜிவிக்கப்பெறலாம்.
திங்கள் காயிது ஆதி	சுந்திர ஸூரியசகட்டும வியா மகனாய		

***—எம்பெருமானைத் தாம் ஒருவராக அதுபவிப்பதில் திருப்தி பிறவாமை யானே உசாத்துனை கூட்டிகொள்ள னிருப்பமுண்டாயிற்று ஆழவார்க்கு; முக்தர் களும் கித்யர்களும் இங்கிலைத்தவ ரலையையானே அவர்கள் துணைபாகப் பெற்ற திலகை; இங்கிலைத்தவரான ஸம்ஸாரிகள் உண்டியே உடையே உகந்தோடு மவர் களாகையானே துணைபாகமாட்டார்கள்; இனி ஒருபோதும் தமமை ஸ்டூப் பிரியா திருக்கிற தமது திருவுள்ளமொன்றே தமகருத் துணைபாகவற்றதலால் 'நெஞ்சே ! இவ்விஷயத்தை நாம் அதுபவிக்குமபடி பாராய்' என்கிறார்.

இத்தீர்த்தம் பிரமற்கும ஓதல்வந்தகனை—உகைத்தில், காண்முகக் கடவுளாகிய பிரமனுக்குப் பரத்வம் சங்கப்பவர்கள் உளரேயன்றி இத்திரனுக்குப் பரத்வம் சங்கப்பார் ஆருமில்லையே; அப்படியிருக்க 'இத்திரற்கும முதலவன்' என்று இங்கு சொல்லுவானேன்? அப்படிச் சொன்னாலும் பிரமனை முதலுறச சொல்லிப் பின்னை இத்திரனைச் சொல்லிவிடுகக்கொடும்; முற்படச் சொல்லுவானேன்? எனனில்; ஸாதாரண ஜீவராசிகளில் பரிசுணிதலுன் இத்திரனுக்கு எப்படி எம் பெருமான் காரணபூதனோ, அப்படியே காண்முகனுக்கும் காரணபூதன் என்று தெளிவித்தவாறு. இத்திரன் எப்படி காரணபூதனோ அப்படியே பிரமனும் காரண பூதன் என்று காட்டுதற்கே இத்திரனை முற்படச் சொல்லிறறென்க. ருதரனுக்குத் தந்தையான பிரமனை யெடுத்துச்சொன்னபோதே ருதரனுக்கும் எம்பெருமானே முகல்வனென்பது வெளிப்படையேயாம். தாமுதவர்களில் கடைபரன் இத் திரனையும் உயர்ந்தவர்களில் முதலவனை பிரமனையும் எடுத்துரைத்தபோதே பரத்யாஹாராயாததாரை கடுவுள்ள தேவர்களும் சொல்லப்படனராகக் குறை யிலகை யென்க.

இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பின்னை வியாக்கியானத்திலே (அச்சப் பதிப்பில்)—“இத்திரனுக்கும் பிரமனுக்கும் எனனுதே ரேபாந்தமாக சொல்லிறறு பூரையதாபுத்தியானன்று. கேட்பிக்கிறார்” என்று காணப்படுகிற வாக்யம் ஓங்கு. ஸ்ரீகேசவர்களில் காணப்படவில்லை; பொருத்தமும் மாட்டாது; முற்காலத்தில் ஏட்டுப்பிரதிகளை வைத்துக்கொண்டு காலகேசபவகேட்டும்போது உபத்திகளின்ற ஆசாரயர்கள் அருளிச்செய்யும் அத்தவகளை சில ஆவசயகமென்று தேரனற்றால் சிலயர்கள் அதை ஏட்டில் அவ்விடத்தில் ஒருமுலையில் குறித்துவைத்துக் கொள் வார்கள்; இவ்வர்த்தவகளிற பொருத்தமானவையுந் சிலவுண்டு, பொருத்தாத வையுந் சிலவுண்டு. பிறகு அந்த ஏட்டுப் பிரதிகளைக்கொண்டு அச்சிடப் புகுந்த வர்கள் அவற்றில் மேற் சென்னவிதமாகப் புகுந்த டிப்பணிகளையும் வியாக்கியான கர்த்தாக்களான பூர்வாசாரயர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளாகவே மயங்கி அச்சிட்டு விடுகிறார்கள். எம்முடைய ஸம்பந்தாயித்தவகளை பவவற்றிலும் இப்படிப்பட்ட ப்ரஷேபங்கள் பல புகுத்துவன வென்பதை ஏறகனவே யாம் கிருதித் துண்டினாம். அவவண்ணமாகவே இப்பாட்டின் வியாக்கியானத்திலும் மேற் குறித்த வாக்யம கவிசர்களின் கைச்சரக்காக துழையப்பெற்ற தென்றே கினைக்க வேண்டும் அவன் + கு, என்றிருந்தால் இடையில் உகாச்சாரியைவந்தால் 'அவனுக்கு' என்றும். அதுவரானில் 'அவற்கு' என்றும்; அதுபோலவே, இத்திரன் + கு, பிரமன் + கு—என்றிருந்தால் (இத்திரனுக்கு) (பிரமனுக்கு) என்றும் புணர்ச்சியாகலாம்; (இத்திரற்கு) (பிரமற்கு) என்றமாகலாம். இரண்டும் ஏக வச்சமேயாகும். “கண்டும் தெளிந்துகைறார் கண்ணற்கு ஆனன்றி யர்வரோ” என்றும்போன்றவிடங்களில் 'கண்ணற்கு' என்றது 'கண்ணனுக்கு' என்றபடியே யன்றி, (கண்ணர் + கு) என்று பிரிவதன்று. அப்படியே இங்கும் 'இத்திரற்கு, பிரமற்கு' என்றது (இத்திரனுக்கு) (பிரமனுக்கு) என்று சொன்ன படியேயன்றி இத்திரர், பிரமர் என்று பன்மைபாகப்பிரிவதல்ல. ஆகவே 'இத்திரனுக்கும் பிரமனுக்கு மென்னுதே ரேபாந்தமாகச்சொல்லிறறு' என்ப

தற்கு இங்கு பரணுகதியே சில்கை. புணர்ச்சிசிகைகளை மறியாத சிலர் சேர்ந்திட்ட வாகவியமாகவேயிருக்கத்தக்கது. இவ்வாகவ்யம் சில ஓலைஸ்ரீ கோசங்களிலும் காணப்படுமாறில் அப்போது சிரமப்பட்டு ஒருவாறு பொருத்தனிடலாம்; ஏனெனே எனனில; பரட்டின முதலிலுள்ள இரண்டு பதங்களிலும் புணர்ச்சி சிபத்த வலவினறகரமலலாமல் இடைவினரகரமே யுள்ளதாகக் கொண்டு (இந்திரர் + கு) (ரீரமர் + கு) எனஞ்கு பஹுவசகபாடம் இருக்கிறதாகக் கருதி முற் குறித்த வாகவியம் பிறந்ததென்னவேணும். இது ஸ்வரணமான கர்வாஹ மன்று.

திருநிசங்கம் தீர்வின் முதலாதாய்—எம்பெருமான் பஞ்சபூதங்களாகவே இருக்கிறான் என்றது பஞ்சபூதங்களையும் படைத்தவனென்றபடி.

சேந்திரத்த தயிழோத வடமொழி—தமிழ் வேதத்தையும் ஸம்ஸ்கிருத வேதத் தையும் வெளிப்படுத்தினவன் எனஞ்வுது, தமிழ் வேதத்தாலும் ஸம்ஸ்கிருத வேதத் தாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறவன் எனஞ்வுது பொருள் கொள்க. ஆரிய பரணுக பரணிய ஸம்ஸ்கிருத பரணியை முன்னேசொலி ஆரியசரிதைவான் தமிழ்ப் பரணியைப் பின்னே சொல்ல ப்ராப்தமாகிருக்க, முன்னே சொலிற்று எனனெனனில; தமிழ்வேதமானது வடமொழி வேதம்போலல்லாமல் ஸர்வாதி காரமாகிருத்தலாலும், “செய்ய தமிழ்மாட்களை காமதெனியவேதித் தெனியாத மறைவிடங்கள் தெளிவினேரேமே” என்ற வேதாந்த கேசிகன் பாகரப்படியே தெளிவாகப் பொருள்களை விளக்குதலாலும், எவ்ருபதநிறஞ்ச் சேர்ந்தவையும் சேராதவையுமாகிய கண்ட பொருள்களையும் பேசுகிற வடமொழி வேதம் போலல்லாமல் ஸ்வரூபத்திற்குச் சேர்ந்தவற்றையே பேசுதலாலும் இன்னமும் இப்படிப்பட்ட பரணிகையான வைணவண்பததை உட்கொண்டு ஸம்ஸ்கிருத வேதத் தினும் தமிழ்வேதமடிகச் சிறக்கதென்பது விளக்க முகதறச் சொல்லிற்றென்க. வடமொழியானது ‘முரட்டு ஸம்ஸ்கிருதம்’ என்று போபெற்றிருக்கும்; இஃது அக்ஷணலலாமல் ‘சரத்தமிழ்’ என்றும் ‘செவிகவினிய செஞ்சொல்’ என்றும் சிறப்புறுதல் பற்றிச் ‘சேந்திரத்த’ என விசேஷிக்கப்பட்டது.

திருவாய்மொழியில் (5-7-31) “வந்தருளிபென்னெஞ்சிடம் கொண்ட வானவர் கொழுந்தே” என்ற பாகரத்தின் ஈடுமுபததாரு சிரத்தி—

“பட்டர் ஸ்ரீபுஷ்பயாக மணித்தானவாதே கஞ்சியரைப் பலகாலுயியல் கேட்டருளவர்; ஒரு கோடைசிலே திருவிதிசிலே சிறாணிட்டு எழுந்தருளியிருந்து இப்பாட்டை இயல் சொல்லும் என்று ஜீயரை வருணிச்செய்து தாம் இத்தை அதுணந்தித்திருந்து அகந்தாததே தாமம் இப்பாட்டை இயல் சொல்லி ‘யம கியமாதிக்கரமத்தாதே தயேய வண்டுவை மகமபண்ணிப் புறம்புள்ள பராகை யறுத்து அதுணந்திக்கப்புககாடும் கக்கான் பரல போலே யிருக்கக் கடவ நெஞ்சுகன்பதஞ்செய்யுமபடி தரீயிகாரிசுப்பார் இவை சில ஈரச்சொற்களைப் பொகட்டுப்போவதே!” என்றருளிச் செய்தார்”

என்றுள்ள வாகவியங்கள் இங்கு காணத்தக்கன.

இன்னமும், (9-3-8) “எங்கள் கண்டுகப்பே” என்ற பாகரத்தின் “தங்கள் ளன்பாரத் தமது சொல் லைத்தால்” என்றவிடத்து ஈட்டின அருமபத வுரையினை, “வகடெப் புரத்து கம்பி, பெருமான ஸேவிகை வெழுந்தருளினவனவிலே இடைச்சிகளண்டைசிலே ஸேவித்தாராய் அதை ஆண்டான் கண்டருளி “பாப்பயமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸமுதாயமிருக்க அவர்களண்டைக்கு எழுந்தருளுவானென?” எனன; ‘காமசுற்று கிரகாரிசுப்போம்; இவர்கள் ஒன்றமறியாத கொச்சைகளாகையாதே எம்பெருமானுடைய கடரகடும் இவர்களிடத்திலே பன்னமடையா யிருக்கும் என்று அககே கிருத்தேன.

என்ன; 'அவர்கள் சொன்னது எது? தேவர் அருளிச்செய்தது எது?' என்று ஆண்டான கேட்க; 'பொன்னுலே பூணுதுவிழுவீர்; நூறு பிராயம் புசுவீர்; அழுத்தவிரட்டை யுடுப்பீர் என்கிற னவை அவர்கள் சொன்ன வார்த்தை; 'விஜயம்வ, விஜயபவ' என்று நான் சொன்ன வார்த்தை என்று வங்கப் புரத்து சுயபி அருளிச்செய்ய, 'அவசுப் போயுமழூட்டு மயனக்கும மட்டி சிலையே; எவிக விகுந்தாதும காம கால்காணும, இவிக யெழுகதருவீர்' என்று ஆண்டானருளிச் செய்த வார்த்தை."

என்றதுக் காண்க.

திருவருமாய—நான்கு திருக்களிறுமுண்டான ஸகல பதார்த்தங்களையும் படைத்தவனாய் என்றபடி. திருவருமாயிடுகி யென்று சுகதிர ஸூரியர்களுக்கும் அந்த ராதமாவா திருக்குமாயபுவைச் சொல்லுகிறது.

[அத்தாத்தி தேவர்த்துமறியாகாவத்தனை] 'அத்தரம்' என்று மேலுறைத்திறகு ம பெருண்டானகராலே 'மேலுறைத்திறுனை தேவர்கட்கும் அறியலாகா' என்று பொருளுரைக்கலாமாசினும் அப்பொருள் இங்கு விவகிக்கும்படி. பருவநாரசனயக உபவிஷத்தின் "ப்ருதிவயாம திவடல் ப்ருதிவயா அதநா:" என்று கொடவகிப பல பர்யாயங்களில் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ள அத்தர சப்தமன்யாயகன என்னும் பொருள் தரகையாலே இவ்விடத்திற்கும் அப்பொருள் ஏதரும், அத்தாத்தி—அந்தரனாமிடத் தில் (அகாவது) ஸ்ருஷ்டிககப்பட்ட ஸகல பதார்த்தங்களினும் ஸ்வாய்களும் உறைந்து கிறகுரிடத்தின் என்றவாறு நான் சுகதிகளான கிரமபினை கேவர்களுக் கூட எம்பெருமானுடைய ஸ்வவயாப்தியை அறியாமட்டார்க்கென்னதாசிறுது. எம்பெருமானுடைய கிர்ஹேதுக கட்டாது விஷயபூதனை பரவாநாதமுதவான் போலவார் அறியலாமததனை யன்றி மறையேவார் அறியவல்லார் என்க.

[அத்தனை] அத்தனெனப்பது பிராமணனுக்குப்பெயர்; அநாதககொண்டு 'பரிசுத்தன்' என்கிற பொருளை ஆசாரியாகன விவகிப்பர்கள். திருவாய்மொழி யில் "அதனை ஆழிப்படை வத்தனை" என்றளிடத்தும் இப்படியே 19 கருத்தின் விவகித்தமான் பரிசுத்தியாவது, எம்பெருமான ஸகல பதார்த்தங்களினும் ஸ்வாயித் திருக்கின்றனென்றால் அவற்றினுள்ள தேவையகனாலே ஸார்க்கப்பட்டு அபரி சுத்தகளுக ஆய்ருவே என்று ஒரு சவகை தோன்றக்கூடும்மாதவால் அதற்கு இடமறச் சொல்லுகிறது.

[அத்தனை மட்டி திவவத்த மத்தித்த] "மாடு பொன் பக்கஞ் செல்வம்" என்ற கிண்டின்படி மாடு—செல்வம், பிராமணர்கட்குச் செல்வம் வேதமென்று நூல்கள் கூறும். 'ககம் மதியம் தவபாதபகஜம்' என்கிறபடியே பூரிவைஷ்ணவர் களுக்கு எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை தனமாயிருப்பதுபோல, ப்ராவ்ரமணர் கட்கு வேதமே தனமாயிருக்கும். ஆகவே 'அத்தனைமாடு' என்று வேதத்தைச் சொல்லிறகுயிறது. அத்தனுடைய அநதியாவது வேதாநகம், திவகாநதத்திலே புதைத்துவைக்கப்பட்ட மத்திரமாயிருப்பன எம்பெருமான. ஸஹஸரகாமத்தின் எம்பெருமானாகரு 'மத்தா' என்கெரு திருகாமமுண்டு; மத்தா—வேதமகதிர ரூபமாயிருப்பவர்; மத்திரவகளினு தெரிவிக்கப்படுகிறவர்" என்றாராததார் சங்கராசாரியர்; திவானமசெய்கிறவர்களைக் காப்பாற்றுகிறவர் என்றுரைத்தருளி னர் பட்டர்.

இங்குப் பெரிபவாச்சார்பினனை விவாக்கியானவாகியும்,—"மத்தரம் என றும் ஸ்வவம்மாத் பரனென்னும் பர்யாயம் போலே காணும். சசவரனை தஹஸ்ய மென்கிறது—தலைககடையையும் புழைக்கடையையும் மடைத்தக கிழிச சீசையை அவிழ்த்துப் பார்ப்பாரைப்போலே அஷ்டகர்ணமாக உத்தேசிக்கவும் அதுரை

திக்கவும் வேண்டி. இப்படி சீரிய சரக்காதிருக்கையாலே." என்பதாம். ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை [உடனேயே! மந்திரத்தால் வாழதியேல்] பகவத் விஷயத்தை அநுபவிக்குமிடத்தில் வேதாந்தமுகத்தாலேயாவது இதிலுள்ள புராணமுகத்தாலேயாவது அநுபவிக்கப் பாராமல் திருவஷ்டாகூரமாகிற பெரிய திருமந்திரத்தினால் அநுபவிக்கப் பார்த்தாயாகில் என்றபடி.

இடையிடையே விஷயாந்தரங்களிலும் கெஞ்சசெல்லக்கூடா தென்பதற்காக "மறவாது வாழதியேல்" என்கிறார் என்று சிலர் சொல்லுவர்; இங்கு அந்த விஷேதத்திற்குப் ப்ரணகதியில்லை. கேவலம் உபேயமாகவே நினைக்கவேண்டிய எம்பெருமானை உபாயமாகவும் நினைத்தல் அவனை மறந்ததாகவே கருதக்கூடிய தாதலால் அந்த நினைவுவேண்டாவென்கிற தென்க.

'சிந்தித்தியேல்' என்றோ 'நினைத்தியேல்' என்றோ சொல்லவேண்டுமிடத்தில் 'வாழதியேல்' என்றது, அதுதானே வாழ்ச்சியாதிருக்கவேண்டுமென்கைககாக, எம்பெருமானுடைய பரவ்வத்திலும் உபாயவ்வத்திலும் இழியாதே போக்யஸ்தையில் இழிந்து அநுபவித்தால் அதுதானே வாழ்ச்சியாதிருக்குமிதே.

[மஹிம் வாழமஹி] ஆத்மா உன்னவரையிலும். கித்யஸூரிகன் கருவேயிருந்து வாழலாமென்றதாயிற்று... .. 4

ஒன்றிநிற்புள்ளுருவிபொருகூர்நிற் றொருகாதுங்காருசீரானதுவந்து*
என்றநியங்கடத்தண்டிதுபோகி திருவிசம்பினுடுபோயெழுத்து*மேலைத்
தன்மதிபும்கதிரவனும்நவிரவோடித் தரகையின்புறத்தடன்பப்பாக்கிக்கு*
மண்முழுதுமகப்படுத்துநின்றவெத்தை மலர்புறபுந்திருவடியேவனங்கிளேனே.

5

ஒருகால்	ஒருதிருவடியானது	மேலை தன்.	அதற்கும் மேற்பட்ட
ஒன் மதியில்	அழகாக ஓடிப்பிட மாத்திரத்தில	மதியும்	குளிர்ந்த சந்திரமண்டலத்தையும்
புனல் உருவி	ஆவரண ஜலத்தனவும் ஊடு	தனி ஓடி	கடந்து சென்று
கிற்ப	ருவிச்சென்று	தான்கையின்	(அதற்கும் மேற்பட்ட)
(அப்பிறம போக	இடம பெருமையாலே) கித்த,	புறம் துவி	மகத்தாமண்டலத்தை யும்
ஒரு காணும்	மற்றொரு திருவடி		கடந்து
காமரு சே	கல்லபாக்யசாலியான மஹா	அப்பால் மிக்கு	அவ்வருகே பிரமலோகத்தன
அவுணன்	பலியகனவன		வும் விளாபித்து நிற்க,
உள்கந்து	தன்னெஞ்சிலே கினைத்	மண் முழுதும்	பூலோகம முதலான பதி
எண் மதியும்	திருகத நினைவைக்கூடாது	அகப்படுத்து	ருனரு லோகங்களையும்
கடந்து		கினை	ஸ்வாதினப்படுத்திக்
அண்டம யீது	அண்டபித்திக்கு மப்பால்		கொண்ட
போகி	செல்லக் கிளையி	எத்தை	எம்பெருமானுடைய
அழுகது		மலர் புனரையும்	தீமலையலையொத்த திரு
திரு விசம்பின்	பெரிய ஆகாசத்தையும் ஊடு	திரு அடியே	வடிக்கையே
ஊடுபோய்	ருவிச்சென்று	வணங்கினேன	வணங்கப்பெற்றேன.
கதிரவனும்	வாலியமண்டலத்தையும்		

* * *—இழப்பாட்டில் "மந்திரத்தால் வாழதியேல்" என்று திருவஷ்டாகூர மஹாமந்திரத்தை ஸ்மரித்தார்; அதில் காராயண காமததின் பொருளான வ்யாபகவத்தைத் தீர்விக்கரவாதாரத்திலே விட்டு அநுபவிக்கிற பரகாம இது.

[ஒருகால் ஒன்றியில் புனருருகிற்ப] ஒரு திருவடியானது பூரியளவாதல் ஸப்த ஸாகரக்கணவாதல் ஸப்ததீபங்கணவாதல் சக்ரவான கிரியளவாதல் மஹா

ஐலத்தளவாதல் அண்ட கடாஹத்தளவாதல் செல்லுக்கையன்றியே ஆவரண ஐலத்தளவுஞ் சென்று கின்றதாம். ரக்ஷயவர்க்கமெல்லாம் அண்டகடாஹத்தி னுள்ளே யன்றே வுளனது, அதற்குமப்பால் செல்லவேண்டுவானென என்னில்; ரக்ஷகனுடைய ரக்ஷணப் பாரிப்பு ரக்ஷயவனதுன்னவனது, அதனிலும் விஞ்சி யது என்று காட்டுகிறபடி. "சூழந்தகனஞ்சூழந்துயர்க்க முடிவிற பெரும பாழேயோ" என்று தொடங்கித் தத்வதாயத்தையுஞ் சொல்லி "சூழந்ததனிற் பெரிய என்னவா" என்று அதினிலும் விஞ்சினதாகவன்றே ஆழவாருடைய ஆசையளவு சொல்லப்பட்டது; எம்பெருமானுடைய வாத்ஸலயம் இதனிலும் குறைந்துவிடுமோ? உலகமுள்ள வன்மையும மீறிச் செல்லுவினறது ரக்ஷகனுள் எம்பெருமானுடைய பாரிப்பு. ஆகவே அண்ட கடாஹத்துக்கும்பால் ஆவரண ஐலத்தளவும ஒரு திருவடி ஊடுருவிச் சென்றதென்க. ஆக, பூமியை யளந்த திருவடியை அதுபயித்துப் பேசினாராய், இனி மேலுலகக்கண் யளந்த மறநெரு திருவடியின் செயல்பே பேசுகிறார் ஓங்கும என்று தொடங்கி. 'திருவடி' என்று கௌரவித்துச் சொல்லவேண்டியிருக்க 'காம்' என்கிறாரே, இதுவென்? என்னில்; முதற்பாட்டில் "தளிப்புரையுந் திருவடி எனதலைமேலே" என்றும், இப்பாட்டி லும் "மலர்புரையுந் திருவடியே வணங்கினேன்" என்றும் அருளிச்செய்திற ஆழவார் இவருக காம் என்றது வெறுமன்னன்; ஒரு கருதலுத்தோன்றலே இப்படியருளிச்செய்தது; அகாவது, மைனாரிகளின் அபிப்பிராயத்தாலே சொல் லுகிறபடி; உலகனந்தகாலத்திலே திருவடி எலகார்தலைமேலும் பட்டபோது மைனாரி கள் "ஒருவனுடைய கால் மாதலைமேலே பட்டதே!" என்று வெறுத்திருந்ததத்தனை யொழிய "கோமாமென சென்னிக்கு உன்கமலமன்ன குணரகமுலே" என்றற் போலே உகந்து கொண்டார்களிலையே, அன்னவாது கருத்தாலே காம் என்றது.

[காமரூபினுணனுள்ளத் தென்மதியுங்கடந்து] வாமனன் 'மூவடி கிலந்தா' என்று கேட்டவாறே 'மூவடிகிலந்தானே இவன் கேட்பது, அதைக்கொடுப்போம்; அது தவிர மற்ற கிலமெல்லாம் சம்மததானே' என்றிருந்தான் மாவலி; மூவடிமண் இரந்துபெற்ற வாமனன் பூமியையடங்கலும் அளந்தவாறே 'பூமி போனாலும் மேலுலகமெல்லாம் சம்மததானே' என்றிருந்தான், மேலுலகத்தையுமளந்த வாரே, எண்டிசையுந் மேலும்மேலும் மூறறவுமிழத்தோமே! என்று வருந்தின னாயிற்று. இதிலே 'அவுணனுள்ளத் தென்மதியுங்கடந்து' என்றதன் கருத்து, மஹாபலியை ஐந்தாக்கக் கொண்டாரும் அஹங்காரியென்றும் பகவத விபூதியைக் கொள்ள கொண்டவனென்றும் கித்தியாகிறத, இவர் "காமருரேவுணன்" என்று புகழ்ந்து பேசுவானென்னென்னில்; அவ்வவதாரத்திற்குப் பிறப்பட்டுப்போன கம்பைப்போலன்றியே ஸ்ரீ வாமனனுடைய வடிவழகையும் சீலத்தையும் கண்ணாலே காணப்பெற்றவனன்றே மாவலி; இவனார்போலே பாக்கயசாலியுண்டோ? என் னுங்கருத்தானே அருளிச்செய்திறபடி. இங்கே விபாகரூபான வாக்ஷியங்காண் மின்;—"காணும் அடியேனென்றிருக்கிறதை விட்டு பகவத் விபூதியை அபஹரித்து ஓளதாய்த்தை யேறிட்டுக்கொண்டு யஜ்ஞத்திலே இழிப்பெற்றிருக்கேனே" என்கிறார்" என்பதாம். ஐயோ! என் காளியகாகமாகப் பிறவாகொழிகதேனே; பிறந்திருந்தனாகில் கண்ணிரானுடைய திருவடியைச் சென்னிமேற் கொண் டிருப்பேனே என்று ஸுகதரபாஹுஸதவத்தில் ஆழவான் அருளிச்செய்ததை க்கண்ப்பது.

[அண்டமீதுபோகி திருவிசம்பினுடையெழுத்து] 'போகி' என்றதை 'போக' என்னும் எச்சத்திரிபாகக் கொண்டு 'எழுத்து' என்றதை அதனோடு அகவயித்துக் கொள்ளவேணும். அண்டத்திற்கு அப்பால்போவதாகக் கெம்பி ஆகாசத்தின் மேலேபோய் என்றவாறு. இவ்விடத்தில் "திருவிசம்பினுடையோய்" என்ற வன்வே போதுமே, "அண்டமீதுபோகி பெழுத்து" என்பது வேணுமோ? என்

னில்; “ஸ்ரீவாமனனுடைய விஜயத்தில் தமக்குண்டான ஆதராதியத்தாலே அனக்கும் ப்ரதேசத்துக்குக் கொண்டைககோல் காட்டுகிறார்” என்பர் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை.

மேலே அதிகாரித்துச்சென்ற விடங்களைச் சொல்லுகிறது மேலேத்தன்மதி பும என்று தொடங்கி. அந்தரித்துத்துக்கு மேலெல்லையாய் ஸவர்க்கத்துக்குக் கீழெல்லையாயிருக்கும் ஆதித்யபதம்; அதற்குமேலே தூரூயிரக்காதவழியுண்டு சந்திரபதம்; அதுக்குமேலே தூரூயிரக காதவழியுண்டு ககாத்ரபதம். அதற்கு மேலும் ஒங்கிச்சென்றதாயிற்று திருவடி.

ஸூர்யமண்டலங் கடத்தபின் சந்திரமண்டலமாயிருக்க, இங்குத் “தன்மதி புங் கதிரவனும்” என்று சந்திரமண்டலத்தை முக்துறச் சொல்லுவானென? எனில்; அஹங்காரிகளாய் மிகவும் விமுகராயிருக்கும் ஸமஸாரிகளின் தலையிலே ஸூருமாரமான திருவடியை வைக்கையாலே அதற்குவடிக்குண்டான வெப்பந்தீர சைத்யோபசாரம் பண்ணவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி முக்துறச் சந்திர மண்டலத்தைப் பேசுகிறாரென்று ரஸோகதியாக அருளிச் செய்வர் பெரியவாச் சர்ன் பிள்ளை. 5

அலம்புரித்தநெடுத்தடக்கையமர்வேந்தன் அஞ்சிறப்புந்தனிப்பாகக்அவுணர்க்கென்றும்*

சலம்புரித்தங்குவினொத்தக்கையமர்ன் தானுத்தவருந்நொம்மந்தந்தாப்படி*

நிலம்பரத்துவருங்குழிப்பெண்ணைவிரத்த நெடுவோகன்படுமுத்தமுத்தவத்தி*

புலம்பரத்துபொன்னினைக்குப்பொய்கைவேளிப் பூக்கோவனாதொழுதும்போதுநெஞ்சே!

6

அலம்புரிந்த	போதும் போதும் என்று சொல்லுமபடி கொடுக்க வல்ல	நிலம் பரத்து	பூமிமுழுதும் வியாபித்து வருவெனற பெரு வெள் ளததையுடைய
நெடுந்தடக்கை	நீண்ட பெரிய திருக்கைகளை யுடையனாய்	பெண்ணை	பெண்ணையாருணது (வெள்ளத்தில்) இழுத்துக் கொண்டு வருகிற
அமரச் வேந்தன்	நித்யஸூரிகளுக்குத் தலை வாய்	சார்த்த	பெரிய சூலவிலகலினினாயும் உண்டாகிற
அம சிறை புன தனிப்பாகை	அழகிய சிறகையுடைய பெரிய திருவடிக்குத் தனிப் பாகனாய்	கெடு வேய்கள் படு முத்தம் உத்த	முத்துக்களை வயல்களிலே கொண்டு,தள்ள (உழவர்களாலும் தங்கள் பரிசுக்குக் களைபெயரது) தள்ளப்பட்டு
அவுணர்க்கு எனறும் சலம்புரிந்து அங்கு அருள இலவா தனமை ஆனனதான	ஆஸூரபாக்குதிகளுக்கு எக்காலத்தும் சிறறகொண்டிருந்தது அவர்கள் விஜயத்திலே இரக்கமற்றிருக்கையாகிற தனமையை யுடையனான எம்பெருமான்	புலம்பரத்து பொன் வினைக் கும	கழனிகளெங்கும் பரவி பொன்னை வினைக்குமிடமாய் யும்
உகந்த னா எல்லாம் தன தாள் பரடி	திருவுள்ளமுலந்து எழுந் தருளியிருக்கிற திருப்பதிகளிலெல்லாம் அவனுடைய திருவடிகளைப் பரடி,	பொய்கை வேலி பூகோவனார் தொழுதும கெஞ்சே போது	கீச்சிலகளைச் சுற்றிலு முடையதாயுமுள்ள திருக்கோவனாரை வேலிப்போய்; நெஞ்சே! வா.

* * *—கீழ்ப்பரட்டில் தீர்விக்ரமாவதார வரலாற்றைப் பேசியதுபணித்தார்; அது என்றைக்கோ கழித்த அவதாரமிதே; அதற்குத் தாம் பிற்படுகையாலே கண்ணூரககண்டு அதுபவிககப்பெற்றிலோமே! என்று வருத்தியிருக்க, இவருடைய வருத்தத்தைக் கண்ட எம்பெருமான் ‘ஆழவீர்! அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டவர்

* * *—இத்திருவாய்மொழி சுற்பா எம்பெருமானுடைய தனிமைகண்டு அஞ்ச வேண்டும நிலமான ஸமஸாரத்திலே பிறவா என்று பயனுரைத்துத் தலைகட்டுகிறார். அகிலேறையாரத்யநீக கலயாண்கதாநான எம்பெருமானாகு என வருகிறதோவென்று அஞ்சினவிது விலக்கணமான கோயாகையாலே உவராய் வெட்டோய் என்கிறார். வாய் கொண்டு உரைக்க முடியாததான வெவவிய கோய என்றபடி. இது தவிரும்படியாக அருள்செய்தானாயிற்று உபய விபூதிதான லர்வேசவரன்.

இவ்விடத்தில நீன் முடியான யெனறருளிச் செய்ததாக அமமங்கியயாள் ளெனனுமாயிரிய ஓர் இசைகவைப்பெருந கூறுவராம: "ஆழவாருடைய அச்சம் திருமபடி உமமுடைய வபேகிதம் செயல்செய்யென்று தலைதுலுக்கினான் போலும்" என்று. ப்ரகருத்ததில ஆழவராக அபேகிதம் செய்கையாவது * ஆளுரனார் ஆழியுந்சங்கும கம்பபாரதரம் * என்ற இழவுதீர் ஆழியும் சங்கும கமககவல்ல ஆள க்கை ஆளுகையாம். 11

ஆழவார் திருவடிகளை சரணம் நம்பினனை திருவடிகளை சரணம்.
எட்டாம்பத்து ஏழ்முத்தவாயமொழியை முற்றுப் பெறது.

ஸ்ரீ:

ஆழவாரெம்பெருமானார் தீவர திருவடிகளை சரணம்.

எட்டாம்பத்து—தான்காததிருவாய்மொழி—வார்கடாவருவி

அவநாரிகை:—எம்பெருமானே ஸமஸார மண்டலத்திலேவருது அவதரித்துத் தனியே உவாவாரினான, ஸமஸாரிகள் தங்கன தங்கன அபேகிதம் பெற்றுப் போனாக்காக இவனைவிட அபேகிதம் பெற்று அகன்றுபோனவர்களையொழிய இவனுக்கு ரணைத்திப்பாரிசிறவர்களாக இவையிய, இவனுக்கு என வருகிறதோ! என்று அஞ்சின் ஆழவாருடைய அச்சம் திருத்திருவாய்மொழியில் ஒருவாறு தீர்த்திருக் கச செயதேயும் இவன் மீது இவர்க்கு நம்பக்கல பரிவிச கனத்ததாலே அச்சம் மறுவ லிடக்கூடுமென் றண்ணின் எம்பெருமான 'ஆழவார்! பிரச்சுலாக்ஞக் கணிசிகக வொண்ணாதபடி அரணுடைத்தான திருச்செங்குனறூர்த் திருச்சிற றுறநிலே மலரா சகதிமாய்களான மூவாயிரம் வேகியர்கள் பரிந்து நோக்க அவர்களுடன் காம சேர்ந்து வாழ்கிறபடி பாரீர்: நமக்கு அஸாதாரணமான விய பராகரமாதி குணமருத்தியை யும் பாரீர்' என்று அவறறைக காட்டிக்கொடுக்க அதனால் அச்சம் வருகை கெட்டு அவனது வடிவழகிலே செஞ்சை வைத்து அதுபவித்து உகந்தபடியைத் தெரிவிப்பதாம் இததிருவாய்மொழி.

ஸ்ரீ விபீஷணுமான் பெருமான் திருவடிகளிலே வருது சரணம்புக, இவனைச் சேர்த்துக்கொண்டால் பெருமானாகு எனவ அவதயம் வருமோவென்று கலங்கின ஸுகர் மஹாராஜாநிகளுக்கு அச்சத்திருமாறு பெருமான் *நிகாந் தந்தவாத் யகூந் ப்ருதியயாஞ்சல ரகூநாத, அங்குவக்தேன தாந் ஹத்யாம் திச்சந் ஸுரிகணேஷ்வர* என்று தமமுடைய மிடுகைகக காட்டினது போலமிது. அபாபி மிடுகைகக காட்டககண்டு அச்சந்தோருது *கீமந்ர சித்ரம் தர்மஜந் கோகநாத் ஸுகாவஹ* என்று மஹாராஜா இனிய ரானுப்போலே ஆழவாருமினியராகிறுவினது. *

3480 வார்கடாவருவி யானைமாமகியின் மகுப்பினைகதுவடி வத்துகுட்டி *

ஊர்கோள் திண்பாகனுய்சேருத்து அங்கின்மல்லரைக்கோன்றுகுழ்பாண்மேல் *

போர்கடாவரசாபுறக்கிட மாபயினைக்கஞ்சனைத்தகாத்த *

சோகோளச்ஞ்ஞபன் திருச்சேவகுன்னரில் திருச்சிறஞ்ஞெங்கன்செல்சார்வே,

பராமர் அளவுகடந்த கோபக்கொண்டு எழுந்திருந்து 'குரு குலத்தார்வாஸஞ் செயது கொணடிருக்கின்ற இக்ககாத்தைக் கங்கைவிற கவிழ்த்து விட்டுப் பூமியிற் கொளவப் பூண்டிவ்லாமற செய்து விடுகிறேன் பாருவகன்' என்று சொல்கிற, தமது உண்ப்பையை மதிவின்மேலுள்ள காஞ்சினென்னும் உறுப்பிஸ்மரட்டிபிழுகக அதனால் அப்பட்டனம் முழுவதும் அசைகதுசாயவே, அது கண்ட கொளவ ரெல்லாரும் மனங்கலங்கி ஸாமபனை கைகளையோடும் பல சிறப்புக்களோடுவ கொண்டுவித்து ஸமர்ப்பித்து வணங்கிவேண்டி, இராமரோன அவவனவோடு கலப் பையை வரங்கியருளினன் என்றும் உள்ள பல கதைகளிலும் ஸ்ரீராமனது கலப் பையின் ஆற்றல் அறியத்தக்கது. பராமாவதாரமும் ஸ்ரீதசாத ராமாவதாரம போல் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் முககலப்ராதர்ப்பாவமாதல் உணரத் தக்கது.

அமர்வேத்தன்—கீழ் 'அஸம்புரிந்த கொடும் நடக்கை' என்ற அடைமொழியினற் சொல்லப்பட்ட ஓனதார்பத்திற்கு இக்ககானவர்களிலே சிலரான வித்ய ஸுலிரிகளை இங்கு அமர் என்றிறது. வித்யஸுலிரிகளை அடிமைகொளவதாக முடி கவித்திருப் பவன் என்றவாறு.

[அக்ஷிணர்ப்புந்தனிப்பாகம்] கீழ் 'அமர் வேத்தன்' என்று வித்யஸுலிரிகளை அடிமைகொள்பவனென்று பொதுவாகச் சொல்கிறது; அவர்களை அடிமை கொள்ளும்படிக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக ஒரு வ்யாக்ஷியைச் சிறப்பாக எடுத்துப்பேசுகிறார். அழகிய சிறகையுடையனான பெரிய திருவடிகளு அத்வித்யனான பாகன்; கருடவாஹனன் என்றபடி. எம்பெருமான தன்மீதேறி உலாவுமபோது உண டாரும் ஆயாஸத்திற்குத் திருவாவட்டம் பணிநாறிலுப் போலே இரண்டு சிற காரும் ஆச்வாஸம் செய்கிறபடியைத் திருவுணனம் பற்றி 'அக்ஷிண' என்று புள னுக்கு அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. அடியார்கள் இக்ககாபிடங்களிலே எம் பெருமானைக் கொண்டு சேர்ப்பதற்குச் சிறகுகளை கருவியாதலால் அவற்றைச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறபடியுமாகம்.

[அவுணர்க்கென்றம் சம்புரித்து அங்குலிக்ஷத் தன்மையாகம்] ஸ்ரீராம கருஷ்ணதி ருபேண திருவவதரித்து விரோதிகளைக் களைத்தமை சொல்லுகிறது. 'அவுணர்' என்றது அகர் என்றபடி. இது அனாரஜாதியைச் சொல்லுகிறதன்று. அவரை கார மமகாரவகனோடு கூடினவர்களைய பகவத்பகதிரிலே பகை புனைவர்கள் ஆனார்ப்பகருகிகளென்று சொல்லப்படுவார்களாதலால் அவர்களையே இங்கு அவுணரென்றிறது. ப்ரஹ்மாதாழவான் அனாரயோனிசிற் பிறந்தவனாயிருக்கச் செய்தேயும் "உபமாச மசேஷாணம் ஸாதுகாம் யஸ ஸதாபவத்" எனனுமபடி ஸாதுககளுக்கு உபமானா யிருந்தான். விபேஷாணாழவான் ராகுஸயோகியிற் பிறந்திருக்கச் செய்தேயும் "விபேஷணம் பூ த்ஸாத்ஸ" எனனுமபடியாயிருந்தான். ஜயந்தன் [காகாஸாரன்] தேவரோகியாயிருக்கச் செய்தேயும் ப்ரஹ்மா ஸ்தரத்துக்கு இக்ககானான். ஆக இப்படிக்கிள் ஆராயரிடத்து அனாரத்வமும் தேவத்வமும் ஜாதிபரமன்று; ஸ்வபாவபரம். அதாவது, "விஷ்ணுபகதிபரோ தேவோ விபரீதஸ் ததாஸார" என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு தம்மத்திலே சொல்விறது. "த்வென பூதஸர்க்கென ஸோகேஸ்மிக தைவ ஆனார ஏவ ச—ஸாவி ஸமபத் விமோக்ஷாய கிபகதாயாஸா மதா." என்று பகவத்கீதையிலே சொல்கிறது. எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூப ருணவிபூதிகளில் அனபுளளவர்கள் தேவரெனப் படுவர்கள்; அவற்றில் பொருமைபுளளவர்கள் அகரரெனப்படுவர்கள். "கண்ண வசரர் கவிசெய்த கங்கையார் பொலிவெய்த" எனபன போன்றவிடங்களிலும் இங்ஙனாகப் பொருள் அதுஸகதிகப்பட்டமை காண்க. ஆக இப்படிப்பட்ட ஆனார்ப்பகருகிகள் விஷயத்திலே ஒருகாலும் அதுக்ரஹயின் தி கிக்ரஹமே செய்து போருமியல்வினன் என்றதாயிற்று.

'ஓம்' என்ற வடசொல் சனமெனத் திரிந்தது.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளியிருக்கும் திருப் பதிகளையெல்லாம் பாடிக்கொண்டே திருக்கோவலூர் கொழும்பு போலோ மென் றிருர். மேல ஒன்றையடிக்களால் திருக்கோவலூரை விசேஷிக்கிறார். [நிலையர்து கருங்குழி இத்யாதி.] பெண்ணையாளுகிற ஒரு பெண்மணி திருக் கோவலூராயினு ராகிற புருஷோத்தமனை அதுபவிக்கப் போகிறவர்கையாலே அளவற்ற ஆதரம் தோற்றப் பேராவாரத்தோடே பெருகுகிறபடி. ஸத்தோஷ மிகுதியாலே கரை மீதே வழிந்து குடியிருப்புக்களை யழித்து, கரையில் கிற்கிற வேய்களை வேர்ப் பற்றிலே குத்தியெடுத்து இழுத்துக்கொண்டுவர, அந்த வேய்கள் உடைந்து முத்துக்களைப் ப்ரஸவிக்க, அவற்றைப் பெண்ணையாறு வயல்களிலே கொண்டுதள்ள, பசிரிடுமவர்கள் அவை தங்கன பசிக்காகக் களைகளென்று தள்ள, அவர்களாலும் தடைசெய்ய வெண்ணைதபடி. வயல்களிலெங்கும் பார்தனவரம் முதலுக்கள; இப்படிப்பட்ட வயல்களிலே பொன்போன்ற செற்கள னினையப் பெற்ற பூங் கோவலூரைத் தொழுவோம், நெஞ்சே! புறப்படு என்றராயிற்று. 6

வற்புடைப வரைநெடுந்தோன்மன்னர்யா வடிவாயமுவேந்தியுருகமாண்டு*
வெற்புடைபநெடுங்கடலுந்தனிவேறுய்த்த வேங்குதலாவென்றனார்*விந்தைமேய
கற்புடைபமடக்கன்னிகாவழிபுண்ட கடிமொழிக்குழந்தெழுநிற்கமவெவி*
பொற்புடைபமனைவரையன்பனியதிகழ பூங்கோவலூர்தொழுதும்போதுநெஞ்சே!

வற்பு உடைய	மிடுக்குடைய	ஊர்	எழுந்தருளியிருக்கு மிடமாய்,
வரை நெடு	மலைபோன்று உயர்ந்த	விந்தை மேய	(தவம்புரிவதற்காக) விந்திய
தோள	தோள்களை யுடையவரான	கற்பு உடைய	மலையில் வாழந்தவளாய்
மனரை	(காத்த விரியரஜாஜன்	மடம	அறிவிற்பிறந்தவளாய்
மரள	முதலான) அரசர்கள்	கனவி	பற்றினது விடாமையாகிற
வடிவு ஆய	முடியும்படி	காவல பூண்ட	குணமுடையளான
மழு	அழகியதான	கடி பொழில்	தூக்கையானவன்
எந்தி	கோடாலிப்படைபைய	சூழ	காவலசெய்யப்பெற்றதாய்
	தரித்து (பரகரமனாய்த் திரு	கெடு மறுவில்	பரிமளத்தையுடைய சோலை
	வவதரித்தும்),		களாலே சூழப்பட்டதாய்
	(புரீராமபிரஸாத்த) உலகம்		விசாலமான திருவிதிகளை
உலகமஆண்டு	களைத் திருக்குணங்களை		யுடைத்தாய்
	கிடுகிடுத்தியும்	கமலம வெவி	தாமரைத் தடாகங்களைச்
வெற்பு உடைய	மலைபடையானேயுடைய	பொற்பு	கறநிலுமுடைத்தாய்
நெடு கடலுன	பெரிய கடலினுள்ளே	உடைய மலை	பரகரமசாலிகளான மலையார்
தனி வேல	ஒப்பற்ற வேறபடையை	அரையன	வரகளாலே ஆச்சரிக்கப்
உயத்த	செலுத்தின	பனிய கிணற	பட்டதான
வேன் முதலா	ஸபரதமனையன முதலான	பூங்கோவலூர்	திருக்கோவலூரை
	தேவதைகளை	நெஞ்சே தொழு	மனமே! தொழுவோம்;
	(பரணுணர்வுத்தத்தில்)	தும	
வெனருன	தோலையுடையச் செய்தும்	போது	வா.
	போத்த எம்பெருமான்		

* * *—தீழ்ப்பாட்டில் “பூங்கோவலூர் தொழுதும் போதுநெஞ்சே!” என்று திருக்கோவலூரைத் தொழுகைக்காகத் திருவுள்ளத்தை யழைத்தார்; அவ்விடத்து எம்பெருமான் வனிஷ்டசண்டரள விபாகமின்றி எல்லார் தலைகளிலும் திருவடியை வைத்த ஸர்வஸவதானத்தோடே வந்து கிற்கையாலே அதை அதுஸந்தித்து அதுபவத்தை மறந்து அஞ்சத்தொடங்கினார். அஸ்தானத்திலும் பய சங்கை பண்ணுகையன்றே ஆழ்வார்களின் பணி. எம்பெருமானுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதி குணங்களை அதுஸந்தித்தவரே இவ்விஷைண வஸ்துவுக்கு

என்ன அவத்யம் வருகிறதோவென்று வயிறுபிடிக்க வேண்டும்படியாயிற்று. ஸ்ரீவிபீஷணனுழுவான் அது கூலனாய் வந்து சரணமபுகாரிற்சச் செய்தேயும் ஸுகரீவ மஹாராஜர் தமமுடைய கனத்தப்ரேமத்தினால் கலங்கி அபாயசங்கை பண்ணின போது பெருமான் தம் தோன்வலியைக் காட்டி அச்சத் தவிர்த்தாரப்போலே பிர கிருதத்திலும் திருக்கோவலுராயனார் தம் மிகுதையும் காவலுறைப்பையும் தேசத்தி லுடைய அரணுடைமையையும் ஆழ்வார்களுக் காட்டிக்கொடுக்க, அவறறையென ளாங்கண்டு தெளிந்த ஆழ்வார் அச்சங்கெட்டு "பூங்கோவலுர் தொழுதுமபோது நெஞ்சே!" என்று திருவுள்ளத்தைத் தட்டி வெழுப்புகிறார்.

"வற்புடைய வரை நெடுந்தோன் மன்னர்மான் வடிவரய மழுவேந்தி" என்ற வளவும் பரகராமாவதார பரம். "உலகமாண்டு" என்றது ஸ்ரீராமாவதார பரம். "வெற்புடைய நெடுங்கடலுள் தனிவேலுய்த்த வேளமுதலா வென்றான்" என்றது ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரத்தின் பாணஸூர விஜயபரம். இவை ஆழ்வாருடைய அச்சக் கெடுதல்களு ளம்பெருமான் காட்டித் தந்த மிகுதளுக்களாம்.

வடிவரய மழு—'வடிவு ஆய மழு' என்று பிரித்தால் அழகியதான மழு என்று பொருள்படும். 'வடிவரய மழு' என்று பிரித்தால் கூர்மையான வரையுடைய மழு என்று பொருள்படும்.

உலகமாண்டு—ஸ்ரீராமபிரானுய்த் திருவாவதரித்தத் திருக்குணங்களாலே உலக முழுவதையும் சுடுபடுத்தி ஆண்டபடியைச் சொல்லுகிறது இது.

வெற்புடைய நெடுங்கடலுள் தனிவேலுய்த்த வேல்முதலா வென்றான்—முற்காலத்தில் மலைகளெல்லாம் இறகுகளுடன் கூடிப்பறந்து ஆங்காங்கு வீழ்ந்து நகரங்களையும் கிராமங்களையும் அழித்துக்கொண்டு திரியுங்கால் தேவேந்திரன் தனது வஜ்ராயுதத் தினால் அவற்றின் இறகுகளை அறுத்தொழிக்க, மைசாகமலை அவனுகருத் தட்டித் தெரியாதபடி கடலினுள்ளே கிடக்க, தேவஸைகாபதியான ஸூப்ரஹ்மண்யன் அதனையறிந்து தனது வேற்படைபைச்செலுத்தி அமமலையை கலிந்த வரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது. அப்படிப்பட்ட மஹாவீரனான ஸூப்ரஹ்மண்யன் முதலா னுரைப் பாணஸூரயுத்தத்தினன்று பங்கப்படுத்தினமை சொல்லிற்றுயிற்று.

'வேள்' என்று காமனுக்குப் பேராசிருக்க, ஸூப்ரஹ்மண்யனை வேள் என் றது உவமையாகு பெயர். மனமதனைப்போல் அழகிற் சிறந்தவனென்க. கம்மாழ் வார் 'ஆழிபெழ' என்னுந் திருவாய்மொழியிலே பாணஸூர விஜயவ்ருத்தந் தத்தைப் பேசும்போது "நேர்ச்சரிதான் கொடிக்க கோழி கொண்டான்" என்று ஸூப்ரஹ்மண்யன் தோற்றுப் போனதை முந்துற அருளிச்செய்கையாலே இவ் வாழ்வாரும் அகளைப் பின்பற்றி "வேள்முதலாவென்றான்" எனருரென்க. "கார்த்திகை யாண்டு கரிமுகத்தாணுந் கன்னடம் முக்கண்மூர்த்தியும் மேரடியும் வெப்பும் முதுகிட்டு" என்ற இராமானுச ஸுற்றந்தாதியுல காண்க.

இனி, திருக்கோவலுர்த் திருப்பதியின் காவலுறைப்பை அருளிச்செய்கிறார் விந்நதமேய வென்று தொடங்கி. துர்க்கையானவன் இந்தக்ஷேத்திரத்தைக் காவல் செய்து வர்த்திகெருளென்பது இதிலுள்ளம். பெரிய திருமொழியிலும் இவ்வூர்த் திருப்பதிகத்தில் "வியன்கலை யெண்டோளினான்" வினங்கு செல்வச் செழியார்ந்த மணிமாடத் திகழ்ந்து தோன்றுத் திருக்கோவலுரதனுட் கண்டேனானே" என்றரு ளிச்செய்தது முணர்க. இந்தத் துர்க்கையானவன் இவ்விடத்துக் காவல்புணைக்க குறுப்பாக விநத்யாடவியிலே யிருந்து தலம் புரிந்தானென்பதுபற்றி 'விந்நதமேய' எனப்பட்டது. 'விநத்யம்' என்பது விந்நதயென மருகிற்று.

கடிபொழிந்து நெடுமதுரில் கயலேலி—எங்குப் பார்த்தாலும் நறுமணம் மிக்க சோலையாயிருக்கும்; திருவிதிகளோ அகலனைக்களிற் குறையற்றிருக்கும்; தாமரைத்தடங்களும் ஊரகரு வேலியாயிருக்கும்.

பொற்புடைய ஸ்ரீபரையன் பணிப நின்ற - திருவல்லிககேணியில் தொண்டையர் கோன் போலவும், அட்டபுகரத்தில் வசிரமேகன் போலவும், கந்திபுர விண்ணகரத்தில் கந்திவருமன் போலவும், திருநெடுந்தாண்டகத்தில் செம்பியன் கோச் செங்கனான் போலவும் திருக்கோவலூரில் 'மலையமாதவர்' என்னும் பிரபுக்கள்தொண்டி பூண்டு உயர்ந்தனராக இதிஹாஸம் வழங்குமென்ப. "மலையமாதவர்" என்றது ஜாதியேக வசகமாய்ப் பரமபரையான அரசர்களைச் சொல்லுகிறதென்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவுள்ளம். அவ்வரசர்களின் கைக்கரியங்களுக்கு இகைகாரியருக்கும் திருக்கோவலூர். ஆக இப்படிப்பட்ட திருப்பதியைச்சென்று தொழுவேம், புறப் படாய் நெஞ்சமே! என்றாராதிற்று. 7

நீரத்தாயநெடுவரைவிதுச்சிபேளாய்! நிரத்தியகந்துண்டத்தாய்! நிறத்தகச்சி
ஊரத்தாய்! *ஒண்டுகறநீர்வெஃகாவுன்னாய்! உஞ்ஞாருன்னத்தாய்! *உமகமேத்தும்
காரத்தாய்! காவானத்துன்னாய்க்கவர்! காமருபுங்காணியிந்தென்பாமின்ன
பேரத்தாய்! *பேரதென்னெஞ்சினுன்னாய்! பெருமான்! உத்திருவடிபேபேணினைனே. 8

நீரத்தாய்	{ நீரமென்னுந் திருப்பதியி லுள்ளவனே!	காவானத்து	{ திருக்கர்வான மென்னுந் உளளாய
நெடுவரையின	{ திருவேங்கட மலையினுச்சி	கனவா	{ கனவனே!
உச்சி மேலைய	{ மிலே நின்றருளினவனே!	காமரு	{ காமபத்தகதாய்
கிலாத் திங்கள்	{ கிலாத்திகைன் துண்ட மென்	க	{ அழகியதான
துண்டத்தாய	{ சிற திருப்பதியிலுள்ள வனே!	காவிரியின	{ திருக்காவேரியினது
நிறைந்த கச்சி	{ செழிப்புநிறைந்த காலுசி	தென பால்	{ தெனபுறத்திலே
ஊரத்தாய்	{ புரத்தில திருவூரகமென னுந் திருப்பதியிலுள்ள வனே!	மன்னு	{ பெருமதிருக்கிற
ஒண துறை	{ அழகிய நீரத்துறையின	பேரத்தாய்	{ திருப்பேரக்கரில உறை பவனே!
நீர் வெஃகா	{ களையிலே திருவெஃகாவில	என நெஞ்சில	{ எனது தருதயத்திலே
உளளாய்	{ திருக்கண் வளரத்தருளு மவனே!	பேரது உள	{ பேரமலிருப்பவனே!
உளளவரசர்	{ சித்திப்பாருடைய நெஞ்சி	பெருமான்	{ ஸாவஸ்வதியிரானவனே!
உளளத்தாய்	{ லுறைபவனே!	உள திரு	{ உளது திருவடிக்காயே
உலகம ஏத்	{ உலகமெல்லாம துதிக்கும்	அடிய	{ ஆசைப்படா கின்றேன்.
தும் காரகத்	{ படியான திருக்காரகத்தி		
தாய்	{ லுள்ளவனே!		

* * * - பல திருப்பதிகளையும் வாயாரச் சொல்லிக் கதறுகிருர்.

நீரத்தாய் - திருக்ககச்சிமாதகரில் திருவூரகமென்று ப்ரஸித்தமான ஸ்ரீ உலகனந்த பெருமான் ஸாகிதியிலுள்ளது திருநீரகமென்கிற திவ்யதேசம்; அவ்விடத் தெம்பெருமான விளித்தபடி நீரின ஸ்வபாவதையுடையனான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் தலமாதல்பற்றி இத்தலத்திற்கு நீரக மென்று திருநாமமாயிற் றென்பர்.

நீர்க்கும் எம்பெருமானுக்கும் ஸ்வபாவ ஸாயம் பபைபுகளா லுண்டு.

1. நீர். பன்னத்தில்தானே பாயும், மேட்டில் ஏறுவது அருமை. எம்பெரு மானும் ஜாதி முதலியவற்றை குறைந்தாசிடத்தே அளிதாகச் செல்லுவன; உயர்ந் தோமென்று மார்பு நெறித்திருப்பாசிடத்தே செல்ல விரும்பான். பாண்டவர்கட் காகத் தூது எழுந்தருளுமபோது, ஞானத்தால் சிறந்தோமென்றிருக்கும் பீஷ்மா.

சாரியரையும் குறைத்தால் சிறந்தோமென்றிருக்கும் துரோணசாரியரையும் செல்வத் தால் சிறந்தோமென்றிருக்கும் துரியோதனனையும் ஒரு பொருளாக மதியாதே இவை யெல்லாவற்றாலும் தாழ்ந்தவராகத் தமமை விகைத்திருந்த பூர் விதாரருடைய திருமாளிகையிலே தானாகவே சென்று அமுது செய்தருளினிதே கண்ணிரான். ஆகவே, பள்ளத்தேயோடிப் பெருகருழியே தவருரியல்வு ஒக்கும்.

2. கீர் இல்லாமல் ஒரு காரியமும் ஆகாது; அப்படியே எம்பெருமானின்றி ஒரு காரியமுமாகாது. "கோகோ பிச்சருளி:" என்றிற்படியே ஒருவன் விரும்பினதை மறந்தருவான் விரும்பாதபடி உலகம் வெவ்வேறு விருப்பத்தைபுடையதாயினும் எல்லாரும் கீரைவிரும்பியேயாகவேண்டும்; அது போலவே எம்பெருமானையும்.

3. கீர்க்குக் குளிர்ச்சி இயற்கை, சூரி வந்தேறி. எம்பெருமானுக்கும் தண்ணளி இயற்கையாய்ச் சேற்றம் வந்தேறியாயிருக்கும் "கீரிலே கெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தாலே சேற்றம் பிறந்தால்" என்ற முழுகாப்படி திவ்ய ஸூக்தி காண்க.

4. கீர் சுட்டாலும் அதை ஆற்றுவதற்கு கீரே வேணும்; எம்பெருமான் சீறினாலும் அவனானே கெளிவு பெறவேணும். "தருதுயரத்தடாயேல் உன் சரணல்லால் சரணிலே" என்று ச் குலசேகரப் பெருமான்.

5. கீர் சம இஷ்டப்படி தேககிவைக்கவும் ஓடவிடவும் உரியதாயிருக்கும் எம்பெருமான்படியு மப்படியே. ஆண்டான் தான் குடிக்கனைந்த மாலைபோலே விதை விட்டு வைத்துப் புழிக்க கிளருசெம்பெருமான். பாண்டவர்கட்காகக் கழுத்திலே ஓலை சுட்டித் துது நடந்தான்.

6. கீரானது மற்ற பண்டங்களைச் சமைப்பதற்குக் கருவியுமாயிருக்கும்; தனிப்படத்தானே குடிக்கத்தக்கதுமாயிருக்கும். எம்பெருமானுக்கும் உபாயதவம் உபேயதவம் என்ற இரண்டு ஆகாரங்களுண்டிறே. எம்பெருமானுக்கொண்டு வேறு பண்களைப் பெற விரும்புகாரும் எம்பெருமானுடையே ஸவயம் புருஷர்த்தமாகக் கொள்வாரு முன்னமை காண்க.

7. அன்னம் முதலானவை தமக்குப் பிரதிகிதிகளை ஸஹிகரும்; அதாவது, காய் கனி சிறந்த வேர் பால் முதலியவற்றால் தேஹதாரணம் பண்ணலாம்; கீரானது அப்படி பிரதிகிதி யொன்றையும் ஸஹிக்கமாடாது; கீர்க்கு கீரே வேணும் அப்படியே எம்பெருமானுக்கும் பிரதிகிதி கிடையாது; குறைதுஸந்தாகத்தாலும் போது போக்கவரிது; "ஒரு நாள் காண வாராயே" "அப்படியே எம்பெருமானுக் கும் பிரதிகிதி கிடையாது; குறைதுஸந்தாகத்தாலும் போது போக்கவரிது; "ஒரு நாள் காண வாராயே" "அடியேன் தொழ வந்தருளே" என்று பிரார்த்தித்துப் பெற்றே கீரவேண்டும்.

8. சோறு உண்ணும்போது கீர் இல்லாமல் முடியாது; அப்படி கீர் வேறென்றை அபேகதிப்பதன்று. எம்பெருமான்படியும்படியே; உபாயத்தால் களுக்கு எம்பெருமான் வேணும்; எம்பெருமான் இதர கிரபேஷன். "உன்னு ஸல்லால் யாவராதுமென னுக்குறை வேண்டேன்."

9. கொளனும் பாததிரககளின் தாரதாமியமேயன்றி கீர் தான் குறைய கில்லாது; எவரும் கிரமபவற்று. எம்பெருமானும் * கொளனக் குறைவினை வேண்டிற்றெல்லாக் தருகுகோதில வளனல். கொள்வார் குறைபோதத்தை ஜச்வரி யமே போதுமென்பாரும் கைவல்யமே போதுமென்பாருமாகக் குறையக் கொள்வார் குற்றமே.

10. கீர் ஜவகைப்பட்டிருத்தல்போல எம்பெருமானும் ஜவகைப்பட்டிருப் பன்; எவனே யெனினில்; (1) பூமிகளுளே பதித்திடிகளும் கீர், (2) ஆவரண ஜலம், (3) பாறகடல் கீர், (4) பெருககாற்று கீர், (5) தடாகங்களில் தேங்கும் கீர்—

என ஐஸம் ஐவகைப்படும; பர வ்யூஹ விபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதாரங்களை எம்பெருமானுடைய நிலைமைகளும் ஐவகைப்படும. விடாய்த்தவனுக்கு வேதே ரரிடம் தேடிப்போகவேண்டாதபடி கிற்கிற விடத்திலேயே உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் கொட்டும் குத்தாலியுங் கொண்டு கவலிலுள்ளதை குடிக்கக்கிடையாத பூமிகளுள் புகிந்த நீர்போலையாய்த்து அந்தர்யாமிதவம்; கண்டு பற்றவேணுமென்று ஆசைப்பட்டவனுக்கு ஹ்ருதயத்திலேயிருக்கச் செய்தேயும் கண்ணுக்கு விஷய மன்றிகளே அஷ்டாகையோகமாகிற யத்தததாலே காணவேண்டுமபடியானதிறே இது. (2) விடாய்த்தவனுக்கு அண்டத்துக்கு வெளியே பெருங்கு கிடக்கிற ஆவரண ஐஸம்போலையாயிற்று—கண்டு பற்றவேணுமென்றிருக்கிறவனுக்கு லீலா விபூதிகு அப்பாற் பட்டிருக்கிற பரத்வம். (3) அப்படி அதிதூரஸகாமன்றியே அண்டத்துக்கு உட்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் விடாய்த்தவனுக்குக் கிட்டவரிதான பாற்கடலுபோலையாயிற்று—சென்று காணவரிதாம்படிபுகுகிற வ்யூஹம். 4. ஸமீ பஸ்த மாயிருக்கும் தக்காலத்திலிருந்தவர்களுக்கது மாத்திரம் உபயோக யோக்ய மாய்ப் பிற்பட்டவனுக்கு அரிதான பெறுக்காறுபோலையாயிற்று—ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களான விபவம். பூமியிலே அவதரித்த ஸஞ்சரித்தும் தக்காலத்திலிருந் தவர்களுக்கே ஆசரயணீயமாய்ப் பிற்காலத்திலுள்ளவர்களுக்கது கிட்டாதபடியா யிருப்பதிறே இது. (5) விடாய்த்தவனுக்கு விடாய்திரப்பருகலாம்படி பெருக்காற் றிலே தேவகின் மடுக்கன் போலையாயிற்று—கோயில்களிலும் கருவிகளிலும் எங்குமொக்க எல்லார்க்கும் கண்ணுக்கு இலக்கரம்படி கிற்கிற அர்ச்சாவதாரம்.

11. நீரானது ஸ்வக: பரிசுத்தமாகிலும் ஆசரயவசத்தாலே த்யாஜ்யமும் உபாதேயமுமாகிறது; அப்படியே தேவதாதாங்களில் அந்தர்யாமியான எம்பெரு மான் த்யாஜ்யமாகவும் கூராராழி வெணசவகேசதின் எம்பெருமான உபாதேய னாகவும் உன்னமை காண்க.

12. தோண்டத் தோண்டச் சுரக்கும்நீர்; எம்பெருமானும் "சொன்ன மானா வின்பவென்னங் கோதில தந்திடும்.

13. நீர் தனக்கொரு ப்ரயோஜனமின்றியே பரார்த்தமாகவே யிருக்கும்; எம்பெருமானுடைய ஆத்மாத்மீயமாகெல்லாம் ஆசரிதர்க்காகவே யிருக்கும்.

14. நீர் தானே பெய்யவேணுமெயன்றி ஒருவரால் வடிமடீட்டுப் பெய்னிகக முடியாதது; எம்பெருமான் படியுமிப்படியே, "கேவலம் ஸவேச்சயை வாஹம் ப்ரோஷை கஞ்சித் ததாசக".

15. நீர் கடலிலிருந்து காளமேகம் வழியாக வந்தாலன்றி உபஜீவிக்கவுரிய தாகாது; எம்பெருமானும் சாஸ்திரங்களிலிருந்து ஆசாரியர் முகமாக வந்தே உபஜீவ்யனுதிருன். "மேகம் பருகின ஸமுத்ராம்பு போலே தூற்கடற்சொல் இவர் வாயனவாய்த் திருத்தினவாதே ஸர்வதா ஸர்வோபஜீவ்யமாமே" என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்லித்தியுக்காண்க.

16. வலிஷ்ட சண்டாள விபாகமின்றே அனைவரும் ஓர் துறைதிலே படிந்து குடைத்தாடஸம்படி யிருக்கும் நீர்; எம்பெருமானும் "கிகரிமைரர் முனிக்கணங்கள் ஸிரும்பும திருவேங்கடத்தானே!" என்றும் "காளமும் வானமும் வேடுமுடை வேங்கடம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெரியார் சிறியார் என்றும் வாகியுற ஓகக ஆசரயிக்கலாம்படி யிருப்பன்.

17. நீர் சிறிது த்வாரம் கிடைத்தாலும் உட்புகுந்துவிடும்;—எம்பெருமா னுக்கும் சிறிது வியாஜமே போகும் "திருமாலிருஞ்சோலைமலை பென்றென்னத் திருமால்வந்தென்னஞ்சு விநையப்புருத்தான்."

18. தீர்த்த விசேஷங்களிலே தீருக்கு மாஹாத்மியம் அதிகம்; எம்பெருமா னுக்கும் கோயில் திருமலை பெருமான்கோயில் முதலான திருப்பதிகளிலே சிறப்புப் பொவியும்.

19. தாபமயிக்கவர்கள் தீரை முகத்திலே ஏறட்டுவது, முதுகில் கொட்டுவது உள்ளிஸ் இழிச்சுவது, படிந்து குடைந்தாடுவது போல "வாக்கினால் கருமந் தன்னுடை மனத்தினுடை சிரத்தை தன்னுடை, வேட்டைகமீதுரவாகடு" விழுங்குவர்கள் எம்பெரு மானையும்.

20. தீர் வேண்டியவன் துளி காக்குகளைக்கக் கிடைத்தால் போது மென் பன்; "கூராராழி வெணசங்கேதிக் கொடியேன்பரஸ் வாராய் ஒருநாய் மண்ணும் விண்ணும் மகிழுவே" என்பர்.

21. தீரில் சிறியகல்லும் அயிரும், பெரிய தெப்பமாயும் மிதக்கும்; எம்பெரு மான் பகவதிலும் ப்ரஹ்மாவாய் இழுகதுபோதன இடைச்சியாய்ப் பெற்று விடுதல் செய்யக் காணுகின்றோம். "கேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்துத் காண்கிறான், கண்ணனடிக் கமலத்தன்னையாயுன்,"—"மருவுகின் திருகெற்றியில் சுட்டியசைதர மணிவாயிலை முத்தந் தருதலும், உன்றன் தாதையைப்போதும் வடிவுகண்டுக்கொண் டுள்ள முன் குளிர் விரகிச் செஞ்சிறுவாயிலைச் சேர்த்து வெகுளியாய் கின் றுரைகரு மவையாயும், திருவிளையுன்றும் பெற்றியேனை எக்காடி தெய்வ நங்கை பகோகூடு நெறுவே." எனபன் அடைவே பரமாமம் பகவத்துணைகளில் சிறுமா மனிசர் அமிழதலும் ஊன்மல்கிமோடு பருப்பார் வாய்க்கரைசில் கிற்றலுக்கொளக.

இவ்வனை மற்றும் பல உவமைப் பொருத்தங்கள் காண்க.

நெடுவகாழிநுச்சிமேலாய் பூமண்டலத்திலுள்ளார் அதுபவிப்பது மாத்திர மன்றிய மேலுலகங்களிலுள்ளாரும் வந்து அதுபவிக்கலாமபடி ஓங்கியுள்ள திரு மலையிலே கின்றருளபவனை!. "வானவர் வானவர் கோனெனும் சிந்து பூ மகிழந் திருவேககடம்" "வானோர்க்கும மண னோர்க்கும வைப்பு" "மந்திராய் வடவேல் கட மாமலை வானவர்கள் சந்தி செய்ய வியாநுன்." என்ற அநுளிச் செயல்களறிக.

திவரத்தியல் துண்டதாய்—தொண்டை காட்டுத் திருப்பதிகன இருபத்திரண்டி னுள் 'கிளைத் திமகள் துண்டம்' எனபது ஒரு திருப்பதி; இது பெரிய காஞ்சேபுரத் தில் தேவதாரந்தர ஆலயத்தினுள் உள்ளது.

தீரத்தகச்சிபூரத்தாய்—ஊரகமென்பது உலகனந்த பெருமான் ஸங்கிதி. எம் பெருமான் உரகருபியாக இத்தலைத்தி லேவை ஸாதிப்பதனால் ஊரகமென்று திருகாமமாயிறெனப.

(உரம்—ஆதிசேஷன்). கிறைந்த கச்சி யென்றது திவ்ய தேசங்களால் கிறைந்த காஞ்சி கேததரமென்றபடி. திருவூரகத் தெம்பெருமான் தன் திருமேனி யொளியாலே திருக்கச்சிமரகக் முழுவதையும் கிரப்பியிருக்கும்படியைச் சொல்லிற் றுகவு"ரம்.

ஒன்றுரை நீ வேட்கவுள்ளாய்—இவ்விடத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பின்னை வியாக்கியான் வாகவியல்களின் பரம போகயதை காண்மின்;—"திருவெங்காவில் அழகிய துறைமையப் பற்றிக் கண்வளர்ந்தருளினவனை!. அலைத துறைகளைப் போலன்றியே ஆழவார் திருமழிசைப்பிரான் இழிந்து தீர்த்தமாடின துறையாகையாலே அழகிய துறை யெனகிறது. தன்மைபலத்தாலேயே அத்துறையைப் பற்றிக் கிடக்கிறது. ("கணிகண்ணன் போகினானுன் காமருபூங்கச்சி, மணி வண்ணா! தீ கிடக்கவேண்டா—துணிவுடைய செக்காப் புலவனும் போகின்றேன் தீயுமுனறன், பைக்காகப்பாய் கருட்டிக் கொன்." "கணிகண்ணன் போக்கொழிக் தான் காமருபூங் கச்சி, மணிவண்ணா! தீ கிடக்கவேண்டும்—துணிவுடைய செக்காப் புலவனும் போக்கொழிகதேன் தீயுமுனறன், பைக்காகப் பரப்படுத்துக்கொன்."

என்ற விடுதிப் பாசாங்களைத் திருமழிசைப்பிரான் வைபவத்திற காண்க.) ஆச்ரிதன் போனபோது அவன் பின்னே போயும் அவன் வந்தவாதே வந்து காலகடை தலை மாடாகக் கிடந்தும் இப்படியிதே அவருத்தை ஆச்ரித பாரதகதிரிய மிருப்பது. 'இருகத வூரிவிருக்கும் மாணிடர் எத்தவங்கன் செயதார்கொலோ' என்று வைஷ்ணவனிருந்த தேசம் வைஷ்ணவனுக்கு உத்தேசசயமாநிருகதமாபோலே ஆச்ரித ஸபர்சமுன்னதொரு துறையும் ஈச்வரனுக்கு உத்தேசசயமாநிருகதேற்படி.

திருவெங்காவிலெம்பெருமான் பிரமதேவன் செய்த வேளவியை யழிக வந்த வேகவதி கதியைத் தடுத்தறப்பொருட்டு அதற்கு அணையாகக் குறுகிற பள்ளி கொண்டருளினவனாதலான அப்பிரானுக்கு வடமொழியில் 'வேகவேது, என்று பெயர், அது தமிழில் 'வேகவனை' என்று மொழிபெயர்க்கு, அது பின்பு (மாகவனை) பென்பது காகவையென்று விகாரப்படுகலபோல) 'வேகனை' என விகாரப்பட்டு அது பின்னர் 'வெகனை' எனத்திரிந்து தானியாகுபெயராய்த் தலத்தைக் குறித்தது. அது, பின்பு வெகா என மருவி வழங்கிறதென அண்ணிதின் உணர்க.

உஞ்ஞவாருங்ந்தாய்!—காஞ்சிசேஷத்தரத்தில் 'உஞ்ஞவாருளளம்' என்று ஒரு திவ்யதேசம் திலாததிகள் துண்டாய்போலே தேவதாத்தர ஆலயத்தினுள்ளிருப்ப தாகவும், அக்கலத்து எம்பெருமானையே இவரு 'உஞ்ஞவாருங்ந்தாய்!' என விளித் திருப்பதாகவும் பலர் சொல்லிப் போருவதுண்டு; இஃது ஆதாரமற்ற வார்த்தை யாகும். பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாகயமானம் இவனே காணவில்லை யென பதுகதவிர, பிள்ளைப்பெருமானையங்கா இயற்றியருளின துறநெட்டுத் திருப்பதி யாததாயிலை உஞ்ஞவாருளள மென்னெரு திருப்பதி பாடல பெற்றிராமையும ரோககத்தக்கது தன்கை சித்திப்பவர்களின் கிதைகளிலே கோயில கொண் டிருக்கும்வனே! என்றபடி. எம்பெருமானுக்கு பரம்பதத்திலும் திருபாரதகடவி லும் கோயில் திருமலை பெருமான்கையில் முதலான உகந்தருளினவிடங்களிலும் இருப்பதிற காட்டிலும் மெய்யடியாருடைய ஹிருதய கமலத்திலே வாழுவதே பர மோத்தேச்ய மென்றும், ஸமயம்பார்த்து அன்பருடைய கெஞ்சிலே வந்து சேர் வதற்காகவே மறறவிடங்களில் எம்பெருமான் தவருநிர்வென்றும் நம் ஆசார்யர் கள் நிர்வஹித்தருளவது இவரு உணரத்தக்கது.

உகபோத்துவ காகத்தாய்!—காசுகமென்ற திவ்யதேசமும் திருக்கச்சிமா நகரில் உலகனாதபெருமான் ஸகிதிரிதுண்டவந்தது. மேகத்தின் ஸவபாலம் போன்ற ஸ்வபாலமுடைய எம்பெருமான் வாழியிடமாதல் பற்றி இதனைத்திறகுக் காக மென்று திருகாமமாசிற்தெனபர் எம்பெருமானுக்கு மேகத்தேதாடு ஸாமயம் பல படிசுளால் உய்த்துணரத்தக்கது.

1. பெய்யவேண்டு மிடமளவுஞ் சென்று பெய்யும் மேகம்; எம்பெருமான் "வந்தருளி யென்னெஞ்சிடங்கொண்ட வானவர் கொழுந்து" என்று ஆவகாவருச் சென்றருளி அதுகாழிப்பன்.

2. மின்னலுன்னகாலம் ஜலம் கிரம்பிவிருக்கும் மேகம்; எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டியோடு கூடியிருக்கும் காலத்திலே கருபாரணம் விஞ்சிவிருக்கும். "இவன ஸங்கிதியாலே காகம் தலைபெற்றது; அது இலாசையால ராவணன் முடிதான்" என்ற முழுஞ் சப்படி திவ்யஸூகதிலுங் காண்க.

3. மொண்ட இடத்திலும் பெய்யும் மேகம், தனக்கு உபதேசித்தவர் களுக்கும் உபதேசிகருமவன் எம்பெருமான். வஸிஷ்டாதிசுருக்கும் ஜனாகப்ரதாநம் பண்ணினுனிறே ஸ்ரீராமபிரான். சித்தகூடத்திலே வஸிஷ்டன் பெருமான்பாடே சிலதர்மஸூக்தமங்கன் கேட்கப் பெறறனவிறு.

4. பெய்யப்பெருத காலத்திலே வறக்கும் மேகம், நெஞ்சுலர்ந்து பேசினானிறே எம்பெருமானும், த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே அருகேயிருந்து உதவப் பெருத குறைக்காக.

5. இன்னகாலத்திலே மேகம் பெய்யுமென்று அறுதிபிட வல்லார் ஆரு மில்லை; பெய்ய வேண்டிய காலத்தில் பெய்யாதொழியவும் பெய்வதற்கு ஸம்பா வகை யிலலாத காலத்தில அசிந்திதமாக வந்து பெய்யவுக கடவது மேகம், எம்பெருமான் படியும்படியே, "வந்தாய்போலே வாராதாய் வாராதாய்போல் வருவானே." த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே வந்து முகவகரட்டாதொழிந்தான்; அபேக்ஷாரி ரபேக்ஷமாகத் தாடியென்றுகை மெலவாக தலைவிளாக் கொண்டான்.

6. 'வனத்திடரை வரியாக வெட்டியாசிற்று, நீ மழை பெய்தாக வேணும்; என்று வளைப்பிட வொண்ணாது மேகம்; எம்பெருமானபடியு மிலகனேயிறே' * பெண்ணுலாஞ் சடைவினுளும் பிரமனும் (உன்னை) கரண்பாணெண்ணிலா லுழி பூழித் தவஞ் செய்தார் வெள்கிற்ப ண்ணனுனார் வியப்பவந்து ஆனைக்கனறருளை யிந்தவனிறே.

7. ஐலஸ்தல விபாகமின்றியே பெய்யும் மேகம்;- "வேடன் வேடுவியி பகதி குரங்கு சராசரம் இடையர் தவிர்த்தாழி கூனிமாலாகாரர் பிணவிருந்து வேண்டடிசிலிட்டவர் அவன் மகன் அவன் தம்பி ஆனை அரவம் மறையானை பெற்றமைந்தன்" (ஆசார்யவற்றருதயம்) என்னுமபடியிறே பகவத் விஷயிகாரம் பெற்றவர்களிருப்பது.

8. மேகம் ஈரக்காலத்தில் கர்ஜித்துப் போய்விடும், மழைபெய்யாது; பெய்யும் காலத்திலே ஆடம்பரமறப் பெய்யும். எம்பெருமான குசேலனுக்கு அருள் செய்தபடி இவ்வனேயிறே.

9. விராடபர்வ காலகேசுபத்தாக்கு வரும் மேகம்; பகவத்விஷயகால கேசுபங்களிலே வந்து கிற்கும் எம்பெருமான. ஸ்ரீகங்கோதயாபரத் மென்று வந்தானிறே ஸ்ரீரங்கநாதன் பெரிய ஜீயர் கோஷடியிலே.

10. சுகதிகளிற் பெய்து முத்தாக்கும் மேகம்;- அடியார்க்கு இன்பமாரி யாயிய எம்பெருமானுடைய கடாஷைதாரையும் ஆழவாராசாயர்களிடத்தே ப்ரவ ளித்து மிக்க பயனவினைக்குமிதே.

11. "விண்ணை மேலாப்பு விரித்தாற்போல் மேகங்கள்!" இதுபாதிப் படியே தூதுண்டப்படும மேகம்; எம்பெருமானருளும் * இன்னார் தூதனென கினருன்; * கோதைவேலைவர்க்காய் மண்ணகவை கூறிடுவான் தூதனாய் மன்ன வனுல் சொல்லுண்டானிறே.

12. மழைபெய்ய எல்லாமரங்களும் தளிர்க்கும்; எருகமில் போல்வன வீழந் தொழியும்; ஆகவே, மழை சிலர்கருத் தீவரு, சிலர்கரு கன்மை. எம்பெருமானபடியு மப்படியே; "கஞ்சன் காள கவர் கருமுகை; எகதாய்" "தாயர்மவிழ ஒனனார் தளர." இதுபாதி.

13. "எத்தனையும் வான் மறந்த காலத்தும் பைங்குழிகள், பைத்தெழுந்த மாழுகிலே பார்த்திருக்கும்" எனகிறபடியே பசிகள் வேறுபுகறறு எதிர் பார்க்கப் பெற்றிருக்கும் மேகம்; "களைவரய் துன்பகளைவரதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்று அகநயகதிகளால் ப்ரதீகூதிகப் படுகை ஒக்குமிதே.

14. "துப்பார்க்குத் துப்பாய் துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத், துப்பாய்தூடம் மழை" (திருக்குறள்) எனகிறபடியே அன்னத்தின் அபிவிருத்திகு ஹேதுவா கையாலே போகஸாதனமாயும் விடாய் தீரப் பருதுகையாலே ஸவயம் போகயமாயு மிருக்கும் மேகம்; ப்ராபகனாயும் ப்ராப்யனாயுமிதே எம்பெருமானிருப்பது.

15. எத்தனை கண்ணகிர் விழவிட்டாலும் விருப்பமில்லாதவன்று வாளா கிடக்கும் மேகம்; பரதாழ்வரன் பெருடனே சித்ரகூட பரிஸரத்திலே போந்து கண்ணகிரை விழவிட்டு வேண்டினவிடத்தும் "ஓ காமமகவசப்பயவ" என்று மகோராதம் பெருமலே மீண்டானிதே.

இவனே மற்றும் பல உவமைப் பெருத்தங்களுள் கண்டு கொள்க.

காவாணத்துக்காய்! = கார்வானமென்பதும் தொண்டை காட்டுத் திருப்பதி களுள் ஒன்று, இதுவும் உலகனகத பெருமான் ஸங்கிதியினுள்ளடங்கிய திவ்ய தேசங்கள் காண்கிறோன்று. மேகத்தின் ஸவபாவ விசேஷங்கள் இத்ததைதெம் பெருமானிடத்தும் அதுஸந்திகக வுரியன.

காய்! = 'திருக்கள்வனார்' என்கிற திவ்ய தேசத்திலுறைபவனே; பிறர் அறியாதபடி காரியாநு செய்பவனைக் கனவனென்பது; எம்பெருமானும் 'இரா மடமுட்டுவாரைப்போலே உள்ளே பதிவிடத்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக் கொண்டு போரு' மவனுக்கையாலே கனவனெனப்படுகிறான். ஐயங்கார் நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதினில் இததிருப்பதிகுப் பேசும் பாசுரங்காண்டின்; -(85) "பண்டேயுன் தொண்டாம் பழவுயிரை பென்னதென்று, கொண்டேனைக் கன்வ னென்று கூருதே—மண்டலத்தோர். புளவாய் பினகத புயலே! உனைக் கச்சிக், கல்ல வென்றேறுவதென் கண்டு?" என்றும். (அதாவது) ஒருவர்க்கு உரிய பொருளைத் தன்னதாகக் கொள்வது கன்வெனப்படும்; ஆகவே அநாதியாக உனக்கே உரியதாய்க் கிடந்த உயிரை நான் என்னுடையதென்று கொண்டிருக்கிறேனாதலால் என்னைக் கனவனென்று சொல்லத்தகும்; உலகத்திலுள்ள பொருள் கள் யாவும் கின்னுடையனவே யாதலால் வெண்ணெய் கொள்ளுதல் முதலிய தொழில்களைச் செய்யினும் உனனைக் கனவனென்று கூறுதல் தகாது; இவ்வாறு இருக்க, உலகத்தார் இத்தன்மையை ஆய்ந்து அறியாமலே என்னை யானே திருடிக்கொண்ட பெருந்திருடனுடைய என்னைக் கனவனென்னுமலை ஸர்வ ஸவாமியரன் உனனைக் கனவனென்னினதன்றே, இஃது என்ன பேசுதலை! என்று சமதகாரத் தோன்றக் கூறியவாறு.

காமநூல் காவிரியின் தென்பால் டெய் பேரகத்தாய்! = 'திருப்பேர் நகர்' என்கிற அப்பக்குடத்தான ஸங்கிதியை பன்னிக்கொண்டருள்பவனை விளிகிறது. சிறிய திருமலையில் "மதிக்கச்சி பூரகமே பேரகமே" என்ற விடத்திலே பேரகமென்பது திருவூரகத்தில் பெரிய திருமேனியாக லோவை ஸாதிசுகின்ற உலகனகதபெரு மானைக் குறிப்பதாகப் பலரும் சொல்லுவார்கள்; இப்பாசுரத்திலே 'பேரகத்தாய்' என்றதும் அப்பெருமானையே பொன்னும் பலர் மயங்குவர்; 'காவிரியின் தென்பால் மன்னு' என்று விசேஷணமிட்டிருப்பதையும் நோக்காமல் மயங்கிக் கூறுவார்க்கு என் சொல்லவல்லோம்? திருக்கச்சி உலகனகத பெருமான் ஸங்கிதியை காண்கு திவ்யதேசங்களே உளளன; (ஊரகம் நீரகம் காரகம் கார்வானம்.) பேரகமென் பது இவ்விவலை; அது சோழநாட்டுத் திருப்பதியேயாம். 8

வங்கத்தாண்டாமணிவந்துதுருத்திர் மல்லையாய்! மதிக்கச்சிபூராய்! பேராய்*

கொங்கத்தாவளங்கொன்றையங்கம்மார்வன் குலையாய்! பவானியிடப்பாற்கொண்டான் பங்கத்தாய்! பாங்கடவாய்! பரிவமெய்யி! பங்ககாரபிஷாசியாய்! பளவன்னு!

எங்குந்ருய்? எம்பெருமான்! உன்னைநாடி. பேரையேனியவனவேழிதருகேனே.

வங்கத்தால்	கப்பலகளினால்	பங்கத்தாய்	{ (வலது) பக்கத்திலுடைய
மா மணி	சிறந்த ரதனங்களை		{ வலி !
வந்து	கொண்டு வந்து	பால கடலாய	{ திருப்பாதலில் கண்
உமது	தளஞ் சிவமான		{ வளாதருளபவனே !
முந்தீர்	கடற்கரை யிலுள்ள		
மலையாய	{ திருக்கடலமலையில் வாழ	பாரிசு மேலாய	{ (சாமக்ருஷ்ணாதிருபேண அவ
	{ பவனே !		{ தரித்து) பூமியில் ஸஞ்
மதின கச்சி	மதினகளை யுடைய திருக்கச்	பனி வரை	{ குளிர்ச்சியே வழுவான திரு
யாராய	{ சிப்பதியில் (திருவெஃகா	யின உச்சி	{ மலையினுச்சியில் நிற்ப
	{ வில்) உறைபவனே !	யாய	{ வனே !
பேராய	திருப்பேரகரானனே !	எங்கு உற்றுப்	எங்கிருக்கியும் ?
கொங்கு ஆர்	தேன நிறைந்ததும்	பவள வண்ண	திருப்பவளவண்ணனே !
வனம்	செவ்விபெற்றதுமான	எம்பெருமான	எம்பெருமனே !
கொண்டை	{ கொண்டை மாலையைய		
அலங்கல்		ஏழையென	{ மிகவும் சபலனாகிய அடி
மரவன	மார்விலே யுடையதும்		{ யென
குலம் வரை	{ பர்வதாஜபுத்திரபாச பார்	உனனை காடி	உனனை ததே தழக்கொண்டு
யின மடப	{ வதியை இடதுபக்கமாக	இங்ஙனமே	இவ்வண்ணமாகவே
பரவை	{ கொண்டவனுமான சிவ	உழி, தருகென	அலைச்சலாடாவினமேன்.
இடப்பால்	{ பிரானை		
கொண்டான்			

* * *—எம்பெருமானே ! நீ திருப்பதிகளில் கோலில் கொண்டிருக்கும்மழகையும் அஹங்காரிகளுக்கும் திருமேனிலே இடவகொடுத்திருக்கும் சீலத்தையும் வாய்வெருளிக்கொண்டு திரிவேன காண என வுருர்.

[வங்கத்தால் மாணிவந்து நுந்தி மலையாய் மதிக்கச்சியாய்] பரவாஸ்தேவ னாகிய ஒரு சிறந்த விசையுயர்ந்த ரதனத்தை அவனது வாதஸையமென்கிற ஒரு கப்பலானது [தீவிரந்தரத்தில் கின்றும் தீவிரந்தரத்திறகுச் சரக்குகளைக் கொண்டு தளஞ் வது போல] திருக்கடலமலையில் யென்கிற ஒரு தீவிலே கொண்டிருக்க தள்ளிற்றும்; "காணத்தின் கடலமலைய" என்றபடி காட்டுகிமைமரிய அவ்விடத் திலே அந்த ரதனத்தைப் பேணுவாரில்லாமையாலும் ரதனம் விசை போலது மஹா நகரங்களுக்கையாலும் அந்தககப்பலானது அந்த ரதனத்தை அவ்விருந்து கொண்டிருக்க காஞ்சிபுரத்திலே திருவெஃகாத்துறையிலே தள்ளிற்றும்—என்றிப்படி சமத்தகாரமாகச் சொல்லும் விசைஷார்த்தம் உணரத்தக்கது ஆழ்வார் தாரும் இவ்வர்த்தத்தைத் திருவுள்ளமபற்றியே பெரியதிருமொழியில் திருக்கடலமலையப் பதிகத்திலும் "கச்சிக் கடற்கவனார் கடலமலையத் தலசயனம்" என்றருளிச் செய்தது.

புண்டரீகர் என்கிற ஒரு பரமபகதர். கடலின் இக்கரையிலே ஒரு பெரிய தோட்டம் ஏற்படுத்தி அதிலே சிறந்த புஷ்பகங்கையுண்டாகவி அவற்றைத் தொடுத்தெடுத்துக் கொண்டுபோய் எம்பெருமானாகரு ஸமர்ப்பிக்க வேணுமென்று பாரித் தார்; கடலைக்கடந்து செல்லவேண்டியிருந்தமையால் இக்கடலைக் கையாலிறைத்து விட்டு வெறுந்தரையாகவி கடல்தே செலவதுவேமென்று துணிந்து கடலை இறைக் கத் தொடங்கவே, எம்பெருமான அவருடைய ஆதராதீசயத்தாக கண்டு வியந்து உவந்து, தானே கடற்கடையிலே ஓடிவந்து அவரது தோப்பிலே தரைக்கிடை திடந்து அவருடைய வழிபாடுகளை ஸ்விசரித்தருவினன என்பது திருக்கடலமலையத் தலசாயிப் பெருமானைப் பற்றின புராண வரலாறு.

மேராய்! = பேரிலே உள்ளவன் பேரான்; பேராய் என்பது விளி; திருப்பேர் நகரிலுள்ளவனே ! என்றபடி.

[கொங்கத்தார் இப்பாதி] கொன்றை மாலை வணிகத் தார்வைபுடையவனும் பார்வதியைத் தனக்கு மனைவியாகக் கொண்டவனுமான ருத்ராணத் தனது திருமேனியின் ஒரு புறத்திலே இடங்கொடுத்து இருத்தியிருக்கும்வனே! என்றபடி. திருவாய்மொழியில் “வலத்தன்ன திரிபுரமேரித்தவன்” (1-3-9) என்ற பாகரத்தின் வியாகியானதில் “பச்சையகாதச மே ருத்ராத் தக்ஷிணம பார்ச்சுவமாச்சரிதாத்” என்ற மோகூத தர்மவசகத்தை எடுத்துக் காட்டியிருப்பது இங்கே அதுஸந்தேயம். “தபஸா கோஷிதஸ் தேக விஷ்ணு கா ப்ரபவிஷ்ணுநா, ஸவபார்ச்சவே தக்ஷிணே சம்பேரர் கிவாஸ; பரிகல்பிகா” எனநெரு வசகமும் இருபத்தினுலாயிரத்திற் காண்பதுண்டு. [சிவன் பண்ணின் தவத்தினால் திருவுள்ளமுலகத் திருமால் அவனுக்குத் தனது வலவநுதிலே வரணந்தானம் அயமத்துக் கொடுத்தருளினன் என்பது இதன் பொருள்.] “ஏனஞ்ஞயிறையாணத் திசைமுகனாக திருமகனாக, கூருநுத் தனியுடம்பன்” என்றும் “பிறைதவகு சடையாகை வலத்தே வைத்து” என்றும் ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி அருளிச்செய்துள்ளார்கள், சிவன் முதலானார் எப்போதும் ஏம்பெருமானுடைய திருமேனியைப் பற்றியிருக்கிறார்களோ எனநெரு சகதை பிறக்கக்கூடும். இந்த சகதையும் இதற்குப் பரிஹாரமும் பூருவர்களின் வியாகியானவர்களிலேயே உள்ளன, கீழ் உதாஹரித்த திருவாய்மொழிப் பாகரத்தின் (4-8-1) வியாகியானவர்களிலே “ஸர்வகாலமும் இவர்கள் ஏம்பெருமானுடைய திருமேனியிலே யிருப்பார்களோ வெண்ணில; ஆபததிகங்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுத்தருளும்; அது மஹா குணமாகையாலே ஆழ்வார்கள் எப்போதும் மொகக அருளிச்செய்து கொண்டு போருவர்கள்; ஸாமந்தாக்குப் புறம்பே காடுகள் கனககயுண்டாகலும் மாணிகைக்குள்ளே செம்பாலே காழியரிசியைத் தங்களுகரு வரிசையாக விளைத்திருப்பார்களிறே; அப்படியே இவர்களும் திருமேனியிலே பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்களிறே. ஒரே கலஹங்களிலே அடையவளைத் தாணுக்குள்ளே குடிவாங்கியிருந்து கலஹத் தெளிந்தவாறே புறம்பே புறப்பட்டா லும் ‘இவ்விடம் இன்னார் பற்று, இவ்விடம் இன்னார் பற்று’ என்று பின்னும் ப்ராப்தி சொல்லிவைக்கும்போலே” என்றருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு அதுஸந்திககத் தக்கன.

“கொங்கத்தார்” என்ற பாடத்தில் ‘கொங்கு அத்து ஆர்’ என்று பிரித்து ‘அத்து’ என்பதைச் சாரியையாகக் கொள்ளவேணும். ‘கொங்குத்தார்’ என்ற பாடத்தில், கொங்கு-தேனையும், தார்-பூக்களையும், யமம்-அழகையுமுடைத்தான், கொன்றையலங்கல்-என்றுரைத்தக கொங்க. பங்கத்தாய்=‘பங்கு’ என்று பார்ச்சவத்திற்குப் பெயர்; திருமேனியின் கூறு. பங்கில உடையவன்-பங்கத் தான்; அதன் விளி.

பாற்கடலாய்=அஹம்காரியான ருத்ராணக்குத் திருமேனியில் இடங்கொடுத்த வனவேயோ? பிரமன் முதலானோர்க்கு ஓர் ஆபத்து வந்தபோது ரக்ஷகரான காம் நெடுகதூரத்திலிருக்க வெண்ணைதென்று பாம்பதத்தில் கின்றும் திருப்பாற்கடலிலே வந்து திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிறவனே!

பாரிங் மேலாய்=அஸுரர்களாலும் ரக்ஷஸர்களாலும் குடியிருப்பீழந்து ஸகல தேவதைகளும் வந்து சரணமபுக, ராமகருஷ்ணாதி ரூபத்தாலே தன்னை அழியமாறிவந்தவதரித்து இப்பூமண்டலத்தின்கண் உலாவினவனே! என்கை.

பவிவஸ்யிபுச்சியாய்!-ஸம்ஸாரதாபத்தை ஆற்றும்படியான குளிர்ச்சி பொருந்திய திருவேங்கட மலையினுச்சியிலே வாழ்பவனே!

பவளவண்ணு!=பவளம்போல் விரும்பத்தகுந்ததான வடிவுபடைத்தவனே! என்பது மாத்திரம் இதற்குப் பொருளன்று; கச்சிமாகையில் ‘திருப் பவள வண்ணம்’ என்னும் திருப்பதிகிறுதையவனே! என்கிறவரையில் பொருளாகக் கொள்

ளத்தக்கது. இது பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் விளக்கக்கிடக் கின்ற தில்லையேயென்று சிலர் கினைக்கக்கூடாதுமேலும் இங்ஙனே பொருள்கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தை விளக்குவோம்;—பிள்ளைப் பெருமானையங்கார் இயற்றி யருளிய நூற்றெட்டுத் திருப்பதிமந்தாதிபில் (86) “கண்டறிந்துங் கேட்டறிந்துந் தொட்டறிந்துங் காதலால், உண்டறிந்து மோந்தறிந்து முய்யேனே—பண்டைத் தவளவண்ணு கார்வண்ணு சாமவண்ணு! கச்சிப், பவளவண்ணு! கின்பொற்பதம்” என்ற செய்யுளினால் கச்சிமாககரிலுள்ள திருப்பதிகளுள் திருப்பவளவண்ணம் ஒன்றாகப் பாடப்பட்டுள்ளது; பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கு முற்பட்டவரும் பட்டர் திருவடிகளிற் பணிந்துய்ந்தவரும் ஆப்ததமருமான அத்திவயகளியின் திருவுள ளத்தைத் தழுவிச்செல்ல வேண்டுவது நமக்கு இன்றியமையாததாம். திருமங்கை யாமுவாருடைய இப்பாசுரத்திலுள்ள ‘பவளவண்ணு!’ என்கிற விளியைக்கொண்டே ஐயங்கார் அச்செய்யுள் இயற்றியருளினரென்பது மறுக்கத்தக்காதது.

[எங்குந்நாய் இத்யாதி.] அடியார்களுக்காகவே திருப்பதிகளில் ஸங்கிதி பண்ணியிருந்தும் பாலியேனுக்குத் தோற்று தொழிவது என்கே, ‘வருத்திகான் வாசகமாகக் கொண்டு, உன்னையே சிருத்திருத்த எத்தனைகாலம் புலம்புவனே” என்றாற்போலே உன்னைக்கடவிக்கடவிக கதறுவதே எனக்குப் பணியாகின்றே! என்படியைக் கண்டாயோ; இன்னமும் இரங்கியருளத் திருவுன்னியில்லையோ? என்றுராயிற்று.

பொன்னுயர்! பொறிவேழவகாவற்புண்ட புகழாழ்வரிகழவாயதொண்டனென்றாக்*
என்னுயர்! என்னுயர்! என்னவென்ற என்னறிவக்? எழையேன்* உலகமேத்தும்
தென்னுயர்! வடவாழும்! குடவாழும்! குணவகைதவாழும்! திண்போர்க்கென்றும்
முன்னுயர்! *பிள்ளுயர்வணங்குமரோதி திருமுறிக் கவத்தாழும்! முதலாயே.

10

உலகம எத் தும்	{ உலகமடங்கலும் துதிக்கத் தக்க	திருமுறிக் கவத்து ஆனாய்	{ திருமுறிக்களம் முதலிய திருப்பதிகளிலுறை பவனே!
தென ஆனாய்	{ தென திருமாலிருஞ் சோலை மலையில் கின்ற யானை போனறவனே!	முதல் ஆனாய்	{ முழுமுதற் வடவுனே!
வட ஆனாய்	{ வட திருவேங்கடத்தில் கின்ற யானைபோனறவனே!	பொன ஆனாய்	{ பொனபோன்றவனே!
குடபரல ஆனாய்	{ மேற்றிசையில் (கோரிலில்) திருக்கண்வளர்ந்தருளு கிற) யானை போனறவனே!	பொழில் ஏழும காவல் பூண்ட புகழ ஆனாய்	{ ஸபதலோகக்களையுங் காத் தருணவதால் வந்த புக முடையவனே!
குணபரல மதம யானாய்	{ மேத்திசையில் (திருக்கண ணபுரத்தில்) மதுபானை போனறவனே!	இகழவு ஆய தொண்ட னேன ஏழை யேன கள	{ இகழவையே வடிவாக வுடைய தொண்டனாய் அறிவிலியான கள
என்றும்	{ எக்காலத்திலும்	என் ஆனாய்	{ எனனுடைய யானையே!
இமையோர்க்கு முன்னுனாய்	{ நித்யஸ்வரிகளுக்குக் கண் ணுறகண்டதுபவிக்கலாம் படி முன்னிற்பவனே!	என் ஆனாய் என்னல் அல்லால்	{ எனனுடைய யானையே! எனது சொல்லுமித்தனை யல்லது
பின்னாநர் வணங்கும் தேரதி	{ அவதாரத்திற்குப் பிற்பட்ட வரகன ஆசாமிக்கத்தக்க சோதியாக	என அறிவன்	{ வேறு என்ன வென்று சொல்ல அறிவேன?

* * *—எம்பெருமானே! பஸ்பதிகளாலும் உன்னைச் சொல்லிக் கதறுவ தொழியப் பிறிதொன்றுமறியே நென்கிருர்.

பொன்னுயர்! = பொன்போன்றவனே! எம்பெருமானைப் பொன்னாகக்கூறு வதற்கு ஒரு பொருத்தஞ் சொல்லலாம்; அதாவது—“தேறும்க: கேதோ ந

தாஜேஹஸ்ச் சேதேஹக்ஷணேன வ, ஏததேவ மஹத்துக்ஹம் யத் குஞ்ஜரஸமதேஹஸம்" என ருர் ஒரு மஹாகவி: பொன்னைத் தீயிலிட்டுச் சுடுகிறோம், உளியையிட்டு வெட்டுகிறோம், உரைகலவிலே விட்டுக் கனககவுரைக்கிறோம், இன்னமெததனை ஹிமஸைகள் செய்யினும் அவறநுல பொன்னானது சிறிதும் வருந்தமாட்டாது; வருத்தமில்லையென்பது மாததிரமேயனறு; அதத ஹிம்ஸைகளெல்லாம் தனக்குப் பரமபோகயமே யெனபது தோன்ற ஒளியை மிகுத்துக்காட்டும்; பொன்னைத் தீயிலிட்டுச் சுடுமபோதும் உளியிட்டு வெட்டும் போதும் உரைகலவி லுரைக்கும் போதும் அதறநு ஒளியிருதலைக் காணுகிறோமன்றே; ஆனால் அந்தப்பொன்னுகரு ஒரு வருத்தம மாத்நிரம சாஸவுண்டு. அஃது எனனென்னினை; மிக அறபமான தொரு குன்றுமணியோடொக்க கமஸம் கிறுப்பித! எனப்பித அதறநு மிக வருத்தமாம், ஒரு திராசில் குன்றுமணியையும மறதெரு திராசில் பொன்னையும வைத்து கிறுக்கக் காணுகிறோமன்றே. 'பொன் என்று போற்றப்படுகின்ற நமக்குக் கடைகெட்ட குன்றுமணிகாளை ஈடாகவேணும்' என வருத்தி மிகவுங் குன்றிப்போகா கின்றதாம் அதுபோல எம்பெருமானும், தூதனுப்பப் பெறுகை, தாமபால் கட்டுணகை முதலானவறநுல் சிறிதும் வருந்தான்; வருந்தாமை மாததிரமேயனறு; அவறநுல் மிக நுகமலர்ச்சியும பெற்றறிடுவான்; [இன்னார் தூதனென கின்றான்] என்றது கணகதே; 'வெண்ணெய்க்கனருய்ச்சி வனதாமபு களாஸ புடைக்க அவித்தான்' என்றதும் காண்க.

பொறினெய்ய் காவப்பூண்ட புருஷாய-வழுவகங்களையும் ஆளிட்டு ராஜித்கை யன்றியே தானே முன்னன்று ராஜிபதனாஸ வரத புகழ்படைத்தவனே! 'காவல் பூண்ட' என்றதனாஸ காததக் தொழிலைத் தனக்கு ஒரு அணிகலனாகப் பூண்டிருப்ப னென்றிறது. ஸ்ரீவிபீஷணமுதலான கடற்குறையினை வந்த சரணமபுகுந்தபோது ஸுகீவமஹாராஜர் முதலானார் இவனை ராஜித்தருளாகத் தென்று தடைசெய்த விடத்தும் ஒருதலை வின்று ராஜித்தே தீருமபடியான விதபூண்டவனிறே எம்பெருமான்.

[இகழ்வாய் தொண்டனென் காண எனனாஸ என்வனாய் என்னலல்லால் என்னறியேனெழையென்?] 'இகழ்வாய்' எனபதை 'இகழவு ஆய்' என்றும் பிரிக்கலாம்; இகழ், வாய் என்றும் பிரிக்கலாம். அடைவே, கீரனாகிய என்றும், இகழ்த்தக்க வாய்மொழியை யுடையனென என்றும் பொருள் காண்க. தண்ணீர்க் குடமெடுக்கும் தானியொருத்தி ஸார்வபெனமனை ஆசைப்படுகலபோலவும், பிசை யாண்டிபட்டாபிஷேகத்தை விருமபுதல்போலவு மன்றே கிதாஸம ஸாரியான ஸான் உன்னை ஆசைப்படுகிறது எனகிறா. [என ஆனாய்! என் ஆனாய்!] ஆனை என்பது ஈறுதிரிந்த விளியாய் 'ஆனாய்' என ருயிறறு; 'என்னுடைய மதத கஜமே! என்னு டைய மத்தகஜமே!' என்று ஏதேதா வாய் வெருவுகின்றேனத்தனையொழிய ஸாத நாறுஷ்டானயாகச சொல்லும் முறைமை பொன்றுமறியே நென்றவாறு.

யானைக்கும் எம்பெருமானுக்கும் பலபடிகளாலே ஸாமயமுண்டு; அது கமது ஸ்வாபதேசார்த்த ஸாகரத்தில் விரியு.

[உககேத்தும் தென்னாய் இதுவாதி.] "திருமங்கலமன்னன் கட்டின திககனுங்ள் ளிருக்கிறபடி" என்ற விவாகவியான ஸ்ரீஸூகதிலின் போகயதை காண்க தென் திசைக்காகத் திருமாலிருந்தேசாலைமலையிலும், வடதிசைக்காகத் திருவேங்கடமலையிலும், மேற்றிசைக்காகத் திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலும், மேத்திசைக்காகத் திருக்கண்ணபுரத்திலும் மதயானைபோலே விளங்குகிறபடியை அருஸந்தித்தாரா யிறறு. தென்னுனை, வடவானை, குடபானை, குணபாஸை மதயானை என்ற பதங்கள் விளியுருபு ஏற்றுக் கொடுக்கின்றன.

"குணபாஸைமதயானாய்" என்றவிடத்திற்கு காட்டுமன்னார்ஸ்கிதி யிலுன்ன மன்னாஸ்பரமான விவாகவியானமுமுண்டு. 'உககேத்தும்' என்கிற அடை

மொழி நான்கு யானைகளுக்கும் அவ்விக்கும். [திருப்போர்க்கு என்றும் முற்றுவது] கித்ய ஸூரிகளுக்கு எஞ்ஞான்றும் கணமுன்னே தோற்றி அவர்களுக்கு கித்யதர்சன விஷயபூதனாவனே !.

யின்றுர் வணங்குதோதி திருமுழிக்கவந்தாருய !—திருமுழிக்களமென்றது உப ணைநணமாய் அர்ச்சாவதார ஸாமரங்க வாகமாய் கிற்கும். பாத்வததினும் வழுதிறத் திலும் விபவங்களிலும் அததர்யாயித்வத்திலும் அவ்விக்கப்பெய்தவர்கள் இவ்வுப் பிஷ்டுரூர் எனப்படுகின்றனர் ; அன்னவர்கட்காகத் திருமுழிக்களம் முதலான அர்ச்சாவதார லைகளிலே திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும்வனே !. திருமுழிக்களமென்பது மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள் பதினமூன்றில் ஒன்று. இத் திருப்பதியைப் பாடினோர் இவ்வாழ்வாரும் சுமராமாழ்வாரும். இவ்வரும் இப்பதியைப் பற்றிப் பீடங்களிடங்களில் 'திருமுழிக்களத்துறைபுடிமாண்டி' என்றும் 'முனிபீய திருமுழிக்களத்து விடக்கே' என்றும் 'முழிக்களத்து விடக்கே' என்றும் சுடரப் பொருளாக அருளிச் செய்கல குறிக்கொண்டத்தகத்து : அவ்வாறே இவரும் 'பின்னாறார் வணங்குதோதி திருமுழிக்களம்' எனப்பட்டது. எம்பெருமானுடைய திருக்கலயாண குணங்களை ஸௌபயம் சிறந்தது ; அத் திருக்குணம் இருட் டறையிலே விளங்குப்போலே பிரகாசிப்பது அர்ச்சாவதாரத்திலே, அது நன்னிலும் கேவலம் அறிவிக்கொண்டவர்கட்கே காட்சிதருமிடமாகிய திருமுழிக்களத்திலே அக் குணம் மிகமிக வெளிப்பெற்று விளங்குதலால் 'ஒண்கடர்' என்றும் 'விளக்கு' என்றும் 'சோதி' என்றும் இக்கிருப்பதிகஞ்ச் சிறப்பாகச் சொல்லலை ஏறகு மென்ப. ஸகல ஜாநிகளிலும் பிறபட்டவர்களைப் போலும் என்கிற சொல்லாற் கொள்ளவுமாம். அர்ச்சாவதாரங்களில் புறப்பாடு வியாஜத்தினால் மிகத் தன்னியர் களுக்கும் காட்சிதருவதுண்டே.

... 10

பட்டுக்குமயத்திங்குப்பாவபெய்து பன்தெடுங்கன்னித்தும்பயபக்கிங்கொண்டம்*
பட்டுணையோதென்கு வடமிருக்கிறிங்கு எம்பெருமங்கித்வாங்கொடுப்பெய்ந்து*
மட்டுவிக்கிமணிவண்டுநாளுக நடந் மடவாணவழங்காதாண்டம்*மெய்யே
காட்டுவிக்கிதொண்டவனத்தொண்டங்காய் உட்கொண்டிதுவாதாண்டப்பாராஜே !

11

(என பெண்பிள்ளையான பரகால நாயகியாவவன்)		மட்டுவிக்கி (உட்கொண்ட) தேளவிக்கி	
பட்டு உடுக்கும்	{ உடுக்கச்செலையை அணையில் உடுத்துக்கொள்ளுகின்றான்,	முரலும்	நீலகாஞ்செடியாடு றற
		கூத்தல	கூத்தலையுடையளான
அயரத்து இரங்கும்	{ மோதலிதது வருந்தி கிளருள,	மட நாளை	அழுவிய மானபேரன்ற இப
		இது செய்தா	பெண்பிள்ளையை
பாவையேனான்	{ மரபாச்செய்ய விருமபுவின திறன் ;	தமணம்	இப்படியப்பட்ட நிலைமையை
		கடந்விச்சி	நீதவா இன்னொருபதை
பனிமெடுகண் ரீததுமப	{ குளிகது நின்ற கண்கள் ரீதிரம் ; கின்று	மெய்யே சொல்	குறி சொல்லுகிற பிள்ளை !
		கண்ண	உண்மையாகச் சொல்லுவா
பள்ளிக்கான ளான	{ உறங்குகின்றிறன்,	(அயன்)	
		{ கடல்பேரன்ற கிறத்தை	
என துணை போது	{ ஒரு மொழிபொழுதும்	உல்வண்ணா	புடையான் பெருமான
		இது செய	இந்த நிலைமையை உண்டு
என குடங்கால இருக்க கில லான	{ எனமருவிலே பெருந்த மாட்டுகின்றிறன் ;	தா (என்று) சொன்னான்	பண்ணினார்' என்று சொன்னான்,
		கங்காய	கங்கையர்களே !
எம்பெருமான திரு அரங்கம் எங்கே	{ எம்பெருமானுடைய ஸ்ரீரங்ககோதரம் எங்கிருக்கின்றது? என்கி	(ரங்குண எம்பெருமானே	
		இது செய்தானான் பின்பு)	
என்னும் மணி வண்டு	{ குள ; அழுவிய வண்டுகள்	கார்பார ஆ?	{ இவ்வாடத்தைப் பரிஹரிகக வல்லார வேறுபாருளா?

*** எம்பெருமானை யறுபவித்தல் பவவகைப் பட்டிருக்கும்; அவனுடைய திருகாமங்களைச் சொல்லி யறுபவித்தல், திருக்கல்யாண குணங்களைச் சொல்லியறுப வித்தல், வடிவழகை வருணித்து அறுபவித்தல், அவனுக்கத்தருளின திவ்யதேசங் களின் வளங்களைப் பேசியறுபவித்தல், அங்கே அபிமானமுள்ள பூநீவைஷ்ணவர் களின் பெருமைகளைப் பேசியறுபவித்தல் - எனறிப்படி பவவகைப்பட்டிருக்கும் பகவதறுபவம். இவ்வகைகளில் பரம விஷைணமான மற்றொரு வகையு முண்டு; அதாவது - ஆழ்வார் தாமதான்மையை விட்டுப் பிரசுத்தமானுடைய தன்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டு வேற்றுவாயானே பேசியறுபவித்தல். இப்படியறுபவிக்கருத் திறத்தில், தாய்பாகரம் தோழிபாகரம் தலைமகன் பாகரம் என்று மூன்று வகுப்பு களுண்டு. அப்போது ஆழ்வார்க்குப் பாகரம் என்ற ஆண்மைப்பெயர் கீதை, 'பா கரவயதி' என்று பெண்மைப்பெயர் வழங்கப்பட்டிருக்கும். தாய்சொல்வது போலவும் தோழி சொல்வது போலவும் தலைமகன் சொல்வது போலவும் பாகரங்கள் வெளி வந்தாலும் பாகரம் பேசுகிறவர் ஆழ்வாரேயாவர். ஒரு ஆளுனது பல வாய்க்கால் களாகப் பெருகி அவற்றுக்கு வெவ்வேறு பெயர்களுண்டானதும் அவற்றுக்குப் பிரதானமான பெயர் ஒன்றையாசிருக்காமபோலே, இம் மூன்று கிலைமைகளாகச் சொல்மான வழிகது புறப்பட்டாலும் 'மன்னுமாமணி மாடமங்கைவேந்தன் மான வேற்பாகரனை கலியன் கொன்ன' என்று ஆழ்வார் பாகரமாகவே தலைக்கட்டும்.

ஆழ்வார் தாமதான் தன்மையை விட்டிட்டு ஸ்திரீபாவணையை ஏறிட்டுக் கொள்ளுதல் ஏதுக்காக வென்னில; ஆழ்வார் தாமதான் ஏறிட்டுக் கொள்ளுகிற ரல்லர், அதை அவனைத் தானே பரவசமாக வந்து சேருகின்றது. புருஷோத்த மனாகிய எம்பெருமானது பேராண்மைக்குமுன் உலகமடங்கப் பெண்தன்மையதா யிருக்கையாலும், ஜீவாத்மாவுக்கு ஸ்வாதகதிரிய காற்றறிமயினறிப பாரதாதிரியமே வடிவாயிருக்கையாலும் இவ்வகைகளுக்கேற்ப ஸ்திரீபாவனை வந்தேறியன்று என்றே கொள்ளலாம். தண்டகாரணய வானிகளான முனிவர் இராமபிரானது ஸௌந்தர்யத்திலீடுபட்டுப் பெண்மை விருமபி மற்றொரு பிறப்பில் ஆயர் மங்கை யராய்க் கண்ணனைக் கூடினர் என்ற ஜெல்லயர முண்டு. ஆழ்வார் அப்படி யானறிவே அப்போதே பெண்மையை யடைகது புருஷோத்தமனை அறுபவிக்கக் காதலிக்கின்றனர்.

ஆண் பெண் என்ற வியவஹாரங்கள் சிற்றின்பதுகச்சிக்கன்றே ஏற் பட்டவை; பேரின்பவறுபவத்திலே கூன்றின் ஆழ்வார்கள் பெண்மை செய்துவ தாகவும் கொங்கை முதலிய சொற்களைவிட்டுப் பாகரங்கள் கூறுவதாகவும் கிகழ் நிறந்துள்ளனவே? எனின், விஷயாத்மகரமம் என்றும் பகவத் விஷயகரமம் என்றும் காமம் இருவகைப்படும்; வேதாகதங்களில் விதிக்கப்பட்ட பகதியே ஆழ்வார்களுக்குச் ச்ருவகாரமுறைமையினை பரிணமித்து கிற்கும். சிற்றின்பவறுபவத் திற்குக் கொங்கை முதலியன ஸாதகமாயிருப்பது போல, பகவதவிஷயாறுபவத் திற்குப் பரபகதிபாற்றுக பரமபத்திகள் இன்றியமையாதனவா யிருப்பதால் அவையே கொங்கை முதலிய சொற்களால் அருளிச் செயல்களிற கூறப்படுகின்றன வென்றுகொள்க.

சருங்காரஸத்தின் ஸம்பந்தம் சிற்றின்பநிறியே கேவலம் சுதத பகதிரஸ மாகவே பாகரங்கள் அருளிச்செய்யக் கூடாமாயினும் ஆழ்வார்கள் ச்ருவகா ரஸத்தையுங் கலந்து பாகரங்கள் பேசுவதற்குக் காரணமயாதெனில்; ஆரோக யத்திற்குக் காரணமாகிய வேப்பிலை யுருண்டையை உட்கொள்ள இரய்க்குமவர் களுக்கு வெணத்தை வெளியிற் பூசிக் கொடுத்துத் தின்பிப்பதுபோலச் சிற்றின்பம் கூறும்வகையாற பேரின்பத்தைக் காட்டி காட்டுகின்றனரெனப்.

பகவத்பிஷயத்தில் அபிகிவேசம் மீதுர்த்த காலத்தில் தன்கிலைமாரிப் பெண் கிலைபெற்றுப் பேசுமிடத்திலை, தாய்பாகரமென்றும் தலைவிபாகரமென்றும் தேரழி பாகரமென்றும் இப்படி வகுத்துக் கூறுவதற்கும உட்கருத்து உண்டு;—தேரழியாகப் பேசுவதற்குக் கருத்து: காயகனையும் காயகியையும் இணக்கிச் சேர்க்கும்வன் தேரழியாவன். திரும்ப்திரத்திலை பிரணவத்தினால் எம்பெருமானோடு இவ்வாத் மாவுகருச் சொல்லப்பட்ட அகம்பார்க்குச்சேஷத்வம் முதலிய ஸம்பந்தங்களை உணருகையே அப்பெருமானோடு இய்வாத்மா சேருகைகரு ஹேதுவாகையாலே அதை ஸம்பந்தஞானமாகிற ப்ராஜஞாவஸ்த்தைதையத் தேரழியென்பதாகக்கொள்க.

பெற்றுவளர்த்துப் பெண்டினளை யெனவன்பருவத்தில் காயகனிதத்துள்ள அன்புமிகுதியால் அவனிநுப்பிடத்துகருச் செல்வையெனுமென்று பதறுமனனில் படிக்கடந்து புறப்படுகை குமைரியாதைகருப் பொருந்தாதென்று தடுப்பவன் உலகிலை தாய் எனப்படுவன்; ஸீத்தேதாபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றினவர்கள் பேறறை விளம்பித்துப் பெறுதலிலை காரணமில்லாமையாலே அதனை விரைவில் பெறவேணு மென்றிற ஆவல் அதிகரிக்கப்பெற்று அதனால் படிக்கடந்து நடக்கவேண்டியவந்த வனனில் இது ப்ராபநாசுடிக் கடலுபாட்டுகருசு சேராததென்று விலகி 'எம்பெரு மான் தானே வகறு விஷயீகரிககக் கண்டிருக்கவேணும்' என்று சொல்லித் துடிப்பை அடக்கப்பார்க்கிற நம்: பதத்திற் கூறப்பட்ட உபாய அத்யவஸாயமாகிற ப்ராஜஞாவஸ்த்தைதையத் தாய் எனப்பதாகக் கொள்க.

உறவினர் கூட்டக் கூடுகையன்றியே தானாகவே புணர்ந்து நாயகனுடைய மேம்பாட்டிலே ஈடுபட்டுக் குடியின் கட்டுப்பாட்டையும் பாராமல் அவனைக் கிட்டி யல்லது கான் உயிர்வாழாதிருக்கமாட்டேன்' எனனும் பதற்றத்தை யுடையவனா யிருப்பவன் உலகிலை மகன்; பிரணவத்தினாலும் கமஸ்ஸராலும் சேஷ்யென்றும் கரண்யனென்றும் உணரப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு காராயண பதத்தினால் கூறப் பட்ட ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி முதலியவற்றின் சேர்க்கையாலான பெருமையை அதுஸந்தித்து அதனாலே அவனைத் தாமதித்து அதுபணிகை கிற்க மாட்டாமல் 'அவனே உபாயம்' என்ற கோட்பாட்டை அதிகிரமித்து, கிட்டியதுப வித்தாலொழியத் தரிப்புற்றிருக்க வெண்ணுதபடி. நடக்கிற ப்ராஜஞாவஸ்த்தைதைய மகன் என்பதாகக் கொள்க.

இம்முன்று அவஸ்தைகளுள் முதல் அவஸ்தை நடக்கும்படியைத் தேரழி பாகரத்தாலும், இரண்டாவது அவஸ்தை நடக்கும்படியைத் தாய் பாகரத்தாலும், மூன்றாவது அவஸ்தை நடக்கும்படியை மகன் பாகரத்தாலும் வெளியிடுவரென்ற தாயிற்று.

இப்பாகரத் தொடக்கிப் பத்துப் பாகரங்கள் தாய்வார்த்தையாகச் செல்லு கின்றன. இவற்றிலை, ஆழ்வார்கரு காயகியவஸ்தை ஒருபுறத்திலும் தாயின் அவஸ்தை மறநெரு புறத்திலும் நடக்கிறபடியாலே, எம்பெருமானை அதுப விப்புதில் ஆழ்வார்கரு விரைவு உண்டானமைமையும் 'காம பதறகூட்டாத' என்கிற அத்யவஸாயமும் மறநெருபுறத்திலுண்டானமைமையினங்கும், தனஸ்வரூபத்தை கோக்குமனனில் அத்யவஸாயம் உண்டாகும்; அவனுடைய வைகாண்டியத்தை கோக்குமனனில் பதற்றம் உண்டாகும்.

[பட்டுக்குமித்யாதி.] பாகரல திருத்தாயார் தன்மகளின் கிலைமைகளைக்கண்டு கலங்கி 'இவளுகரு இப்படிப்பட்ட அவஸ்தை உண்டானமைகரு என்னகாரணம்?' என்று குறிசொல்லும் குறத்தியாகிய கட்டுவிச்சி யொருத்தியையினவ, அவன் 'எம்பெருமான் படுத்திறபாடு இது' என்று சொகை, அதை வினவவந்த உற வினர்பாடே சொல்லுகருனாய்ச் செல்லுகிறது இப்பாட்டு.

பட்டு உடுக்கும்—இப் பெண்பிள்ளையானவள் புடவையை உடுக்கத் தொடங்கினாள்; ஏதுக்காக வென்னில், கண்ணுடையை உடுத்தோமாகில் இவ்வுடையழகை இழக்கலாகாதென்று காயகன் பதறி ஒடிவருவானென்று கருதி உடுக்கத் தொடங்கினாள்; உடை வாயத்தவாரே அவன் வருவானென்று மகிழ்ந்திருந்தவன் அவ்வளவிலும் அவன் வரக் காணாமையானே [அயர்த்து நிற்கும்] மோலூரிககலானான். அயர்த்தல்—மோலூர்த்தல்; இரகருதல்—வாயபிதற்றுதல். இரகருதல் முன்னமும் அயர்த்தல் அதற்குப்பின்பும் கிகழவேண்டியிருக்க முறைமாதும்படியாயிற்று விஷய வைணவாசனம்.

“பட்டுகருமயர்த்திரங்கும்” எனப்பதற்கு வேசெருவகையாகவும் பொருள் கூறுவர்; அதாவது பட்டு உடுக்கும்—இப்போதுதான் அரையில துணியுடுக்கும் பருவமாயிருக்கச் செய்தேயும், அயர்த்து நிற்கும்—காயகனைப் பிரிகத நிலைமையில் மூச்சு அடங்குமபடியாக வுள்ளதாயிற்று இவனாகு கிகழ்ந்த அவஸ்தை. மோலூர்த்திருக்கும் நிலைமையில் ஞானம் கடைபாடாமையானே வருத்தமில்லை; அதில் ஞானம் குடிபுர்த்து அரத்துதலாயச் செல்லும் நிலைமையில் வருத்தம் மிகுமையானே அயர்வுக்குப் பின்பு இரகருதல் கூறப்பட்டது.

வாய்பிதற்றி வருத்திக்கிடந்த பெண்பிள்ளையை ஏதேனுமொருவிதத்தானே தரிப்பிகக் வேண்டித் திருத்தாயார், பண்டு கண்ணுமுறக்கமுமின்றிய இவன் பாவையோடே போது போகக் கிடந்தாளாகையால் அதைக்கொணர்க்கு தந்தோமாகில் ஒருவாறு ஆறியிருப்போனவென்று பார்த்துப் பாவையை [மரப்பாச்சியை]க் கொண்டுவந்து காட்டினாள்; அது கண்ணுக்கு விஷம்பினாலே தோற்றினபடியானே சீறியுதைத்துத்தள்ளினாள். பாவையை யொழியப் போது போககாதிருந்தவனானே இப்போது பாவையை அகாதரிக்கிறான். பாவை விஷயத்தினுண்டான ஸாகம் இகாவிஷயங்களைப் பற்றாதுத்தபடி.

பண்டிடுவகண்ணீர் ததுபப் பன்னிகொண்டார்—இவளுடைய கண்களின் பரப்பு உள்ளவளவும் கீர் வெள்ளவ கோத்தாயிற்று. குளிராத ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக வேண்டும கண்களிலே அகத்தா! சேரக் கண்ணீர் பெருகும்படியாயிற்றே! ‘பெடுவகண்’ என்றது மஹானான் எம்பெருமானையும் ஒரு மூலியிலே அடக்கவல்லதான கண் என்றவாறு. ஸ்வரபதேசத்தின் கண் என்று ஞானத்தைச் சொன்னபடி. எம்பெருமானைச் சேர்ப்பெருந வருத்தத்தினால் ஞானக்கலைக் முண்டானமை கூறியவாறு.

‘படுககைசிலே சாய்ந்து உறங்கப் புருத்தால் கண்ணீர்த்ததுமபுதல் மாறும்’ என்று சொன்னாலும் பன்னிகொண்டிருக்கிறான்; ‘தொலையுமாக கண்ணுரக் கண்டு கழிவதேவர் காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்’ என்றபடியே கண்ணுறங்கப் பரங்கதி புண்டோ? கூடக் களிகருவகால ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகப்பெற்று உறங்கப் பெறுள். பிரித்து படுக்கால் சேரக் கண்ணீரானே உறங்கப்பெறுள். ஸமசுலேஷத்தையில் அவன் உறங்கொட்டான்; விசுலேஷத்தையில் விரஹவேதனை உறங்க வொட்டாது.

தன்வயிற்றிற் பிறந்தவனைப்பற்றிச் சொல்லுமில்லிடத்து ‘உறங்கான்’ என்று சொல்லாமாயிருக்க, ‘பன்னிகொண்டார்’ என்று கௌரவச் சொல்லானே சொன்னது, வயிற்றிற் பிறந்தவரேயாகிலும் பகவதஸ்ஸம்பத்தம் பெற்றவர்கள் உத்தேச்யதைதோற்றக் கௌரவித்துச் சொல்லக்கடவர்களென்கிற சாஸ்த்ரார்த்தத்தை விவரிப்படுத்தும். “கண்ணிழசோகைக் கண்பூரம் கைதொழும் பிளையையப் பிளையென நெண்ணப் பெறுவதே” “வினக்கொளியை மாத கத்தைத் திருத்தண்காவில் வெகிகாவில்திருமாயிப் பாடக்கேட்டு, வளர்த்ததனால்

பயன்பெற்றேன் வநதவென்று மடக்கெளியைக் கைகூப்பி வணங்கினேன்." என்ற பாகரங்களுள் குறிக்கொள்வதற்ககன்.

எட்டுணைப்போது என் டுடவகாசிநூக்கிடுவான்—பெண்பிள்ளை உறங்கக் காணாமையானே, முன்பு தனகுடங்காலிலே உறங்கப் போகக் கண்ட அநுபயத்தாலே இப்போதும் அதிலே உறங்கக் கூடுமோ வென்றுபார்த்தது தனகுடங்காலிலே இருத்தப்பார்த்ததான்; அது கெருப்போடே அணைத்தாற்போல இருக்கையாலே அணுகுகென்றெழுந்தான்.

இடைவிடாமலே எனகுடங்காலிலேயேயிருந்து உறங்கப் போதுபோக்குக் கொண்டிருந்தவிவளுகது இப்போது ஒரு கொடிப்பொழுதும் அதிற் பொருகதாத படியாவதே! என வநத்திக கூறுவறபடி. 'எட்டுணை' 'எட்டணை' என்பன பாடப் பெதங்கள் (என x துணை = எட்டுணை) (என் x தணை, எட்டணை) என அவவளவு சிறிதேதா அவ்வளவு சிறுபொழுதும் - ஆண்காலமும் என்றபடி.

இனி இவன் வாய்வெருவும் பாகரமேதென்னிக, எம்பெருமான் நிகவுயக மெங்கே யென்றும் = எனனை இவ்வனை துடிக்கவிட்டு ஒருவிசாரமின் றி திய கண்ணுறங்குமிடம் எங்கேயங்கே யென்று பிதற்றி கின்றான். பாகரமாய் பேண வொணையுதபடியும் தாய்மடியிலே மெருகதவொண்ணாகபடியும் எனனைத் தன் பக்கலிலே ஈடுபடுத்திக் கொண்டவனுறைபுமிடம் எங்கேயென்கிறான்

காதலனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லாமலே 'எம்பெருமான்' என்றது ஏனென்னனில, உறங்குறவினர் கூட்டக் கூடினதன்றியே இயற்கைப் புணர்ச்சி யாகையாலே ஆண்மை பெண்ணைக்கொள வேறுதயாகக் கலைக் கலவியாமத்தனை; கூட்டுவாருண்டாய்க் கூடினனே திருநாமமறியவரவது; ஆகையாலே எம்பெரு மான என்கிறான். ஆனால், அவனார் திருவாகை மென்பது மாத்நிரம் எங்கனே அறியப்பட்ட தென்னிக; எமசுலேஷ காததநில காயகன் விடுவதத்தை வினைத்து 'பிரியேன், பிரியில தரியேன்' என்று பிரியைப் பரஸங்கிகிறவளவிலே இவன் கம் ஊரைச் சொல்கிக கொண்டாவது தரித்திருக்கவேண்டு மென்று 'காமழர் திருவா ரக்கம் பெரியகோயில்' என்று சொல்லுகையாலே ஊரின்பெயர் தெரியலாயிற் றென்ப.

தன் மகளுக்கு நேர்ந்த கிலைமை பகவத் விஷயத்திலே அவகாலித்ததனுடைய டாயதென்று தனக்குத் தெரிந்திருந்தாலும் இதனை உறங்குறவினர்களுத் தானே வெளிவிடுதலிற் காட்டிலும் கட்டுவிச்சி முகமாக வெளிவிடுதல் கன்றென்று கருதிய திருத்தாய் ஒரு கட்டுவிச்சியைத் தேடிவின்றான்; அவவளவிலே,

"கொங்குள குடகதையுங் கோட்டியூரும் பேரும்
எங்குத் திரிந்து இன்றே மீளவேனை யாரிககழைத்ததுஉ,
கண்டிபூரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மலையென்று
மண்டியே திரிவேனை யாரிககழைத்ததுஉ,
விண்ணகரம் வெண்கா விசிதிரைகீர் வெங்கடமும்
மண்ணகரம் மாமாட வேளுகைத் தென்குடத்தை
எங்குத்திரிந்து இன்றே மீளவேனை யாரிககழைத்ததுஉ,
காகத்தனைக் குடகதை வெண்காத் திருவெவவுன்
காகத்தனை யரங்கம் பேரன்பில் காவாயும்
எங்குத்திரிந்து இன்றே மீளவேனை யாரிககழைத்ததுஉ,
வேங்கடமும் விண்ணகரும் வெண்காவு மங்காத
• பூங்கிடவகின் கீளகோவல பொன்னகரும் பூதாரும்
எங்குத்திரிந்து இன்றே மீளவேனை யாரிககழைத்ததுஉ. || "

என்று தெருவேறக கூலிககொண்டு தானாகவேவந்து சேர்த்தான்; அவனை கோக்கித் தாயானவன் “மட்டுவிச்சி மனிஷண்டு ஞானங்குந்தல் மடமாண் மிதுசெய்தார் தமமை மெய்யே கட்டுவிச்சி! சொல்” என்றான்.

குறிசொல்லுகிற குறத்திகளுக கட்டுவிச்சி யென்று பெயர்; திருவாய்மொழியில் ‘இது காண்மின்னணைமீர் இக்கட்டுவிச்சி சொற்கொண்டு’ என்றும், சிறிய திருமடலில் “அது கேட்டுக காரார் குழற்கொண்டைக கட்டுவிச்சிகட்டேறி” என்றும் வருவன காண்க. ஐயங்கார் திருவாங்கக் கண்பகத்தில்—‘காலமுணர்ந்த குறத்திரான கருதினை யொன்றது சொல்லுவேன், பரகைனுச்சிவி லெண்ணெய் வார் பழகியதோர் கலை கொண்டுவா, கோலமலர்குழன் மலகை! கின் கொங்கை முகக்குறி நன்றுகாண், ஞானமுலத்திட காணியே கண்ணுனைவ மெபெருமாளையே’ என்று கட்டுவிச்சியின் பாகரமாகப் பாடியுள்ள செய்யுளும் குறிக்கொள்ளத்தகும்.

[மட்டுவிச்சி இத்யாதி] மதுவைக கழுத்தனவும் பருகி ரீங்காரஞ் செய்கின்ற வண்டிகள் படிந்த கூந்தலையுடையனான இப்பெண்பிள்ளையை, இதுசெய்தார் தமமை—குழலிலணிந்த பூவைச்சருகாக்கி வண்டிகளைப் பட்டினியடிக்கையாகிற இத்தொழில் செய்த பெரியவரை, கட்டுவிச்சி! மெய்யே சொல் என—‘வாராய் குறத்தியே; கெஞ்சில் தோன்றின் தோன்றைச் சொல்லிவிடக்கூடாது; உள்ளபடியே சொல்ல வேணும்’ என்று காண் கேட்க, [கடல்வண்ணம் இது செய்தார் என்று சொல்லுங்] கடலின் கிறம்போன்ற கிறமுடையரான பெரிய பெருமான் செய்த தெய்வ கனனையேய்காண் இது! என்றான். கடல் கொண்டு போன வஸ்துவை கம்மாஸ் மீட்கப்போமோ? என்றான்.

காப்பர் ஆரே?—வேலியே பவிரையழித்தால் கோகருவாருண்டோ? ஆக இப்பாகரத்தால், எம்பெருமானுடைய கிர்ஹேதுக விஷயிகாரம் ஆழ்வார்க்கு வாய்த்தபடியும், இது கித்யகைகரியத்திற்கு உறுப்பாகாமல் ஆற்றங்கரை வாழ் மரம்போல் அஞ்சுமபடியாக இவ்விபூதிபிலே இருக்க வைக்கையாலே நோயாகச் சொல்லப்படுவதென்பதும், இது தான் ஆத்மஸவரூபான பந்தியாகையாலே ஆத்மாவுள்ளவரைக்கும் கினைத்திருக்கக் கூடியதாகப் அபரிஹார்யமான தென்றும், இவ்வுண்மையை ஜ்ஞாநாதிகரான பாகவதர்கள் அறிவார்களென்றும் சொல்லிற்று.

நங்காய்!—தாய் தனது தோழியை கோக்கிச் சொல்லுகிறபடி. ... 11

நெஞ்சுகுறிக்கண்பனிப்பறித்தும்சோரும் நேதுவிரீக்தமுண்டநிபாநுறக்கம்பேனும்.

நஞ்சுநித்துயிமைத்தமயீ! பென்னும் வம்பாபூவயனநிமைத்தாவென்னும்.

அஞ்சிறையபுட்கொடியேபாடும்பாடு அணிவரங்கமாடுதுமோ? தோழீ! பென்னும்.

அஞ்சிறகின் கீழடங்காப்பெண்ணாபபெற்றேன் திருநிலத்தோர்பிற்படைத்தேன் ஓ! பாவமே. 12

(இப் பெண்பிள்ளை)		உறக்கம்	
கெஞ்சு	மனமானது	பேனும்	உறக்க விரும்புகின்றிலன்;
உருகி	சேப்பண்டமாயுருகி	கஞ்சு அரவில்	விஷத்தை உமிழுகின்ற
கண் பனிப்ப	கண்ணீர் பெருக கிற்றின்	துயில்	திருவனந்தாமுவான மீது
கிற்றும்	ருள;	அமரத்த	யோக கிதழினை புரிசிறை
சோரும்	மோதலிக்கொருள;	கம்பி என	கம்பி! என்கின்றான்;
கெழுது உயிரக்	பெருமூச்சு விடுகின்றான்;	ஆம்	
கும்		வம்பு ஆர் பு	பரிமளம் மிக்க பூக்களை
உண்டு அறி	போஜனம் செய்தறிபாள்;	வயல ஆலி	யுடைய கழனிகள் குழந்த
பாள்		மைந்தா	திருவாலியிழைநா கித்ய
		என்னும்	புலாவே! தனகிருள;

அம் சிறைய	அழகிய சிறைகையுடையனெடி	என் தெய்வின்	என் கைக்கடங்காத
புள கொடியே	யாகிய பெரிய திருவடிவை	கீழ் அடங்கா	
ஆடும	அதுகரித்து ஆடுகின்றான்;	பெண்ணை	பெணமகளைப்பெற்ற காண
பாடும்	பாடுகின்றான்;	பெற்றேன	
தோழி அணி	தோழி! (வாய்) திருவாங்கத்	இரு கிலத்து	விசுவமயன் இப்பும்ண்டலத்
அரங்கம்	துறைவிலே படித்தாடப்	ஒர பழி படைத்	திலே
ஆடுதுமோ	பெறுவோமோ? என்கின	தேன	ஒப்பற்ற பழியை னம்பாதித்
என்னும்	ருள்;	ஏபாவம்	துக் கொண்டேன்;
			அந்தோ!

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் 'கடங்கடங்காத' என்று கட்டுவிச்சி சொன்ன திருநாமத் தைத் திருத்தாயார் வினவவநதார்களுச் சொல்லி அதுவதிகையாதும், எம்பெருமான் திருவடிவடிவமே' என்று தானும் வாய் வெருவுகையாதும் முத்திய அவன்னைதயிற் கட்டி-ஆம் சிறிது உணர்ந்ததி பிறத்தது; அவ்வன்னிதும் காதனை வந்து முகங் கட்டப் பெருமையாலே ஆற்றுமை மீனார்க்கு இடைவிடாமல் கூப்பிடத் தொடங்கி னான்; அதனை வினவவந்தார்களுச் சொல்லி கலைசாப்படுகின்ற திருத்தாய், இப் பெண்பிள்ளை கின்றவிலே இது; இவனுடைய ஸ்வரூபவாசினி இது; எனக்கு இவன் அடங்காதபடியானது இது; இத்தனைக்கும் கான செய்யத் பாபமே காரணமாயிற் றென்று சொல்லி யிரவகுக்கின்றாற்பிறறு.

கீழ்ப்பாட்டில் "அயர்த்து கிரியும்" என்று சொன்ன இரக்கத்தின் வகை களை "நெஞ்சுருகிக் கண்பணிபு நிற்கும் கோரும்" இத்யாதியாலே விவரிக்கிறபடி. நெஞ்சு உருகி—நெருட்டினருகி மெழுகுபோலே ஸ்ரவணக்கியாலே கெஞ்சு பதஞ் செய்யா கின்றது. கண்பணிபு—உருகின் வெள்ளம் உன்னடங்காமையாலே, நீர் கிரம்பின ஏரிக்குக் கனுவகமெடுத்ததுவிடுங் கண்களிலே கண்வழியே புறவெள்ள மிடுகிறபடி.

நிற்கும்--கருத்யாக்ருத்ய விவேகம் பண்ணக்கடவதான நெஞ்சு அழிந்து போகையாலே ஒரு விவாபாசமும் செய்யமாட்டாதே கிற்கின்றான். கோரும்—துவட்சி யடைகின்றான்; நெடிது உயிர்த்து—உன்னுண்டான சோகாவேசத்தாலே நெடுமூச் செறியா கின்றான். ஈண்டறியாக்—உணவு இப்படிசிறுகரு மென்பதே இவனுக்குத் தெரியாது; கூடியிருக்குங் காலத்திலே "உண்ணுஞ்சோறு பருகிரீர்த் தினனும் வெற்றிலையு மெலகாங்கண்ணன்" என்றிருக்கையாலே உண்ண இல்லை; ஆக உண வில் வ்யுத்தத்தியேயில்கை யென்றதாயிற்று.

உறக்கம் இது—'கங்காய்! காதலனுக்கு உன் உடம்பன்றோ தாரகம்; உறங்காவிடில் தேஹம் கெட்டுப்போகுமே, காதலன் பிறகு வருந்துவானே; அவ னுடைய போகம் குணஞ்ஞமைககாகவாவது சிறிது உறவகவேணும்' என்று சொன் னதும் உறங்கப் பார்க்கின்றிலன்; இவை எல்லாம் என்னேயாபிணமாயிடுக; ஸ்வரூபவாசியாமபடி வாய்விட்டுக் கதறுகின்றானே!, அவன் பொய்வுச் சொல்லிக் கூப்பிடுகின்றானே!, இதனைப் பாருகுகாணென்கிறான் நஞ்சுருகிக் என்று தொடங்கி.

நஞ்சுருகிக் தயிலெடுத்த நம்பியென்றும்—திருவனந்தாழ்வானுடைய பரிவுகரு உகந்து 'நஞ்சுருவு' என்கிறான். 'ஆங்காரவாரமது கேட்டு அழலுமிழும் பூங்காரவ' என்ற திருமழிசைப்பிரான பாகரத்தை இவரு அதுணந்திப்பது. பரிவின் மிகுதியினால் அச்சத்திற்கு கிமைலாத எதாரத்திலும் அஞ்சிக் காப்பிடு கின்ற திருவனந்தாழ்வானுடைய தன்மைகருத் தான உகந்தமை தோற்ற 'நஞ்சுருவு' என்கின்றாயிற்று. மென்மை, குளிர்ந்தி, பரிமளம் என்று படுக் கைக்கு உரியனவாகச் சொல்பபடுகிற கைகணங்கன சாதியியல்வரகவே அமையப்பெற்ற ஆதிசேஷன் கம் தலைவனுக்குப் படுக்கையாகப் பெற்ற பாக்கியம்

எனவே! என்று உகக்கிஞன் போதும். இப்படிப்பட்ட பழக்கையிலே படுத்து, விசினிலித் தெழுப்பினாலும் எழுந்திராதபடி கணவளர்த்தருளும்போது தகட்டி ஸமுத்தின மாணிக்கமபோலே அழகான குதறவற்று வளவகுபவனே! என்று வாய்விட்டுக் கூப்பிடாவிஞ்ஞன்.

இப்படி உகந்து சொல்லுகிற என்னைக யன்றிப் ப்ரணய ரோஷத் தோற்றச் சொல்லுகிறுன்னென்றுக் கொள்ளலாம்; எவனேன் பென்னில, [நகுரவு] பிரதிபலித் திட்டாமைகரு கஞ்சை உயிழுகிறுன்னென்று நிகழ்த்தாம்; அது ஒரு வியாஜ மாதநிரமாய் என்னைப் போன்ற அதுகூலர்களுக் கிட்டவொண்ணைகபடி விஷத்தை உயிழுகிறுன்னே! இந்நவப் படுககிவணடிய படுககையிலே ஒருவராய் எவனேன் துவி லமாதநிருக்கிறார்! எனக்குத் தரலின் மடியும் பொருகதாதருக்க அவர்க்கு எவனேன்படுககை பொருகதிறறு என்றவாறு.

வயாழ்பூ வயாழிமாதந யென்றும்—தன்னைப் பாணிகரஹணம் பண்ணின விடத்தைச் சொல்லி வாய்வெருவுகின்றான். எப்போதும் வஸகத நுதுவே வினகரும் படியாகவுள்ள வயங்களைத் துழப்பட்ட திருவாலிலிலே தன்னுடைய இளம்பரு வத்தைக் காட்டி என்னைக் கொண்கை கொண்டவனே! என்கின்றான். தானிருக்க மிடம் நீரும் பூவும் பரிமளமுமின்றி வறண்டுவிடக்க, தானிருக்கமிடம் தனிரும் முறியு மாய் வினகருவதே! என்று ஊடலே தோற்றச் சொல்லுகிறபடியுமாம். தான் வரடித் திடகையாலே தானிருக்க மிடமும் வரடிக் கிடகருமென்க.

“வந்தி வெங்கு” என்கிறவிடத்திலே விவாகவிவான வாகவியம் காண்மின்— “என்னைப்புகழிகப பார்த்தாலை தன் பருவத்தைக் காட்டி என்னை அகம்பார்க்கு மாக்ருவானேன்? அடியிலே காண விவாய் பரவணலுய்த் திரிய ‘வரடினன்’ என்று சொல்லுமபடி உன் போகயாதையைக் காட்டிப் புறமுள்ள துவக்கை யறுத்த உன்கையொழியச் சொல்லாதபடி பண்ணிற்று இன்று என்னைக் கைவிடுகைக்கோ?”

அஞ்சிறைய புட்டுகையே துருவாடு—பிராட்டிக்கத் திருமணம் கடத்திலைகக வந்த விசுவாமித்திர முனிவனைப் போன்று தனக்குப் பாணிகரஹணம் பண்ணி வைககக் கொண்டுவந்த பெரியதிருவடியே கொடுக்க உதறத்திருக்கையாலே அவனை அதுகரிககின்றானாகிற்று. பெரிய திருவடி கொடுத்தாததிலே தோற்றித் தேற்று வினகரும்படியை வினைத்துக்கொண்டு அவன் வரும் வழியைக்காங்க கிடத்தான்; அவன் வரக் காணாமையாலே அவனை அதுகரிககத் தொடங்கினான் போதும். விடாய்த்தவர்கள் ஹஸதமுத்தரையாலே தன்னார் வேண்டுமாபோலே பெரிய திரு வடியின் வரலில் தனக்குண்டான விருப்பம் தோன்ற அவன் வருகிற தீதியை அபிரவிககத் தொடங்கினுனென்க. அதுகாரத்தாலே ஒருதேறதலை பிறப் பதுண்டே; அதனாலே வாயதிறக்கவண்ணாய் ஆத்திதோற்றக் கூப்பிடுமபடியைச் சொல்லுகிறது மாறும் என்று. கேட்டவர்கள் கண்ணுக் கண்ணீருமாய்க் கொண்டு கால் தாழ்த்திருக்கும்படியான த்வனி விசேஷமே பாட்டாவது.

அவ்வளவிலே இவனைத் தேற்றவேண்டித் தேற்றியானவன் காய்த்த தலைமம் மெலித்த வடிவும் உருவின் முகமுமாய்க்கொண்டு தன் ஆரத்தியெலகைம் வடிவிலே தோற்றுமபடி முன்னேவந்து வின்குள், அவன் அகத்தைப் பார்த்து, தோழி, காம் கோயிலிலே போய்ப் பெரிய பெருகாண அது வினகககூடுமோ? என்கின் றான். ‘ஆடுதல்’ என்றது கண்களையெய்ய விருப்பத்தைக் கூறியவாறு. தமிழர் கண்க ளைச் ‘கண்காடல்’ ‘புன்காடல்’ என்குமாறத்த் கூறுவர். “பொற்றருமரைக் கயம் நீராடப்போனான் பொருவற்றன்னெனமகன்” என்பர் மேலும்; “தயாதன பெற்ற மாதகமணித்தடம்” என்கிறபடியே எம்பெருமான் தடாகமாகச் சொல்லப் பட்டிருத்தலும்காண்க.

இவ்வனம் தன்மகளின் தன்மைகளை எடுத்துரைப்பதின் தாயகோகடு
 “உன் வயிறறிற் பிறந்தவன் ஸவருபஹாவிடிலே இழியபுருந்தால் அடக்கிக
 காக்கவேண்டாவோ?” என்று சில மூதறிவாட்டிகள் சொல்ல, அந்தோ! நான்
 என்செய்வேன்? என்சிறகின் கீழடக்காப் பெண்ணைப் பெற்றேனே! என்கிறான்.
 ஆசிரயணதனையிலே அவன் தானே மேல்விழுந்து ஆசிரிப்பித்துக் கொள்ள
 ஆசிரித்ததுபோலவே போகதனையிலும் அவன் செய்தபடி கண்டிருக்கைகாண்
 ஸவரூபம்; சீ மேல்விழுகை பெண்ணைக்குப் போராதுகாண்’ என்று எனக்குத்
 தெரிந்தமட்டிலு நான் சொன்னாலும் அதைச் செவியிலும் கொள்ளாமல் உதறித்
 தள்ளுகின்றான். ‘எங்கிறத’ என்றது ‘என்பகூத்திலே’ என்றபடி. எம்பெரு
 மாணுடைய பகைத்திலே ஒதுங்கினவன் என்பகூத்திலே ஒதுங்கி என் வார்த்
 தையை எங்கினே கேட்பவ. [அடக்காப்பெண்ணைப் பெற்றேன்.] ‘என்னகோன்பு
 கோற்றான் கொலோ இவனைப் பெற்ற வயிறுடையான்’ எனருற்போலே பிறர்
 சொல்லும்படியாகவும் ‘ஞானத்துப் புதிரனைப் பெற்றார் கண்ணகமீர் கானேமற்றரு
 மில்லை’ எனருற்போலே தானே சொல்லிக் கொள்ளும்படியாகவும் மகளிடத்தில்
 வைக்கையையிருப்பதை கோகடு, பெற்றேன் என்று உன்னத ஆனந்தம் பொலியச்
 சொல்லிக்கொள்ளுகிறான். தன்னை, கொண்டு பேசிக்கொளவதாகப் புறம்புள
 னார்களுத கோற்றும். மகனுடைய குற்றமொன்றுமில்லை, இவனைப்பெற்றெடுத்த
 என்னுடையகுற்றமேகாணின் இத்தனையும் எனபதுதோன்றசொல்லுகிறபடி.
 [இதுநினைத்து ஒப்பிடுபடைத்தேன் ஏ பாலமே] பாகத இப்பூமண்டலத்திலே எனனைப்
 போல் பெண் பெற்றவர்களுமில்லை, என்னைப்போல பழிபடைத்தவர்களுமில்லை
 யென்கிறான். இப்படி உத்தேசம்மென்பது விளக்க ஒப்பு என்கிறான். பகவத்
 விஷயத்தில் உண்டாகிற பதற்றமெல்லாம் ஞானவிபாககார்யமான ப்ரேமத்தின்
 பரீவாஹமென்று உடம்பார்க்கு இதவே புகழாமிறே. ... 12

கேடுக்கேடுத்துக்கொள்காததாயென்றும் காமருபுங்கச்சிபூகத்தாயென்றும்
 விக்கிறத்துமெல்லியங்கிதோந்தோயதாயென்றும் வெகாவித்துயிமையத்தவேத்தேயென்றும்*
 மக்கடர்த்துமக்கையென்ற டாயென்றும் மகிண்டகத்தத்தென்மெந்தாயென்றும்*
 கோடுக்கேடுத்துத்தன்வினியச்சொன்னெயென்று துணையுணரெடுத்துச்சொதிக்குளே. 13

(இப் பெண்பிள்ளை)		மல் அடர்த்து	யலிவையடக்கி
கல் மாரி	இவ்விரை பெய்விதது கல் அடர்த்து	அடர்த்து	ஒழித்தவனே! என்றும்
கல் எடுத்தது	மலையைய	மலையைய	குதிரை வடிவங்கொண்டு
காதத்தாய்	ஒருமலையைய செயடுத்தது பிடித்தது	மாலையைய	வகை கேளியைக் கிண்டொழித்தது
காமரு பூ கச்சி	தடுத்தவனே! என்றும்,	கைத்தலத்து	திருக்கைகொடியுடைய
வாகத்தைய	விருமபத்தகத்தைய அழுவ	என அமைதது	எவது அமைதனே! என்றும்
என்றும்	தான காஞ்செபுத்தலிவ திரு	என்றும்	தன்னுடைய கிளியை கோக்கி
வில் இறுத்து	விரைமுறித்துப் பிராட்டி	சொல் எடுத்து	திருநாமத்தின் முதற்
மெல்லியல	யைக் கையாடித்தவனே!		சொல்லி யெடுத்துக்
தோள் தேயல்	என்றும்,		கொடுத்தது
தாய் என்றும்		சொல் என்றது	(மேலுள்ளதை நியே) சொல்
வெக்காவின			என்று சொல்லி
துயில்	திருவெக்காவில் பன்னி	(அது சொல்லாத தொடக்கினவாரே)	
அமர்த்த	கொண்டருளும் பிரபுவே!	துணை முலை	பயஸ்தகங்களிலும்
வேந்த என்	என்றும்,	மேல்	
றும்		துனி சோ	கண்ணீர் பெருகப்பெற்று
அன்னது	முனபொருகாலத்தில்	சொர்க்கென்று	துவனாகின்றான்.
மல்லரை	மல்லர்களை		

***—உலகெந் பெண்மணிகளென்றாம் ஒரு பைங்கிளியை வளர்த்துப் போதுபோக்குதல் இயலவு. அப்படியே இப்பாகாலை நாயகியும் ஒரு கிளியை வளர்த்திருந்தான். அதற்கு எம்பெருமானது நிருகாமங்களைக் கற்பித்திருந்தான். இவள் உண்ணாமாமிருகஞ் சாலைகளிலே அகவிளி அருகிருந்து இன்சொலையிழற்றும்; இப்போது இவள் தளர்ந்திருப்பது கண்டு கிளி தானும் தளர்ந்திருந்த மையால் ஒரு மூலையிலே பதுங்கிக் கிடந்தது. நாயகனவன் அகவிளியை மகளின் மூன்றின் கொணர்ந்து விட்டு இவள் உகக் கும்படியான இல் நிருகாமங்களைச் சொல்லி மகிழ்விக்கும்படி ஏவலான்; ஏவினவிடத்தும் அது பாகாலை நாயகியின் முகத்திலே பதிர்ச்சைகண்டு ஒன்றும் வாய்நிறக்க மாட்டிற்றின்று; அப்போதே கிளியை நோக்கி 'கான் கற்பித்த நிருகாமங்களைச் சொல்லாய், சொல்லாய்' என்ற விடத்தும் அது வாய்நிறவாதிருக்க, முன்புதான் கற்பித்த நிருகாமங்களின் தலைப்பை எடுத்தெடுத்தாக கொடுத்தது 'இதைச் சொல், இதைச் சொல்' என்ன அதுவும் அப்படியே சொல்ல. அது சொன்ன நிருகாமங்களைக் கேட்டுக் கண்ணுங் கண்ணிருமாய் கின்றபடியை எடுத்ததுரைக்கிறான் நிருத்தாய்.

கண்ணிரோன் 'சொல்லுமுத்க பெரியதனறை பெடுத்த ரக்திதநிருகக இவன் "கேள்வோ" என்று ஒரு சிறிய கட்டியெடுத்தானாகச் சொல்லுபது எவ்வளவு பெனின்; அவ்வளவு அகாயாணமாக எடுத்தமை சொன்னபடி "கொடியேறு செந்தாமரைக் கைகளைக் கோலமுழிந்தில் வாடிற்றில், வாடியேறு நிருவுழி கொத்துயில் மணிவண்ணன் மலையுமே சம்பிரதம்" என்ற பெரியாழ்வார் நிருமொழியுங் கரணக. வீரபத்தியாரைகயாரியே "பொல்லாவாக்களைக் கிவிகளைத் தான" என்றும் பாரியே சொல்லுகிறானாக.

"கேள்வோ" கட்டிய காத்நாய்" என்ற சொல்லபத்தை நோக்கி பட்டர் அருளிச்செய்வாராம்—"கலைமறையாகையாரியே கட்டியெடுத்த ரக்திதநாய், நீர் மறையாகில் கட்டிய பெடுத்த ரக்தித நாய்களும்" என்று, இதனால், இன்னதைக் கொண்டு இன்னகாரியைச் செய்வதென்ற வியதி எம்பெருமானாகருளிய பென் பதம் ஸர்வசுகந்தென்பதும் விளக்கப்பட்டதாம். "பிறரால் வந்த ஆபத்திலே ரக்திகக லாயது? உன்னாலவந்த ஆபத்திலே ரக்திககலாகாதோ? கலையர்வதற்குக்கப்பட்டாரையோ ரக்திககலாயது? தக்கவர்க்குத்தலைகப்பட்டாரை ரக்திககலாகாதோ? ஒரு ஊராக நோவுப்பட்டாரை ரக்திககலாயது? அவருடையப் பட்ட நோவை ஒருததி பட்டால் ரக்திககலாகாதோ? என்னுடைய ரக்திதத்தாகும் ஏதெனும் மலையை பெறுகவேண்டுமோ? மலையை பெடுத்த நோனைக் காட்டவையாரோ?" என்ற பாம்போகையமான விவரகையான ஸ்ரீஸூகதிகை இஃது அதுவந்திகத்தக்கன்.

காயகும்பக்கிரியுக்கத்தாயென்ற—கலெடுத்தாக கட்டியகாத்நாய்க்கை இழந்து பிறபட்டவர்களுக்கும் ஸர்வவநதானம் பண்ணுக்கககாவனே நிருவூர கத்திலேவந்த அந்த கருணைவதாரத்திற்குத் தோன்திண்டியான தீரிகரம் வேஷத்தோடே கின்றதானிற்று; இதுவும் பாவியென்கரு பாயன்படாதொழிவதே! என வருத்தத் தோற்றக கூறுகிறபடி.

இப்பாட்டில், விபவாவதார சேஷத்தங்களைக் கூறுவன் சில அடிகளும் அச்ச சாவதார கிளியைக் கூறுவன் சில அடிகளுமுள்ளன; இவை மாறி மாறிக் கோக் கப்பட்டிருக்கின்றன. அவதாரங்களை ஒரு கோகலவாராகவும் நிருப்பதனை ஒரு கோகலவையாகவும் அதுபவிக்கலாம். அப்படி அதுபவியாமல் கல்கிக்கவி அது பவிக்கிறார்; ஏனெனினி, பிடிதோறும் செய்வார்த்த உண்பாரைப்போலே நிருப்பதிகளைவெறுதியாத தலகஞ்ச் சொல்காதபடியாரே நிருப்பதிகளைப் பேசுகிறார். நிருப்பதிகளின் அடிப்பாடு சொல்லிவருகையாரிலே அவதாரத்திலிருந்து. மறையாழ்வார்களுக்கும் இவர்களுமுண்டான வாயி இது கரணயின் அவாகன, மேனமையை அதுபவிக்கவேண்டிக் பாவாணாதேவ கிளியைப் பேசுவார்கள்;

சீர்மையை அறுபவிக்கவேண்டித் அவதாரங்களைப் பேசுவர்கள்; அந்த சீர்மையை ஸாஷாத்தரிகைக்காகத் திருப்பதிகளிலே இழிவர்கள். இவ்வாழ்வார், மேன்மையை யறுபவிப்பதும் திருப்பதிகளிலே, கீர்மையை யறுபவிப்பதும் திருப்பதிகளிலே, அதை ஸாஷாத்தரிப்பதும் திருப்பதிகளிலே.

விண்ணிற்று மெல்லியத்தோன் தோய்த்தாயென்றும்—‘இவ்வினை மூறித்தார்க்கு இவனை விவாஹமபண்ணிக் கொடுக்கக்கடவேன்’ என்று ஜுகன் சொல்லிவைத் திருக்கையாலே இராமபிரான் வினை மெடுத்து காணேற்றி வளைக்கப் புகுவனவிலே வில் மூறித்தது; அவ்வனவிலே கெடுகாணைய குறைதீரப் பெற்ற ஜுகமஹாராஜன் பொற்றண்டியைக் கொணர்ந்து தாரை வார்த்துத் தத்தம் பண்ணப்புக, அதுகண்ட இராமபிரான் ‘கான் ஏதேனும் கெடுகாணைய ப்ரஹமசாரியாயிருந்து பெண் கொடுப்பாராருமில்லையே பென்று தழுவாரிப் பெண்தேடி வந்தேதேனோ; ராஜகுமார னைகையாலே வீரவாசி கொண்டாடவந்தேனத்தனை; உமக்குப் பெண் விவாஹஞ் செய்ய வேண்டியிருந்தால் அதுவிஷயம் கமக்குத் தெரியாது; வலிஷ்டாதிகளையும் தமது ஜயரையும் கேட்டுக்கொள்வது’ என்று கமரீரமாகச் சில வார்த்தைகளை சொல்ல, விண்ணுறந்த ஆண்பிள்ளைத் தனத்தையும் வார்த்தை சொன்ன சீர்மையையும் கண்டு பிராட்டி பிராயசுஞன்; னைமுறித்த ஆயாஸாதிர அவனது தோளிலே தோய்த்தானிராமபிரான்; அதைப் பேசுகிறான் விண்ணிற்று மெல்லியத் தோன் தோய்த்தாய்! என்று. இவ்விடத்துப் பெரிசுவாசசாண்பிள்ளை வியாகியானத் திவ “.....விண்ணுறந்த ஆண்பிள்ளைத் தனத்தையும் வார்த்தை சொன்ன சீர்மையையும் கண்டு பிராட்டி பிராட்டி” என்று சில அச்சப்பிரதிகளிலும், “வினியாழன் பிராட்டி” என்று சில அச்சப்பிரதிகளிலும் பதிப்பித்திருக்கக் காண்கிறது; இரண்டு பாடமும் பிறை; “பிராஜ” எனத் திருத்திக்கொள்க. தோய்த்தல் சீரிலேயாகையாலே இங்குத் ‘தோய்த்தாய்’ என்ற சொலையத்துக்கு ஏற்ப ‘பிராஜ’ என்றது.

வெகாவிலே துயிலமர்ந்த வேதே! என்றே—பிராட்டியைப் பாணிக்ரஹணம் பண்ணிவந்து அந்த இளைப்புத்திரவும் அந்தமனைக்கோமை வினாகவும் துயிலமர்ந்த விடம் திருவெக்காவென்கிறான். ஒரு ராஜகுமாரனவனு விடக்கிறான் என்ன ஸாம்படி யிருக்கிறதாயிற்று.

[மெல்லித்து இத்தயாதி.] மஹாபாபிகளான மல்லர்கள் ஏதேனுமொரு வியா ஐத்தாலே உன்னுடைய தோளோடே அணையப்பெற்றார்கள், அவ்வளவு பரகமிய மும் எனக்குக் விடைக்கவிலையே; என்கிற வியாப்புத்தேற்றச் சொல்லுகிறபடி. காணும் இத்தன்மை சிவப் பிரதிகூலர் வடிவெடுத்து வந்தேனாக உன் தோளோடே அணையப்பெறலாம் போதும் என்கிறுமென்றும் கொள்க.

மகீண்ட கைத்தடுத்து என்மத்தா! என்றே—திருவாய்ப்பாடியில் ஆய்ச்சிகளுக்கு முற்றாட்டான திருமேனியைப் பாதுகாத்துக் கொண்டாய்; அதை எனக்கு ஒரு கான் காட்டினால் போதுமே, இதுவும் அரிதாயிற்றே! என்று கொந்து பேசுகிறபடி.

மொல்லெடுத்து—ஆக இப்படிப்பட்ட திருகாமங்களின் ஆதியை யெடுத்துக் கொடுத்துக் கிளியைச் சொலதுன்கக, அவற்றின் பொருள கெஞ்சில் உறைக்கவே இப்படி ஆபத்துக்களுக்கு உதவுமவனாகப் புகழ்பெற்றவன் இன்று கமமனவிலே உதவாதொழிவதே! என்று கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருந்து கரைகிறபடியைத் திருத்தாயார் கூறினாயிற்று. 13

முனைக்கதிருக்குழங்குபுயற்குவினை குவாவுகெடுங்கடத்தயாதிருநளய்நின்ற*
அளப்பரிபவாரகுநையங்கடேயவத்தனை அத்தனாத்தம்சித்தையாதி*
வினக்கொவியமரதகத்தத்திருத்தன்காவித் வெகாவில்திருமாரிப்பாடக்கேட்டு*
வார்த்ததஞ்சியப்பெற்றேனவருகவென்று மடக்கிவிடக்கடகபவேனய்கிஞனே.

முனை சுதிரை	{ இளங்கிரவனைப் போன்ற திருத்தன் வனும் }	திருத்தண்காவில் விளக்கொளி பெய்பெருமானாய்
குறுங்குடியுள் முகிலை	{ திருக்குறுங்குடியில் காள் விளக்கு மேகம்போல விளங்குப வனும் }	வேவை வராதீப்பவனும்
மூவாமூ உலகு மடமது அம்பால	{ ரித்யமாய் மூவலகப்பட்ட தான ஆத்ம வாககத்துக்கும அவ்வருகாய் பரமபதத்திலே }	மாதகபயச்சைபோல் விரும்பத்தக்க வடிவபடைத்த வனும்
முதல் ஆய் கிளற	{ (உயவியுதிக்கும்) முதலவ னாயக்கொண்டு எழுந்தருளி யிருப்பவனும் }	திருவெங்காவில் கணவனார்ந்தருளுகிற திருமகள் கொழுநனுமானவளை
அளப்பு அரிய	{ (வெருபருபருணங்கனில்) அளவிடக்கூடாதவனும் }	(இனி) பாட (அப்பாகரங் களை)க் கேட்டு
ஆர் அமுதை	{ அருணமயான அமருதம் போன்றவனும் }	மட கிளியை அழகிய அக்கிளியை கோக்கி
அரங்கம மேய அகதணனை	{ திருவரங்கமங்கனில் பொருத் திய பரமபரிசுத்தனும் }	வளர்த்ததனால் பரம பெற்றேன வருக
அகதணாதம சிவதையாளை	{ வைதிகர்களின் உளவத்தை இருப்பிடமாக வுடைய கை கூப்பிடு வனும் }	வளர்த்ததனால் பிர யோஜனம் பெற்றேன இவகேவர' எனறழைத்து

***—“சொல்லெடுத்துத் தன் கிளியைச் சொல்லே யென்று துனை முனை மேல் துனிசோரச் சோர்கினாளு” என்றது கீழ்ப்பாட்டில். ‘இவன் தானே சில திருநாமங்களை முதலெடுத்துக் கொடுத்தல் சொல்லச் சொல்லுகையாலே சொன்னோம்; காம் சொன்னதுவே இவனாகு மோவா ஹேதுவாயிறே!’ என்று கவலைகொண்ட கிளியானது, முன்பு இவன் தெளிந்திருந்த காலங்களில் தனக்கு உற்றுநீர்வாமாகக் கொண்டிருந்த திருநாமங்களைச் சொல்லுவோமென்றெண்ணி அவற்றை அடைவே சொல்ல, அது கேட்டு உகந்த பரகாலையாக “வளர்த்ததனால் பரம பெற்றேன வருக” என்று சொல்லி அக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கின மையைத் திருத்தாயார் சொல்லுகிற பரகாமா யிருக்கிறது.

முனைக்கதிர் என்றும் குறுங்குடியுள் முகில் என்றும் மூவாமூவுலகுக்கடந்தப் பால் முதலாய் கிளற அளப்பரியவாரமுது என்றும் அரங்கமேய வந்தணன் என்றும் அந்தணர் தம் சிங்கையான் என்றும் விளக்கொளி என்றும் திருத்தண்காவில் மாதகமென்றும் வெங்காவில் திருமாவென்றும் இவையாயிற்று இவன் சுற்றித்தலைத்த திருநாமங்கள். இவற்றை அடைவே சொல்லத் தொடங்கிற்று மடக்கிளி.

முனைக்கதிர்—சுற்றஞ் சிறுகாலை உதிககின்ற ஸூரியனைப்போலே கண்ணாலே முகந்து அதுபவிககலாமபடி சிருக்கிற திவ்யமயகன் விக்ரஹத்தை யுடையவன் என்றபடி. “ப்ரஸநநாதித்யவர்க்கஸம்” என்றதும் காண்க. தனனை அடிசிலே அவன் விஷயாதாரங்களில் கின்று மீட்டதும் தன் பக்கவில் ருசியைப் பிறப்பித்த தும் வடிவைக்காட்டியாதலால் அதனையே கிளிகு முகதூற உபதேசித்து வைத்தாள் போலும். ‘முனைக்கதிர்’ என்பதை வினைத்தொகையாகக் கொண்டால் ‘முனைக்கதிர்’ என்று இயைபாக வேண்டும்; ககரவொற்று இருப்பதனால் ‘முனைத் தலையுடைய கதிர்’ என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்; அப்போது. முனை—முத னிலைத் தொழிற்பெயர்.

குறுங்குடியுள் முகில்—கீழ்ச்சொன்ன வடிவைப் பிரகாசிப்பித்தது சாஸ்திர முகத்தாலுமன்று, ஆசார்யோபதேசத்தாலுமன்று. திருக்குறுங்குடியிலேயா யிற்றுப் பிரகாசிப்பித்தது. இன்னமகிலையே மேகம் படித்ததென்றால் மழைதப்பா

தென்றிருக்குமாபோலே, திருகருறுக்குடிலே கின்றனென்றால் உகைமெல்லாம்
க்குதார்த்தமாம்படி திருகருமெனக. ஒருகால நோன்றி வர்ஷித்துவிட்டு ஒழிகது
போம் மேகம்போனெறியே சாசவதமாய் கிற்கும் மேகமென்பதுதோன்ற 'உக்
ருகிம்' எனப்பட்டது.

திருக்குறுக்குடிலை வந்து கின்றருளின சீவாதிகனுடைய அடிப்பாடு சொல்
லுகிறது சுவா குலகுமென்று தொடங்க. பாம்பதத்திலே கின்றும் திருகருறுக்குட
லிலே நோதருளினுணைற்று. 'சுவா குலகும கட்டி' என்றது—பததார்த்தமாக
னென்றும் முத்தார்த்தமாகனென்றும் கித்யார்த்தமாகனென்றும் மூலகையாகச்
சொல்லப்படுவன்ற ஆத்ம வர்க்கங்களுக்காய் எம்பெருமான் அவவருகுபட்டிருக்கின்ற
மையைச் சொன்னவாறு. சுவா என்றது ஒருகாலம் அழிவல்லாமையைச் சொன்ன
படி கித்யா முகதர்களுக்கும் தான் அழிவு இல்லை; பத்தர்களுக்கென்படுகிற ஸம
ஸாரிகளுக்கு அழிவு உண்டேயென்று சிலர் சாஷிப்பர்கள்; ஆத்மர்களை கரும்
வசந்தால பரிகாஷித்தாக் கொள்ளுகிற சீரவகளுக்காய் அழிவுண்டிடயன்றி ஆத்
மர்களுக்கு ஒரு போழதும் அநிவர்த்தியென்றுணராக. முதலாய நின்ற என்றது—
உபயனிபூதிகளும் ஸத்தாஹேதுவாய் கின்ற என்றபடி. கித்யஸாரிகளுக்காய்
போகயதையாதே ஸத்தாஹேதுவாய், ஸமஸாரிகளுக்காய் காரணகளைபா பாதா
கத்தாலே ஸத்தாஹேதுவாய் திருகருமெனக அப்படிய கூறமுடி—ஸமஸாரிப
ருணங்களைக் காலகாரண வொண்குதவனாய் அமுதககடலைபோலே இனியனா
யிருகருமவன்.

அரங்கம் மேய அத்தனக்—அந்த அமுதககடலில் கின்றும் ஒரு குமிழி புறப்
பட்டு ஒரு தடாகத்திலே வந்து தேய்க்குறப்போலேயாவிறது திருவாகம பெரிய
கோயிலிலே வந்து திருககளை வளர்த்தருளுகிறபடி. அத்தனென்றது பரிசுத்த
னென்றபடி; தன் வடிவத்தைக் காட்டி. அஹங்காரமும் விஷயம்தா ப்ராவணயமு
மாகிற அகத்தியைப் போககவலை சுததியை புடைவவென்றவாறு.

அத்தனாந்த சித்தையாக்—"கின்ற தெந்தை பூரகத்து இருந்த தெந்தை பாட
கத்து, அன்று வெக்ககளைக் கிடத்தது என்கின்ற முனெனலாம், அன்று நான்
பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன் கின்றது பிருகததம கிடத்தது மென்
னென்களே" என்கிறபடியே பரிசுத்தருடைய ஹ்ருதயத்திலே கித்யவாஸம்
பண்ணுமவன். எம்பெருமானாகு, பாம்பதத்திலும் திருப்பாறகடலிலும் கோயில
திருமலை பெருமான் கோயிலே முதலான உகைதருளின விடங்கனிலும் இருப்பதிற
காட்டிலும் மெய்யடியாருடைய ஹ்ருதய கமலத்திலே வாழ்வதே பாமோத்தேச்ய
மென்றும், ஸமயம்பார்த்த அன்பருடைய கெஞ்சிலே வந்து சேர்வதற்காகவே
மற்றவிடங்களை எம்பெருமான் தங்குகின்றனென்றும், ஆகவே பாம்பதம் முதலிய
வற்றிலே வாஸம் உபாயமாய், பாதருடைய ஹ்ருதயத்திலே வாஸமே புருஷார்த்தமா
யிருக்குமென்றும், இது வித்தித்து விட்டால் பாம்பதம் முதலியவற்றிலே வாஸம்
செய்வதில் ஆதரம் மட்டமாய் விடுமென்றும் உணர்க.

வினக்கொளியை வினக்கின ஒளியானது எப்படி வெளிச்சத்தை புண்டாக்குப்
பதார்த்தங்களை வினக்கச்செய்யுமோ அப்படி ஸ்வஸ்வரூபம் ஜீவாத்மஸ்வரூபம்
உபாயஸ்வரூபம் விரோதி ஸ்வரூபம் புருஷார்த்த ஸ்வரூபம் ஆகிற அர்த்த பஞ்ச
கத்தையும் தனக்கு வினவகச் செய்தருளினவன் என்றவாறு. மேலே 'திருத்தண்டா'
என வருணையாலே இவரு வினக்கொளியென்றது அத்தகைத் த எம்பெருமானாகிய
திப்பரகாசனை என்றுகொள்ளலாம்: திருத்தண்டா 'வினக்கொளி கோயில்'
என்றே வழங்கப்பெறும். இத்தகைதலைப் பெருமான பண்டைக்காலத்தில் சபன
திருக்கோலமாக எழுந்தருளி கிருத்ததாகப் பெரியவாச்சான்பினை வியாகி
வானத்தினாலும் அருமபதவுரைவினாலும் மற்றும் சில சாதனங்களாலும் வினக்கு
கின்றது.

திருத்தங்காவில் மரதகத்த—இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சாரன்பின்னை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூகதிகள் காண்கின் : -“ அருமணவனாகை என்னுமாபோலே திருத்தண்காவில் மரதகம் என்கிறார். இன்ன தீவிலேபட்ட ஆகையென்றால் விலகணமாபிருகருமாபோலே திருத்தண்காவிலே கணவனர்த்தருளுகிறவனுடைய வடிவென்றால் விலகணமாபிருககிறபடி. *பசசைமா மலைபோல் மேனி என்கிற வடிவையுடையவன். வடதேசத்தினின்றும் பெருமான யதுபவிக்க வருமவர்கள் இளைத்து விழுந்தவிடத்திலே அவர்களை எதிரகொண்டு அதுபவிப்பிக்கக் கிடக்கிற கிடை.”

வெங்காவில் திருவடிகை—“ விவிலித்துத் து மெல்லியத்தோன் தேரயந்தாயென்றும் வெண்காவில் தாயிலமர்த்த வேந்தே யென்றும்” என்று பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்த மணக்கோலத்தோடே கூட இருவரும் வந்து கிடக்கிற கிடையாகக் கீழே அருளிச் செய்தாரிதே; திருவெண்காவிலே வந்து திருக்கண வனர்த்தருளின பின்பு சரியப்பதித்வம் விறம் பெற்றபடி :

ஆக இப்படிப்பட்ட திருகாவகளை மடக்கினி எடுத்துப் பாடினவனவிலே ஆனந்தமாகக் கேட்கவற்ற எனமகனானவன் ‘கிளிப்பிள்ளாய்! உன்னை வளர்த்தப்ரயோஜனம் பெற்றேன்; ஆபத்துககு உதவுபவனென்று பேர்பெற்ற அவன் ஆபத்தை விளைத்துப்போனான், அகத கிலைமையில் நீ உதவப்பெற்றாயே! அருகே வந்திடாய்’ என்று சொல்லி உபகாரஸமிருதி தோற்றக் கை பெடுத்துக் குமரிட்டானென்றதாயிற்று.

புத்திரனாகவுமாம், சிஷ்யனாகவுமாம், பகவத் விஷயத்திற்கு உசாத்துணையாகப் பெற்றாலு கெனரவிகக வேணுமென்னுமிடம் ஈற்றடியால் அறிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. “கணபுரவகைதொழும் பிள்ளையைப் பிள்ளையென்றெண்ணப் பெறுவரே” என்றதும் கோக்குக. ... 14

கன்றுயர்த்தநெடுமதிக்குழகச்சிமேலகவிநென்றம் கடற்மிடத்தகவிபேயெனறும்”
அல்லியமழவர்ப்பெயர்வகபயமுனவே வினியறத்தார்நின்றகதவமாமனென்றும்”
சொல்லுயர்த்தநெடுமதிக்குழகச்சிமேலகவிநென்றம் கடற்மிடத்தகவிபேயெனறும்”
மெல்லிநெடுமதிக்குழகச்சிமேலகவிநென்றம் கடற்மிடத்தகவிபேயெனறும்” 15

கல் உயர்ந்த	கல்லாலே செவ்வப்பட்டு ஒரு	அமரவன் என	ஸவரமியே! என்றும்
நெடு மதின	வின பெரிய திருமதின	தூம	(சொல்லி)
குழ	கனாலே குழப்பட்ட	சொல் உயர்ந்த	நாதம் மிககிருப்பதாய்
கச்சி	காஞ்சிபுரத்திலே	நெடு	இசைநீண்டிருப்பதான
மேய	எழுந்தருளியிருக்கிற	வினை	வினையை
கனிந்து என்றும்	மதயாண போனறவனே! என்றும்	முதுமேல்	தனது தளங்களின்மீது
		தாக்கி	தாக்கிக்கொண்டு
கடல் கிடந்த	திருப்பாற்கடலில் கண	தூ முதுவல்	பரிசுத்தமான மந்தவாஸத்
கவியே என	வளர்த்த தருளுகிற கனி	கை	தாலே
றும்	போனறவனே! என்றும்	இதையே	பலவரிசை
		தோனற	சிறிதே விளக்குமபடியாக
அல்லி அம	தாதுகன் மிகருப் பரிமா	நக்கு	சிறிதது
மலர் பெய	முடையனவாய் அழுவிய	மெல் விரல்கள்	(தனது) மெல்லியவிரல்கள்
கை	வான புஷ்பககையுடைய	சிவப்பு எய்த	சிவக்குமபடியாக
	தடாகவகையும	தடவி	(அகதவினையைத்) தடவி
பழனம்	நீர்நிலைகளையும்	ஆங்கே	அதற்குமேலே
வேலி	சுற்றும வேலியாகவுடைய	என பேதை	என பெண்ணுனவன்
அணி	அழுவிய திருவழந்தாரிலே	மென் கிளி	கிளிப்பிள்ளைபோலே
தூர	நின்றருளி	போல்	
கின்று	திருவுள்ளமுடையதிருக்கின்ற	மிக மிழற்றும்	பலபடியாகப்பாடாதினருள்
உகந்த			

* * *—மேழப்பாட்டில், கிளிப்பிள்ளை திருநாமங்களைச் சொல்லுகதேட்டு ஆச்
வ'ஸமடைத்து அதனைபும் கௌரவித்தபடியைச் சொல்லி கின்றது. அந்த விலைமை
போய்த் தனவாயாலை திருநாமத்தைச் சொல்லி அதுதனை விண்ணிலே ஏற்றிட்டு
ஆலாபித்தான்; அதை விண்ணானது ஸமச்சேஷதஸைநிலை தன் படிக்கையும்
அவன் படிக்கையும் இட்டு வாசிகப்பெறுவதாயையாலை அந்த விண்ணாகத்தாலே
அவன் வடிவை ஸாஷாத்கரித்து அதை விண்ணை அவனாகவே கொண்டுவந்து அவனோடு
ஸமச்சேஷிக்குமிடத்திற் பண்ணும விவாபார விசேஷங்களை இவ்விண்ணிலே
பண்ணு கின்றான்; இவன் உணராததால் என்னவாயத் தலைக்கடடப் புருகிறதோ
வென்று திருத்தாய் இன்னுப்போடே பேசும் பாசரம் இது.

கலையுயர்த்த தெரிந்திதழ் கச்சிமேய கச்சென்றம்—கலைநிலை செயல்பாட்டுப் பிரதி
கூலர்க்கு அணுகவொண்ணாதபடி ஓக்கதையுடைத்தாய், உளநுகல்குகிற
யானைக்கு யதேசச விஹாரம் பண்ணாதற்குப் பாவுகான் ஸாஷாத்நையுமுடைத்
தான் திருமதினாலே சூழப்பட்ட திருக்காசிராமக்கரி வியவாஸஞ் செய்கின்ற
மத்தகஜமே! என்றம்.

இவ்வக கச்சிமேயகளிற் று எனதெறு திருப்பாடகத்து காலஞரை என்பர்
பெரியவாசகரன் பிள்ளை. திருவத்திராமங்கலை கின்றநுளவினற் போருளையப்
பெருமானு என்று அருளிச்செய்திருக்கலாம்; அவருடைய திருவுள்ளமங்கலே
செய்தபடி. திருப்பாடகத்து காலஞராக அருளிச்செய்தற்கு ஒரு பொருத்த
முண்டு; "கின்ற தெனதை தூரகத்து திருநதெனதை பாடகத்து, அன்று வெக்
கலைக் கிடந்தது—என்று திருமதிசைப்பிரான் அதுபலிக்கபடியை இம்முன்று
ஸ்தலத்திலும் அதுபலிக்கின்ற இவன்" என்று மேலே கிர்வஹித்தருளுகையாலே
அதற்குப் பொருத்தம். திருவழகதூரில் கின்ற திருக்காலமும் திருப்பாடகத்திலே
வீற்றிருந்த திருக்காலமும் திருப்பாறகடலில் பள்ளிகொண்ட திருக்காலமும்
அதுபலிக்கிறதென்று கிர்வஹிப்பதில் ஒரு சமக்கார அதிசயமுண்டு காணும்.

கடல்கிடந்த கலிலே பெய்தும்—கச்சிமேய களிறு தோன்றினவிடம் திருப்பாற்
கடலே போலும். அதிலே பழத்த பழம்போலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பரம்போக
யலே! கனயானது கண்டபோதே நுகரத்தக்கதும் புலிப்பாரைப் பெருதபோது
அழிந்து போவதுமாயிருக்கும்; அப்படியே தன்னை யறுப்பவர்ப் தேட்டமாய்
அவர்களைப் பெருதபோது கான் அழியுமபடியாயிருப்பான் எம்பெருமான். போக்
தாக்களைக் குறித்து அவரை மெய்ப்பார்த்திருப்பவன் எனக்கு முகங்காட்டாதொழி
வதே! என்றும், போகதாக்களைப் பெருகபோது அழியுமபடியாயிருக்கிறவன்
தன்னைப் பெருதபோது முடியுமபடியாயிருக்கிற வெனக்கு முகங்காட்டாதொழி
வதே! என்றும் வருத்துவதுதோன்றச் சொல்லுகிறது.

அவிவம்பு மனப்பொயகப பழவெய்வனியழ்த்து நீங்குத வமாளேக்கும்—
தாதுகிகு கறுமணை கமழந்து அழகியவாயிருக்கின்ற புஷ்பங்கையுடைத்தான்
தடாகங்களையும் கீரிலைகளையும் வெவியாகவுடையதாய், பிரதிகூலர்க்கு அணுக
வொண்ணாததாய் அதுகூலர்க்குத் தாபஹாராய்ப் பரம்போகமாயிருக்கின்ற
திவயதேசத்திலே ஸமஸாரிகள் ஆச்சரிககலாமபடி கின்ற, அவர்கள் தன் விலை
யழகையும் அதுககடியான திருக்குணங்களையும் மறுஸந்தித்துத் திருவடிகளைக் கிட்டி
ஞல் உகப்பாணம் தானேயாயிருக்கும் பெருமானே!—என்றிவ்வனே அர்த்த
விசேஷம் கொண்ட சில திருநாமங்களை விட்டுப்பாடி.

சொல்லுயர்த்த தெரிந்திதழ் கச்சிமேய கச்சென்றம்—'கலையுயர்த்த கெருமதின் சூழ்கச்சி
மேய களிறு' இப்பாடிகளை விண்ணிலேவிட்டுப் பாடிஞன்; விண்ணை ஸபர்சித்த
வாதே காலகன் ஸமச்சேஷதஸைநிலை தன்னுடைய போகயதையையும் இவனுடைய
போகயதையையும் விண்ணிலேறிட்டு வாசிகமபடியை ஸாஷாத்கரித்து, அதைத்

தடவும் திருக்கையை ஸாக்ஷாத்தகரித்து, அதுக்கு ஆச்ரயமான திருத்தோனை ஸாக்ஷாத்தகரித்து, அதுக்கு ஆச்ரயமான வடிவையும் ஸாக்ஷாத்தகரித்து அவனை ஸமச்சேஷதஸையிலே தன்மார்பில் ஏறிட்டுக் கொள்ளுமாபோலே வீணையை மார்பிலே ஏறிட்டுக் கொண்டான்; “க்ருஷீத்வா ப்ரேக்ஷயானு ஸா பர்த்து : க்ரஷிபூஷணம் — பர்த்தாரயிவ ஹம்பரப்தா ஜாக்ஷி மூதிநாபவத்” [ஸ்ரீராமாயணம், ஸாந்தரகாண்டம் 3-4] என நான் கணக்கிலையாவிற்று இதுவும். திருவடி தந்த திருவாழி மோதிரத் தந்த கைகீட்டி வால்க்ககண்ட ஸீதாபிராட்டி ஸ்ரீராமபிரானையே கண்டதாக மகிழ்ந்ததுபோல.

தூழுறுவந் தகை திறையே தோன்ற தக்கு—வீணையை முலைமேல் தாங்கினவாறே அவனையே ஸ்பர்சித்ததாக கிண்கணையாலுண்டான மகிழ்ச்சியால் பல்வரிசைகள் சிறிதே பிரகாசிக்குமபடி புன்முறுவலை செய்து, ஸாருமாரமாய் இயற்கையாகவே சிவந்துள்ள விரல்கள் இன்னமும் சிவப்பும்ஸ்கும்படி தகதிக்கமடிகளை வெருடி அதுக்குமேலே கிளிபோலவும் மிக மிழற்றாத தொடக்கினான என்னுளாயிற்று.

என்பேதையே—என் வசிறற்றிற் பிறந்த சிறுபெண் இவையெல்லாம் எங்கே கற்றாள! என்றவாறு. ... 15

கன்றுசேய்ந்திணிதுகத்தகானபெய்தும் கடிபொழித்தற்குணபுரத்தென்களியேயெய்கறும்
நன்றமரக்க ததாடி மகிழ்த்தாயென்றும் வடதிருவேங்கடம்மேயமைத்தா! வென்றும்”
வென்றகர்த்ருவகனைத்தமேதேதேயென்றும் வீரிமேழித்தொழிநகரையூரின்ருபெய்ந்நும்
தின்றகுழற்குநிறத்தென்துணைபெய்தும் துணைமுலைமேல்துனிசோர்க்கோர்கின்றன. 16

(எனபெண்ணுணவன)
தனதுமேய்த்து கனதுகளை சலித்தது
இனிதுடகந்த மிகவும் மகிழ்ச்சிகொண்ட
காளாய் என் } இனியோனே! என்றும்,
தூம
கடி பொழில } வால்க்கரிக்க சோகைகளாலே
குழ } குழப்பட்ட
கணபுரத்து } திருக்கண்ணபுரத்திலே
(பழுத்த)
என கனியே } கனபழமே! என்றும்
என்றும்
மனது அமர } விதிவாசக குடக்கத்தாடி
கூத்து ஆடி }
மகிழ்ந்தாய } மகிழ்ந்தவனே! என்றும்
என்றும்
வட திரு வேங் } வடதிருவேங்கடம் மேலிலே
டம மேய } பொருந்தி வாழ்கின்ற
மைத்தா என } புவாவே! என்றும்
தூம
அசைர் குலம் } அசைக்கட்டங்களை

வென்று ஜமித்து
களைத வேரோடொழித்த
வேந்தே என } வேந்தனை! என்றும்,
தூம }
விரி பொழில } விரிந்த சோகைகளாலே குழப்
பட்ட
குழ }
திருக்கைநாள் } திருக்கையூரிலே
கிளைய என } கிளையுமவனே! என்றும்
தூம }
தூன்று குழல } அடாமத திருக்குழற் கற்றை
கருகிற தது } வையும கறுத்த திருமேனி
என துணை } வையுமுடையனாய் எனக்
யே என்றும் } குத துணை யானவனே!
என்றும் சொல்லி
துணை முலை } ஒன்றோடொன்றெடுத்த தனங்
மேல் } களிலே
துனி சோ } கண்ணீர்த்துனிகள் பெரு
குமபடிபாக
சோர்கின்றன } தளர்கின்றன.

*** — “மென்கிளிபோல் மிகமிழற்று மென்பேதையே” என்றது கீழப் பரட்டில்; நாயகன் எதிரே கிற்கினாலு கிண்கணைத் து மென்கிளிபோல் வார்த்தை சொன்னவிடத்திலே அவனும் அப்படியே மேலிட்டு வார்த்தை சொல்லக்கேட்டிலை; அத்தூண் வின்ற கிண்கணைத்து உப்பாடுபோடத் தொடக்கினுள்ளென்மக னென்கிருள் திருத்தாய். அவனுடைய சகலகதவமும் னென்கைய னென்கையாதிகளும் பாவி யேனிடத்தில் பனிககப் பெற்றிலவே! என்று கண்ணாவ கண்ணீருமாய்க் கதறுகிற படியைப் பேசுகிருளாய்ச் செல்லுகிறது.

கன்றுமேய்த்து இனிதுகத்தகாய் என்றும் ஸர்வகருகளுள் சி ரகசுணத் தொழி
லில் கின்றும் கைவாங்கினாயோ என்கிறான். கித்யஸூரிக்கி ரகசிகருமளவோடே
கின்றும் ஆறியிருப்பேன்; ராமகிருஷ்ணாதிருபததரலே வந்தவதரித்து இடக்
கையும் வகைக்கையுமறியாத இடையரை ரகசித்தவளவோடே கின்றும் ஆறி
யிருப்பேன்; அறிவுகேட்டுக்கு மேலெலையான கன்றுகையுமுட்பட மேய்த்த
உண்கையிட்டு எவ்வளவு ஆறியிருப்பே என்கிறான். அறிவிலகாமையில் கடை
கின்ற கன்றுகையும் ரகசித்த சி, உன்வாசியையறிந்து உன்னையொழியச்
செலுத்த வென்கை ரகசியாதொழிவதே, காணும் கனருகப் பிறக்கப்பெற்ற
லேனே! என்கிறான் போலும்.

கண்ணபிரானுக்குப் பசுக்களை மேய்ப்பதில் ஸாதாரணமான உவப்பும்
கன்றுகளை மேய்ப்பதில் இனிது உவப்பும் ஆம் என்பது சொற்போகவில் தெரியக்
கிடக்கிறது; “திவத்திலும் பசுக்கிரமேய்ப்பு உவத்தி” என்றார் கம்மாழ்வார்;
“கன்றுமேய்த்து இனிது உகந்த” என்கிறார் வரலாறு.

காளாய்!—இளம்பருவத்தைச் சொன்னபடி: “காளாயே ஒருது பாலைக்கதி
பன் நல்லிளையேன் பேராம” என்பது திவாகரம்.

கடபொழிந்த கணபுரத் தென்கணியே யென்றும்—அவ்வகருகையளிக் பிற்பட்
டாரையும் ரகசிகருகையளிகளவன்றே திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து இனியகணிபோல்
கின்றருளிற்று.

“கன்றுமேய்த்தினிதுகத்த காளாய்” என்றவுடனே “கடபொழில் குழ
கணபுரத்தென்கணியே” என்று சொன்ன அமைதியை கோகலி இவ்விடத்திற்கு
பட்டர் ருளோகந்தியாக அருளிச் செய்வதொன்றுண்டு:—“கண்ணபிரான் பசுக்
களை மேய்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது அவை கைதவறிப் போகையாலே
அவற்றை மடக்கிப் பிடிக்கப்போனவிடத்திலே விடாய்தீரவிருப்பதொரு சோலை
கையக கண்டு திருவாய்ப்பாடியாக கிணத்துப்புருத்தான்; அப்பொழில் “மயலமிரு
பொழிலாகையாலே காலவாக்கமாட்டிற்றினை; அதுவாழிற்றுத் திருக்கண்ண
புரம்” என்பதாம்.

கடபொழிந்த கணபுரம்—“ஸர்வகந்த:” என்றிற கருதியின்படியே பரிமள
மயலமிருக்கிற எம்பெருமானையும் கால்தாழப் பண்ணுவித்துக் கொன்னவல்ல பரி
மளமுன்ன பொழில்களென்க. [கணபுரத்தென் கணியே] அசோகையமுத்த பழம்
போலும் செளரிராஜன். “கண்கணியே” என்கையாலே உபாயாதார கிஷ்டர்
களுகருக் காயாகவேயிருப்பென்பதுபோதரும். அவர்களுக்கு ஸாதாரணத்
டானம் தலைககட்டின பின்பு அனுபவமாகையாலே அதுவரையில் காயாயிருப்பன்;
பிரபஞ்சரு அதுவலையமுண்டான மையமே பிடித்துப் பரமபோக்யனு திருக்
கையாலே பக்குவ பஸமாயிருப்பன்.

மன்றுமேய்க் கூத்தாடி மகிழ்தாய் என்றும்—அம்பலத்திலே அவல்பொதி அவிழ்ப்
பகஷாபபோலே மழுதாய ஸாதைத்திலே ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணினாயலையோ
என்கிறான். மன்று—காற்சத்தி; அஃது அமரக் கூத்தாடுகையாவது கூத்தாடி
முடிததபின்பு அவிடம் கூத்தாடுவதுபோலவே காணப்படுகையாம். “பெரு
மான் எழுந்தருளிப்புகு திருவிதிபோலேகான் திருவாய்ப்பாடியில் அம்பலமிருப்
பது” என்று பட்டர் பணிகரும்படி. மன்று என்று இடையரென்றாரும் திரா
மிடத்திறகும் பெயராதலால், இச்சொல் ஒரு பெயரால் இடையர்களை உணர்த்தி
இடையரென்றாரும் ஈடுபடுமபடியாகக் கூத்தாடினமை சொல்லுகிறதென்றும்
உணர்ப்ப. கிழத்தாய் என்றவிடத்திற்குப் பெரியவாச்சான் பின்னை வியாக்கியானம்
காண்மின;—“கூத்துக் கண்டவர்கள் உகக்கையன்றியே உகப்பாணும் தானு
யிருக்கை; அவர்களைத் தன் கூத்தாலே எழுதிக்கொள்வாணும் தானாய் உகப்

பாணம் தானுதிருக்கிறபடி" - ஸ்ரீஸூரியர்களை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளப் பெற்றோம் என்று உகரதானுயிற்று. அந்தணர்களுச் செல்வம் மிக்கால் பஸ்யாகவகள் நிகழ்த்து மாபோலவும் விஷயப்ரவணர்களுக்கு ஐச்வரியம் விஞ்சினால் அடுத்தடுத்து விவாஹம் பண்ணிக் கொள்ளுமாபோலவும் இடைபர்க்குச் செல்வம் மிகுந்தால் அதற்குப் போக்குவிடாக ஆநிவதொருகூற்று நடக்கூத்து; சாதி மெய்ப்பாட்டுக்காகக் கண்ண பிரான குடக்கூத்தாடினபடி. ஊர்ப்பொதுவான பண்டம் எனக்கு அரிதாயிற்றே! என்று பரிதாபக தேரற்றச் சொல்லும் வார்த்தை மற்றவர்கூத்தாடி மகிழ்தாய்! என்பது.

வடதிருவேங்கட மமேய மந்தர வென்றும் - ஒரு ஊரிலே மன்றிலேயினு கொள்ளை கொடுத்தது மாத்திரமன்றியே உபயஸ்பூதிகளும் உடுவானதொருமன்றிலே நினு தன்னைக் கொள்ளை கொடுத்தபடினயச் சொல்லுகிறது; "கண்ணாவா எனன்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்குத், தண்ணார் வேங்கட விண்ணோர் வெற்பனே" - "வானவர் வானவர்கோனெனும் மனநெறழத் திருவேங்கடம்" என்றும் 'காண மும் வானரமும் வேடுமுடை வேங்கடம்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே உயர்க்கா ரோடு தாழ்த்தாரோடு வாசியற அனைவரும் கொள்ளை கொள்ளும் வடிவு எனக்கு அரிதாயிற்றே! என்று பரிதாபித்துச் சொல்லுகிறபடி.

வென்றவர்கூத்தாடித் வேந்தே வென்றும் - அவனான விநோதி திருநததியைச் செய்வதற்கு அசகதனென்றும் அது பிறரால் ஆகவேண்டியதென்றும் இருந்தால் ஒருவாறு ஆறியிருக்கலாம்; அகர ராஜாஸர்க்களின் கூட்டங்களைக் கிழவகெடுத்து வெற்றிபெற்ற பெருவீரனாய் அவன் விளங்கும்போதும் காண இழக்கிறேனே! என்று வருத்திச் சொல்லுகிறபடி.

விரிபொழித்தே திருநறையர் திருவேங்கட வென்று அகரர் குலங்களைந்த அவதாரத்திலும் இழந்தவர்களுக்கும் முகம் கொடுப்பதற்காகத் திருநறையுரிலே வந்து நின்றருளும்வனே! என்கிறான். நறையார் கமதியும் சாசனியாகும் கடா க்ஷிக்க அக்கடாக்கடும் விளைகோக வளருற்ற பொழிவாகையாலே விரிபொழிவா யிருக்கும். அசேதனங்களைக் கடாநத்தது வளரச்செய்யவன எனனைக் கடாக்கடியா தொழிவனே! என்கிறான்: பிராட்டி பகவதிலே பிச்சேயித் தன்னுரை அவன் பெயராலே பாஸித்தப்படுத்தி *காசனியார் கோண்டாகி இப்படி ஒருத்திக் குக் கைவழிமண்ணுயிருப்பவன் என்னொருத்தியை விஷமாக நினைப்பதே! என்பதும் உள்நுறை.

துன்றதும் கருநிறத்து எத்துணையே பென்றும் மிகவும் தெருங்கி இருண்டிருக்கின்ற திருக்குழற் கற்றையையும் காணமேகம்போன்ற வடிவையுமுடைய என துணை வனே! என்கிறான். ஆக இப்படியெல்லாம் சொல்லாவின்று கொண்டு தன் ஆற்றலைக்கு ஒரு போக்கடி காணமையாலே *கண்ணீர்கள் முலைகருவட்டில் துளிசோரச் சோர்ந்தானாயிற்று. கன்றுமேய்த்தினிதுகந்த காளாயென்று சொல்லித் துணைமுலைமேல துளிசோரச் சோர்வனான, கடிபொழிவ குழகண் புரத்தென கனியேயென்று சொல்லித் துணைமுலைமேல துளிசோரச்சோர்வனான என்று தனித்தனியே கூட்டியுரைத்துக் கொள்க. 16

பொங்கார்மெல்லிளங்கெங்கபொன்னே பூப்பப் பொருகவற்கண்டீரமுப்போத்துநின்று*
செங்காண்டப்புறவம்பெடைக்குப்பேகம் சிறகுதுக்குட நுகிச்சித்தத்து* ஆங்கே
தன்காழந்தன்குட நதைநகரும்பாடித் தன்கோவலூர்பாடியாடககேட்டு*
நய்யாயிநங்குக்கிதுவோநன்னைபென்ன நறையுருவாடுவாந்விக்கின்றனே.

பொங்கு ஆர்	வளர்த்திமிக்கதாய் மிருது	தன்காலும்	திருத்தண்காலும்
மெல இன	வரய இனையதான தனம்	தண குடந்தை	திருக்குடந்தைப் திணையும்
கொங்கை		கடரும்	
பொன்னே	வைவரணியமண்டயவும்	பாடி	(வரயாரப்) பாடி
பூப		தண கோவ	குளிராத திருக்கோவ ஹார
பொரு கயல்	சண்டையிடுமிரண்டு கேண	ஓரா	யும்
கண	டைகன போன்ற கண்கள	பாடி	பாடி
நீர் அருமப	சேத்துளிகன் அருமபயும்	ஆ	கடந்த
பொருது நினறு	(வெளியேவந்து) நினறு	கேட்டு	அவ்வெளியை நானகேட்டு,
செம்கால மடம்	சிவந்த காலகிரையுடைய	கங்காய	'பெண்ணே!
புறவம்	இனம் புருக்கன் தம்	கம குடிக்கு	கமது குலத்திற்கு
பெடைக்கு	பெடைகளோடு நிறுரா	இது தணம்	வாயவிட்டுக் கூப்பிடுகிற
பேசும நிறு	லாகப் பேசுகிறபடிக்கு	யோ என	விது கலந்தானோ?' என்று
குரதுக்கு			சொல்ல,
உடல் உருகி	மெய்கரைந்து	கறையுமும்	திருக்கறையுமும்
சிந்தித்து	(அவன் முறைகேடப்பரி	பாடுவான	பாடுவானாகப் பேசத்
ஆங்கே	மாறுமடபய) சிந்தித்து,	கவிவகிவருள்	தொடங்கினான்.
	அவ்வளவில்		

***—கீழ்ப்பாட்டில் "துணைமுலைமேல் துளிசோரச் சோர்கின்றனவே" என்றபடியே தன் பெண்பிள்ளை சோர்வுற்றபடியைக் கண்ட திருத்தாயார் "இவளுக்கரு நாம ஏதேனும் விரிதமான வார்த்தை சொல்லிப் பார்ப்பீயாம், அதனாலாகிலும் வழிப்படக்கூடுமோ" எனநெண்ணி 'கங்காய்! கீ இவளேன் வாய்விட்டுக் கூப்பிடுகையும் மோலறிகளையுமாரகிற இவை உன்னுடைய பெணமைக்குத் தகாது, இக்குடிக்கும் இழுக்கு' என்று சொல்ல; அப்படி அவள் விரிதஞ் சொன்னதுவே நேறதுவாக மேனமேனும் அதிப்பவருத்திலே பனைத்தபடியைச் சொல்லுகிற பாகரம் இது.

பேங்கர் மெல்லிக் கொங்கை போன்றே பூப—விரஹ வேதனையால் உடலில் தோன்றும் கிறவேறுபாடு பொன்பூத்தலாகச் சொல்லப்படும்; பசலை கிறம் என்பதும் அதுவே. இதைப்பற்றிக் குறுகதொகையில் ஒரு செய்யுளுண்டு; அதாவது—"ஊருண கேணியுண்ணுரைத் தொகக பாசியற்றே பசலை, காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழி கீகடு விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்தலானே" (199) எனபதாம். ஊரிலுள்ள ஜனங்களாலே கிருணைப் பெறுகிற கேணியினுள்ளே படர்ந்து விடக்கும் பாசி போன்றது பசலை கிறம்; தண்ணீரில் நாம கைவைத்தோமாயில் கைபட்டவிடங்களில் பாசி கீகரும்; கையை எடுத்து விட்டோமாயில் மறுபடி அவ்விடமெல்லாம் பாசி மூடிக்கொள்ளும்; அதுபோல, கலவியில் கணவனுடைய கைபடுமிடங்களில் பசலை கிறம் கீகரும்; அனைத்த கை கெழித்தவாறே அப்பசலைகிறம் படரும்; ஆதலால் பாசிபோன்றது பசலைகிறம் என்றபடி. (தொடுவுழித் தொடுவுழி—தொட்ட விடங்கள் தோறும். விடுவுழி விடுவுழி—விட்ட விடங்கள் தோறும். பரத்தலான—பரவுகிறபடியினாலே.)

பொருகபடி கண்ணீரருமப—சண்டையிடுமிரண்டு கண்ணடைகள் போன்றன வாகக் கண்கள் வருணிக்கப்படும். அப்படியப்பட்ட கண்கள் கீர்பெருக நின்றபடி, காதலிகளின் கண்களில் கீர்பெருகுதல் எப்போதுமுள்ளதொன்று; கலவி நிகழுங் காலத்தில் ஆனந்தககண்ணீர் பெருகும்; பிரிந்து வருந்துங் காலங்களில் சோகக் கண்ணீர் பெருகும். அதுவாசிற்பது இங்குச் சொல்லுகிறது. முலையிலே பசலை கிறம் குடியிருந்தாற்போலே கண்ணிலே சோக பரவுபயம் குடியிருந்தது. கீழ்ப்பாட்டில் "துணைமுலைமேல் துளிசோரச் சோர்கின்றனவே" என்றது; இங்கு "கண்ணீர் அருமப" எனகிறது; விரஹத்தியாலே உன்னுலர்ந்து கீர்ப்பசையற்றுக்

கிடக்கையாலே 'அருப்' என்ன வேண்டிற்று; பதகருப் பாணியிலே உழகருப் பாணிக்காய்ச்சினுை வாயாலே பொங்கி வழியாகிற்கச்செய்தேயும் கீழே கீர் அந் திருக்குமாபோலே கொள்க.

யோத்து நீண்டு—'காயகன்தானே வந்து மேனிழ வேண்டும்படியான முலை உழகையும் கண்ணழகையுமுடைய கீ மேனிழகை பெண்மைகருப் போராது காண்' என்று தாய்சொன்ன ஓரிதம் தனகருச சென்கட ஸ்ருக்கையாலே, நெருப்புப்பட்ட வீட்டில் கின்றம பதறிப் புறப்படுமாபோலே அததாய் இருந்த அகத்தில கின்றும் கடககெனப் புறப்பட்டாள். ஸ்ரீவிபீஷணமுதலான தன உப தேசத்திற்குடனபடாத ராவணன் சொன்ன திரஸ்கார வார்த்தையைக் கேட்ட பின் ஒரு கணப்பொழுதும் அங்குத் தங்கியிருக்கமாட்டாமல் ஸ்ரீராமனது புறப் பட்டாற்போலே.

நீண்டு—தரிப்புப்பெற்று கின்று என்றபடி. ஓரிதஞ்சொன்ன தாயினிருப் பிடத்தை விட்டு அப்புறப்பட்டவாறே காண்பாவி கின்றனரென்று. காயகன் பகத லில முகம் பெருதவளவில ஓரிடத்தில காண்பாவிக்கிறக்க கூடுமோவென்னல்; தனனுடைய பதறத்திற்குத் தடையாகத் தாய் சொல்லும் உன்சொல் செனிப் படாதவிடத்திற்குத் தானவகத்தே காரணமாகத் தரிப்புப்பெற்று கின்றனனென்க. இவையையையிட்டு ஆகாசத்திறன்மரின் விபீஷணமுதலான ஸ்ரீராமகோஷடியில முகம் பெருதிருக்கச் செய்ததும் ராவண பலனத்தைவிட்டு கீறணவளவையே கொண்டு ஆகாசத்திலே காண்பாவி கின்றறபோலே. "உத்தரம் தீரமானாத்ய கஸ்த ஏவ வ்யதிஷ்டத" எனஞர் வாய்வி பகவான். [வயதிஷ்டத—எனஞகத் தரித்து கின்றார் என்றபடி.]

பொங்காமடபுறவம் பொடக்குப் பேசுந் திறவுகல் குறுநிச் சித்தித்தாமகே— பாம்புகரு அஞ்சியோடியவன புலியின் வாயிலே விழுந்தாற்போலையெய்திற்று. தாயின் வாய்ச்சொல் பாதகமாயிருக்கிறதென்று வெளியிலே வந்தவளுக்கு அத லிலும் கொடியசொல் செனியிலே விழுந்தது; அதாவது, புற ஆணும் பெண்ணும் கூடிக் கொஞ்சம் பேச்சுக்கள் செனிப்பட்டன! அந்தோ! இவையுலகடத் தம் தம் அபிமதம் பெற்றுக் களித்து வாழுகிற்க கம் கிலைமை இவையையையிறதே! என்று உடலுருகினான்; பண்டு அவனும் தானும் இவையின் கைத்து பரிமாறின படியனை கினைத்தாக் கொண்டான்; பின்னையும் உடலுருகினான். [பொங்காமடபுறவம்] ஆண் புறவின் சிவந்த காலகன் காயகனுடைய செந்தாமரைபாடிகளை கினைப்பூட்டி வருத்தினபோலும். இது கண்ணுக்கு விஷமானபடி. [பொடக்குப் பேசுந் திறவுகல்] இது காதுக்கு விஷமானபடி. இவையின் அவன் ரஹஸ்யமாக கம் காதிலே பேசும் பேச்சுக்கள் கேட்கப்பெறுவது என்றே வென்று உடலுருகினனென்க.

[கூங்கி தண்டனம் இவ்யாதி] இவற்றையே ஆற்றும் மீதுர்ந்தவாறே காயக னோடு பரிமாறுதற்கான ஸையகை எதையகனைப்பற்றி வாயவிட்டுக் கூப்பிடத் தொடங்கினான். திருத்தண்காலை, திருக்குடத்தை, திருக்கரவலூர் முதலான திருப்பதிகளைச் சொல்லிப் பாடத் தொடங்கினான். தண்டனம்—குளிர்ந்த காற்று என்றபடி. அங்குள்ள எம்பெருமான குளிர்ந்த தென்றலுபோலவே ச்ரமஹரமான வடிவையுடையது திருக்கையாலே அத்தலத்திற்கே தனகாலென்று திருநாம மாயிற்றென்ப. பண்டு அப்பெருமான தனனை அணைக்கிறபோது சிரமமெல்லாம் தீர்க்கது மிக இனிமையா திருக்கையாலே மீண்டும் அவையையாக வேணுமென்று தண்காலைப் பாடினான். [தண்டித்தை நகருபாடி] 'எம்பெருமான அமுதுசெய்த போனகம் சேஷபூதர்க்கு விவிகரிக்கவுரியது' என்று முறைகிருக்க, திருக்குடத்தை யாராவமுதாமுதவர், தமக்கு ஆகவே திருப்போனகத்தை முறபடத் திருமழிசைப் பிராண அமுதுசெய்யப் பண்ணுகித்தப பின்னைத் தாம் அமுது செய்தாரென்று ஒரு ப்ரஸித்தியுண்டு. இப்படியாக அன்பரோடு புரையறக்ககைத்து பரிமாறுகிறவ

சென்று ஸாபிப்ராயமாகத் திருநெடுந்தாண்டகம் பாடினான். [தங்கோவனாபடி]
 “பாலருந்தமிழாற் பேர்பெறு பனுவறபாவகர் பாதிசாஸிரவின், மூவரு நெருக்கி
 மொழிவிளக்கேற்றி முருகத்தைத் தொழுத கன்னாடி” என்று புகழ்ந்து கூறுமபடி.
 முதலாவார் [பொய்கையார், பூதத்தார், பேயார்] மூவரும் பகவத் ஸ்வரூபத்தை
 நன்கறிந்து அநுபவித்து ஆனந்தப் பெருவெள்ளமெய்தின வரதாற்றை நெஞ்சிற்
 கொண்டு திருக்கோவனாரைப் பாடினானென்க. இவ்விடத்து வியாக்ஷியான்
 வாக்ஷியங் காரணமின; ‘ஆச்சரிதர் வந்து விட்டினால் பின்னை அவர்களைாடு முறை
 யழியப் பரிமாறுகையன்றியே தானே மேலணிமுந்து ஸமச்சேஷித்த விடமாயிற்று
 திருக்கோவனாராநிறுது. அவர்கள் மறைகண்டு ஒதுங்க அவர்களிருந்தவிடத்திலே
 தானே சென்று தன்கை அவர்கள் நெருக்கத் தான் அவர்களை நெருக்க இப்படி
 பரிமாறி, அவர்கள் போனவிடத்திலும் அவ்விடத்திலே கிறையுனிதே “வாசல்
 கடைகழியாவுள் புகா என்று.”

ஆட—திருத்தண்காலையும் திருநெடுந்தாண்டகமும் திருக்கோவனாரையும்
 வாயாரப்பாடினவிடத்திலும் தருப்தி டிறவாணமயாரை ஆடவும் தொடங்கினான்;
 இப்படி இவன் ஆடுகிறபடியைக் கண்டும் பாடுகிறபடியைக் கேட்டும் தாயானவன்
 “சங்கராய்! சம் குடிகரு இதுவோ கனமை?” எனான்; (அதாவது) சேதநராபம்
 ஈசுவரனுக்குப் புருஷார்த்தமேயன்றி ஈசுவரநாபம் சேதநனுக்குப் புருஷார்த்த
 மன்றே, அவனறன்னுடைய பேற்றுகரு அவனானேயன்றே பதறவேணும்;
 நீ இவ்வினை பதறக்கடவையோ? எனான். இவன் இது சொன்னதுவே வேறது
 வாகப் பரகாலகாயகி நறைபுகும் பாடுவான் கவிமயினான். *பெடையடர்த்த
 மடவன்னம் பிரியாது மலர்க்கமலமடவெடுத்தமதுதரும வயலுநித்த திருநறை
 யூரிலே சென்று சேர்ப்பெறுவது எக்கானோ! எனனுகின்றனென்க.

‘பாடுவான்’ என்ற பாடமுண்டு; வான் விசுவபெற்ற வினையெச்சம். 17

கர்வன்னம் திருமேனிகளும்வாயும் கைத்தலமுமடியினையும்கமலவன்னம்*
 பர்வன்னம்மடவகைபத்தர், பித்தர்வின்மர்ப்போவனக்குப்பாணசெய்தேன்*
 ஏர்வன்னவென்பேதெய்யக்கொடுக்கோன் எஃகபருமாதிருவரங்கெய்கேயென்றும்*
 நீர்வன்னம்நீர்மக்கேபோயேனென்னும் திருவக்தேநிறைவழித்தார்நிற்குமாறே. 18

பாவம் செய்	பாவிபான் எனதுடைய	பனி மலர் மேல்	குளிரத்தசெந்தாமரைப் பூவிற்
தேன் ஏன		பாவவக்கு	பிறந்த பெரிய பிரடடியார்
ஏர்வன்னம்	அழியவகூல வபுடைய	பித்தர் என	விஷயத்தில் வியாபாரமாய்
பேதை	பெண்ணுனவன்	னும்	கொண்டவர் என்கின்றான்;
என் சொல்	என வார்த்தையைக் கேட்க		
கோளான்	கிருவிலகை;	மபெருமான	என்கை அடிமைப்படுத்தித்
திருமேனி கா	(எமபெருமானது) திருமேனி	திரு அரங்	கொண்ட பெருமானுடைய
வண்ணம்	காளமேக விரத்தது என	கம் எங்கே	திருவரங்கம் எக்குன்னது?
எனதும	கிருன்;	எனதும	என்கின்றான்;
கண்ணாம	(அவனது) திருக்கண்களும்		
வாயும்	திருவாயும்	நீர் வண்ணம்	நீர்வண்ணப் பெருமான்
கைத் தலமும்	திருக்கைகளும்	நீர் மலர்க்கே	எழுந்தருளியிருக்கிற திரு
அகிலுணையும்	திருவகிலுணையும்	போவேன	நீர் மலர்க்கே போகக்கட
கமலம் வண்		எனதும	வேன என்கின்றான்;
ணம் என	தாமரைப்பூப்போன்ற நிற		
னும்	முடையன என்கிருன்;		
பா வண்ணம்	(அவர்) பூமிப்பிராட்டி இட	கிறைவு அழிந்	அடக்கமழியப் பெற்றவர்
மடமக்கை	வழக்காதிருப்பா என்கின	தா நிறும்	களின் கிலைமை இவையே
புத்தர் என	ருள்,	ஆறு இது	போதும்!.
னும்		அன்றே	

***—பெண்பிள்ளையின் வாய்வெருவுதற்களை வரிசையாகச் சொல்லுகிறான் திருத்தாய். கீழ்ப்பாட்டில் “கங்காய் கருநாகத்துவோ கன்மையென்ன கறைபூரும் பாடுவான் கண்ணினருளை” என்று கின்றது. ‘காம சொன்ன ஓரித்ததை துவன் கடத்தபடியாலே இனி இவளை ஓரித்தஞ்சொல்லி மீட்க ஆசையிலே, இவளுடைய கருத்துக்கு காம உடன்பட்ட படியாகவே தோற்றமிருந்து இவளுடைய பாகரங்களைக் கேட்போம்’ என்றெண்ணிய திருத்தாயார் ‘கங்காய்! உன் எண்ணங்களைச் சொல்லிக் காணாய்’ என்று சொல்ல, மகனும் எம்பெருமானுடைய திருமேனியழகை வருணிப்பது, திருமடத்தை மணமடந்தையர் பககலினை அப்பெருமான் இருக்க மிருப்பைப் பேசுவது, அவனார் எங்கேயென்று வினவுவது, கானிகையெழுந்து கதறி என்ன பாயன்? அவனுருக்கே போய்ச்சேருவேன் என்பது, ஆகஸ்ப்படி கிகழும் மகனது பாகரங்களைத் தன் உகப்புத் தோன்றத் தான் அதுவறித்துச் சொல்லி, ‘இதுவன்றோ கிறையிறந்தார் கிறையாதே’ என்று தலைக்கட்டுகிறான் திருத்தாய். ‘கார்வண்ணத் திருமேனி கண்ணும் வாயும் கைததையு மடிபிணையுங் கமலவண்ணம்’ என்பதும், ‘பார்வண்ண மடமகனை பதநர்’ என்பதும் ‘பனிமலர் மேல் பாவைக்குப் பித்தர்’ என்பதும் ‘எம்பெருமான் திருவரங்கமென்கே’ என்பதும் ‘நீர்வண்ணன் நீர்மிகுகே போவேன்’ என்பதும் மகனுடைய வார்த்தைகளின் அதுவாதங்கள், மறறவை தாய்ச்சொல். ‘எனனும்’ என்கிற வினைமுற்று மகனுடைய ஒவ்வொரு வார்த்தையோடும் அகவரிககத்தக்கது. ‘எனமதன் இப்படிச் சொல்லுகிறான், இப்படிச் சொல்லுகிறான்’ என்று ஒவ்வொரு வாகவியமாந் எடுத்துத் தாய் சொல்லுகிறாள் என்று.

முத்துற முன்னம் இவன் எம்பெருமானுடைய வடிவழகிலே வாய்வைக்கத் தொடங்கினான்! என்கிறான். ‘திருமேனியானது காளமேக கிறத்தது, திருக்கண் கனும் திருவாயும் திருக்கைததையும் திருவடிக்கையும் செந்தாமரை மலர் கிறத்தன்’ என்று திருமேனியையும் திவ்யரவயவகளையும் பற்றிப் பேசுகின்றானாம் அடியிலே எம்பெருமான் இவன்கருத் தன்வடிவை நிறுத்தாக அதுபவிக்கக் கொடுக்கையாலே அதுவே வாய்வெருவுதலா கிருக்கிறான் காணுமிவன். எம்பெருமான் தானு கைதராகரு ஸர்வணவதானமாகக் கொடுத்தருளவது தன் திருமேனியையே. பாதாமுவான், சிறியதிருவடி, அக்ஞார் முதலானுரிடத்தே இது காணலாம். “தன்முத்தாய் கருத்தது. சிவயக்ஷிபத கதம் - அங்கே பாதாபிராயசுநித: பரிஷுண்னஜே” என்று பாதாமுவான் விஷயத்திலே சொல்லப்பட்டது [கெடுகளை கடத்தபின் கண்ணாகரு இகைகாகித் திருவடிவார்த்தனை விழகத பாதாமுவரின் வாரி பெடுத்து மடிமீதிருத்தி மகிழகத சோத்தமுவினான் ஸ்ரீராமபிரான்—என்பது இதன் பொருள்.] “சடி நாவன்முத்தத்து யிடிவங்கே னுதுகத:; உயர் காவியம் மாயய தத்தி தன்ய மனாத்தது; என்று சிறிய திருவடி விஷயத்திலே சொல்கிறது. ‘ஸோபயேந தவது வஜாபஜுருதரிஸந்தே யனீதா, கௌபநுஸ்யாக்ருஷ்யசு பரீத்யா னுஸடய பரிஷுண்னஜே” என்று அக்ஞார் விஷயத்திலே சொலைப்பட்டது. மூவர்க்கும் தன் திருமேனியை அணிககக் கொடுத்ததே பெரும் பரிசு.

சர்வண்ணத் திருமேனி—தாய்த்ரயத்தினால் தகர்ப்புண்டிருப்பார்கரு கினைத்த மாத்ரித்தினை அதனை ஆற்றககடவதும் விஹநாபததாலை வருத்துவார்கரு அதனைத் தணிக்க வணைதுமான திருமேனியைப் பேசினபடி.

கண்ணும்வாயும் கைத்தகருபடிபிணையுங் கமலவண்ணம்—மேகத்திலே தாமரைக் காடு மலர்ததாற்போலே யாவிற்று அவயவகணிசுககிறபடி.

பார்வண்ணமடமங்க பத்தர்—இவரும் ‘எனனும்’ என்கிற வினைமுற்றைக் கூட்டிக் கொள்ளவேண்டும்; மகள் பாகரத்தைத் திருத்தாய் அதுவறிககிறபடி கடவிலே உழன்று காண்கழிக்குமவர்கள் முழுவி மண்ணெடுகருமாபோலே கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்பலாகாதத்திலே அவலீலயாக ஆழக்காற்பட்டிருப்பவன் பூமிப்பிராட்டி;

அவளிடத்தில் பகதிபுக்தனுயிருப்பன் எம்பெருமான் என்கிறது. பூமிப்பிராட்டி யாலே எம்பெருமானுள் ளேவிக்கப்பட வேண்டியதுபோய் எம்பெருமானுள் அவளை ளேவித்திருக்கிறான் ப்ரணயதரணியை முதிர்ச்சியாலே. அவளுடைய போகயதையிலே துவகஞ்ஞாநு அத்தலை இத்தலையானபடி. இப்படி ஒருத்தி பக்க விலே பகதியைப்பண்ணி கிறதும் பெருமான், கான் பகதி பண்ணுகிறேனென்னான் என்று பகதியைப் பெற்றாகுகொளவதும் செய்கிறானிலையே! என்ற வருத்தந தோற்றப் பார்வையின் மடமடை பத்தர் என்கிறான் பரகாலையகி.

பித்தர் பனிமலையேயாவது—இவ்விடத்திலும் 'எவிலும்' என்கிற வினைமுற் றைக் கூட்டிக்கொளவது. இதுவும் மகன் வார்த்தையைத் திருத்தாய் அறுவதிக் கிறபடி. குளிர்ந்த தாமரைப்பூவின் பரிமளந்தானே ஒருவடிவுகொண்ட தென்ன லாமபடியான பெரியபிராட்டியார் திறத்திலே பித்துக்கொண்டவன் என்கிறது. "அல்லிமலர்மகன் போகமயக்குக கண்கிழம் கிறகுமமமான்" என்கிறபடியே அவளுடைய போகமகளிலேயே மயங்கி என்கை மறந்தான் கிசர்! என்னுள் போதும்.

பாலஞ் செய்தேன் வினவவந்தவர்கட்கு அழுதுகாட்டுகிறான் திருத்தாய். இப் பெண் பிள்ளையைப் பெறும்படியான பாவஞ்செய்தேன் கான் என்று கண்ணீர் சொர்க்கினுளென்க. இவன் ஈடுபட்ட விஷயத்தின் வலையைநீங்கித் தன் மம்மால் மாற்றப்போகாத; இவளுடைய ஆற்றலையும் கம்மால் அடக்கவொண்ணாது; அவளை உபேஷியா கின்றான்; இவளைப் பதற்கின்றான்; இவ்வினைமையைக் கண்டு கொண்டுருக்கவேண்டுவது என்பரபமோனேது என்கிறான். பகவத் விஷயத் திலே தன் பெண்பிள்ளைகளுண்டான அவகாஹமம் தனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சிக் குடலாடுருக்கையாலே 'புண்ணியஞ்செய்தேன்' என்னவேண்டியிடத்து காட்டா ருக்காக மறைத்து "பாவஞ்செய்தேன்" என்கிறான். காலிப்பிள்ளை வருகின்ற கடலவண்ணன் வேடத்தை வந்து காணீர், ஞாலத்துப் புத்திரனைப் பெற்றார் கங்கைமீர்! காணே மற்றருமிலை" என்ற யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே "ஞாலத்துப் புத்திரியைப் பெற்றான் கங்கைமீர்! காணே மற்றருமிலை" என்று சொல்குகொளவையே இத்திருத்தாய்க்கு விருப்பம்; ஆயினும் கட்டுப்பாட்டுக்காக மறைக்கிறுளென்க.

ஏவண்ணவெல்பேதை—ஐயோ! இப்பெண்பிள்ளை தன்வடிவழகைத் தான் கண்கறிந்தாளாகிலே 'அவன்னுளே மகக்காக மடலெத்துப் புறப்பட்டோம் என்று கிடக்கலாமே; தன்படியைத் தான் அறியாமலானேது இவன் இப்படி படுகிறான் என்கிறான். அவனுடைய கார் வண்ணம் இவளுடைய ஏவண்ணத்துக்கு ஏறகுமோ? ஒரு உவமையைவிட்டுச் சொல்லும்படியா யிருக்கிறது அவன் வடிவு; இவன்வடிவுக்கு உவமை இலையே; அழுவியவடிவு படைத்தவன்" என்று சொல்ல லாமத்தனையொழிய த்ருஷ்டாந்தமிட்டுச் சொலை வழியிலையே! என்கிறான்.

என்சொக்கேனாக்—கான் இவனை அடக்கி யாண்டுகொண்டிருந்த காலமுண்டு; அது கடத்துபோகிறது; "அவனுடைய திருவருள் தன்னடையே பரிபகருவ மாகுமபோது கிடைக்குமேயானது காம பதறிப்பயனில்காண" என்று கான் சொல்லப்பெற்றபட்டால் கான் வாய்திறப்பதைக் கண்டவுடனே இவன் காலை அழுந்த மூடிக்கொள்குகிறானே! எனசெய்வேனென்கிறான். [என்சொக்கேனாக் "மரமேகம் சூனம் வரஜ" என்றும் அபயம் எவ்வுத்தேயயோ ததாமயேதத் வரதம் மம்" என்றும் அவன் சொல்லிவைத்த வார்த்தைகளைக் கேட்டிருக்கமுன் என் சொல்கைக் கேட்போர்?

எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கே பெய்தும்—என்வார்த்தை கேளாத மாத்நிரமேயோ? அவனிக்கும தேசத்திற்குச் செல்ல வழியும் தேடுகின்றான். என்னைத் தனக்கே யாக்கிக் கொண்டவனுடைய கோயிலுக்கு எங்கனே வழி பென்கிறான்.

தீர்வண்ணத் தீர்மைக்கே போவேனென்றும்—எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கே பென்று கேட்டவளுக்கு வழிசொலவாரார்? ஒருவரும் வாய்திறந்திலர்; அதற்கு மேல் தானே சொல்லுகின்றான்—தீர்வண்ணன் தீர்மலைக்கேபோவேன் என்கிறான். திருக்குறையிலுளில் கின்ற ம புறப்பட்டுத் திருதீர்மலைக்குப் போய் அங்கு கின்றும் திருவரங்கம் பெரியகோயிலுக்குப் போகவேணும் என்று இங்கனே இவன் வழி கண்டிருக்கிறான் போதும். கோவிலிலே கெட்டுப்போன பொருளைக் குனத்திலே தேடுமாபோலே யிருக்கிறது இவன்படி. திருப்பதிகளிலே தங்கித் தங்கிப்போகப் பார்க்கிறாளாயிற்று.

இதுவன்றே நிறைவழிந்தார் நிற்குமாறே—தன் தலையில் ஸ்வரூபத்தைப் பாராதே எதிர்த்தலையின் வைகாண்டியத்தையே பார்த்துப் பதருவாருடையபடி இதுவன்றே. இப்படியும் அடக்கக்கெட்டானே எனமகன்! என்றானாயிற்று. ... 18

முற்றாவனமுடையான்பாவை, மாயக் மொய்கதைத்துள்ளிருப்பான். துமகன்மும் அற்குக் தன் நிறைவழிந்தானாகிக்கிதான் அவியங்கமாடுதுமோ? தோழி! பெய்தும்* பெற்றேன்வாய்ச்சொல்லிவரும்பேசக்கேளாக் பேர்பாடித்தன்குடத்தைக்கருவபடி* பொற்குமரைக்கயமதீராடப்போதல் பொருவற்குனென்மகன்உம்பொன்னும். தே. 19

பொருவு ருள் மகன்	அந் னை	ஒப்பிலலாதவளான பெண்ணுவன,	என	தோழி அணி அரங்கம் ஆடுதுமோ என்னும்	{ 'தோழி! திருவரங்கமகர் படித் தாடுவோமா?' என்கிறான்;
முற்று னம் யான்	ஆரவ முலை	முழுமுற்றும் போந்திலாத அழகிய முலைகளை யுடைய வளம்		பெற்றேன் வாய் சொல் பேச	{ பெற்றெடுத்ததாயாயி என், (நரிதாக்கச் சில) வார்த்தை கள சொல்ல,
பாவை		செத்திரப்பதுமை போன்ற வருமான ஸ்ரீமலையாழி		இறையும்	{ சிறிதேனும்
மாயன்		அற்புதமான எம்பெருமானு டைய		கேளான	{ காதுகொடுத்துக் கேட்ப திலகை;
மொய் அகலத் துள் இருப பான் அஃது கண்டும்		அழகிய திருமார்யிலுள் அடங்கி வாமும்படிவைக் கண்டு வைத்தும்		பேசு பாடி தன் குடத்தை கா பாடியும்	{ திருப்போகரைப் பாடியும் குளிராத திருக்குடத்தை கா ரைப் பாடியும்
அற்றான		அவனுக்கே அற்றுத்தான தான்;		பொனதாமரை கயம்	{ திருப்பொற்றாமரைத் தடா கத்திலே
தன் நிறைவு அழிந்தான்		தன்னுடைய அடக்க மொழிக் தான்;		கோ ஆட போனான்	{ குடைகதாடுவதற்கு எழுந்து சென்றான்;
ஆவிக்கின்றான்		மெருச்செறியா நின்றான்;		உம பொன் னும் அஃதே	{ (தோழியர்காவரி) உங்கள் பெண்ணின்படியும் இவ வண்ணாரோயோ?

* * *—“இதுவன்றே நிறைவழிந்தார் கிற்குமாறே” என்றான கீழ்ப்பாட்டில் அதுகேட்ட பெண்கள் ‘இப்படியும் சொல்லிக் கைவிட்டோமோ கீ? ‘நீ விரும்புகிற புருஷன் வேற்றுப் பெண்பிள்ளைகள் பகலிலே சாலவும் ஆழகதா டிடப்பவனாக யாலே அவன் உனக்கு முகந்தாமாட்டான்; வீணாக ஏன் அவனிடத்து நசை வைத்துக் கதறுகின்றாய்?’ என்று சொல்லிப்பாடிது மகளை மீட்கப் பார்க்க லாகாதோ? என்று சொல்லை; ‘அம்மனைமீர்! அதுவுஞ் சொன்னேன்; நான்

சொல்வதில் ஒரு குறைபுமிக்க; என் உபதேசமென்றாம் விபரீத பழையவிட்டது காணீர்' என்கிறுவினிக.

குற்றாவனநூலாய்க்குவை என்கிறது பெரியபிராட்டியாரை. பிராட்டியின் பருவத்தைப்பற்றிச் சொல்லுமிடங்களில் 'அறிச்சு காணீர்' என்று சொல்லப்பட்டது; அதாவது—குமாரியா விருகமும் கிணமையிலே கிற்பவளாய் அத்தோடு யெனவன மும் வந்து முகங்காடலுமளவாவிருகமும் இவள் பருவம் என்றபடி. அதற்கு இணங்க 'குற்றாவன நூலாய்க்குவை' என்கிறது. முழுமுற்றும் போத்திராத அழகிய முகவையுடையாளான ஸ்ரீ மஹாகாந்தியி—உயவனியுதிவிர்வாழைகனாய் எங்கிலில் ஞானத்தனாய் கிருபாநிக ஸ்வதகந்தராய் அவர்ப்தமைமதை காமனாவிருகரு மெம்பெரு மாணையும் தன்னுடைய ஒரு அவயவ விசேஷத்திலே அடக்கியாளப் பிறத்தவ னென்கிறது.

காணியொய்யாக்கெத்துக்கிருபாநிக அடங்குங்கண்டும் அந்தம்—எம்பெருமான் பிராட் டியின் திருமுகத் தடத்தைவிட்டுப் பேராதாப்போமே அவன் இவனுடைய திரு மார்வைவிட்டுப் பேராதிருக்கிறபடி. இவன் அவனுடைய திருமுகவையப்பற்றி 'அகலகென்னெனிறையும்' எனபன்; இவன் அவனுடைய திருமார்வைப்பற்றி 'அகலகென்னெனிறையும்' எனபன். முகவைய லீனம்த அவன் பிதற்றிககிடக்க, மார்வைவழைத்து இவன் பிதற்றிககிடக்க. இவனின் ஒரு திவ்யதம்பநிகன் வைத்தி யம்பிடித்துப் படுகிறபாடு என்! என்னகாமபடி விருகமும். [அடங்குங்கண்டும் அந்தம்] "திவனும் வெணமதி போல திருமுகத்தரிவை செழுமுகடமுதினிற் பிறத்தவவளும், கின் ஆகத்திருப்பது மறித்தமார்வ லுமாசை விடாளம்" என்றவாறு. உலகத்தில் ஒரு புருஷன் ஒரு ஸ்திரீவினிடத்தில் அளவற்ற அன்பு வைத்திருப்பதாகக் கண் டால் அவனிடத்தில் மற்றையோர் ஆசையைப்பது கூடாது; ஏனெனில்: அவனு டைய ஆசைப்பெருகமே ருமுதம் ஒருவயகதிவழிநிற் பாய்த்தவிட்டதனால் அது மற்றொரு வ்யகதிநிற் பாயமாட்டாது, அகையியுசெய்யாவே கேரீறும். ஆகவே, ஏற்கனவே ஒரு வயகதிவினிடத்தில் காத்த கொண்டிருக்கின்ற புருஷனை மற்றையோர் காத்திர்பது விவேகிகருத்யமன்று. இஃது உலகில் ஏற்பட்ட விஷயம். இந்த வியாபததைக்கொண்டு பார்க்குமளவில், என்மகன் அக்னிமகர் மகன் போக மயகருக்களாகியும் கிற்சுமமமானிடத்திலே ஆசையைப்பது கூடாது. அழகிற் கிறந்த திருமகன் ஒரு கொடிப்பொழுதும் விடாது திருமார்பினேயே அந்தரங்கமாக வாழுவதைக் கண்டிவைத்தும் இவன் அவ்விடத்திற்கே அற்றுத்தீர்க்கதான் காண் மின் எனருள் திருத்தாய. "கீரிலே கெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திருவுள் ளத்திலே அபராதக்காலே சேற்றம்பிறத்தாக பொறுப்பது இவளுக்காக" என்கிற படியே குற்றமகனைப் பொறுப்பிக்கவலை பெரியபிராட்டியாரும், "தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரைவாளாகிதுஞ் சிதருரைகருமென், என்னடியாரது செய்யார் செயதாடும் தன்னுசெய்தாடுமாய்" என்கிறபடியேசெய்தருற்றம் கற்றமாகவே கொள்ளவலை எம்பெருமானும் கூடிவிருக்கிற இவ்விருப்புத்தானே மகருப் பரம உத்தேசமென்று கொண்டு அந்த மிதுனத்திலே ஈடுபடா கின்ருளாயிற்று.

தன்னிறவழிதான்—அந்த மிதுனத்தில் ஈடுபட்டமாத்நிரமேயோ? தன் பெண் மைக்குரிய அடக்கமும் அழியப்பெற்றான். 'கடவைற்றிற்று' என்பாளைப்போலே சொல்லுகிறபடி காணமின். கிறைவழிகதானென்பதை கீ அறித்தமை எவ்வனே? என்று கேட்க ஒய்க்கிளந்த என்கிறான். கீழ் 'எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கே?' என்று திருவரங்கம் பெரியகோயிலாகருப்போக வழிதேடினவன் அது தெரியப் பெருமையாலே செழுமச்செறியா கின்றான். இதுவே கிறைவழித்தமைக்கு அடை யாளம்.

அணியரங்கமாடுதுளே தோழ்பென்னும் பரதர்வைகையின் நிலைமையைக் கண்டு 'எம்பெருமானே இவளுககு முகங்காட்டிற்றிலன்; ஹிதபனாயான தாயார் சொல்லும் வார்த்தைகளால் ஒன்றும் இவளுககு ப்ரியமல்லாமையாலே தரையக்கொண்டு இவள் ஆச்வஸிகவழியிலலை. இத்தருணத்தில் இவளுககு காம் அநுகே கின்று முகங்காட்டுவோம்' என்று கினைத்துத் தோழிவந்து பக்கத்தில் கின்றாள்; சிற்றவாழே 'அணியரங்கமாடுதுளே தோழி?' எனத் தொடங்கினான். ஸ்ரீரங்கராதனாகிற பொய்கையிலே படிந்து குடைத்தாடி, கம்முடைய விரலுநதரபமெல்லாம் தனியப் பெறுவோமா? என்றுனென்க.

பெற்றிநன்வாய்ச்சொல் திறையுப் பேசக்கேளான்—'இனி காம இவன் வருந்தும்படியான ஹிதவார்த்தைகளைச் சொல்கைகடவோமல்லோம்; இவளுககு ப்ரியமான வார்த்தைகளையே சொல்லுவோம்' என்று கினைத்து இவளுடைய காரியங்களுககு உடன்பாடான வார்த்தைகளைச் சொல்லுவதாக நான் வாயிறந்தாலும் 'என வாயிலே வருகிற வார்த்தை' என்பதுவே காரணமாக அந்த அணுகூலவார்த்தைகளையும் செவிதாழ்த்துக கேட்டுஞ்ஞிலலை. 'அணியரங்கமாடுவோம், கீர்வண்ணன் கீர்மலைக்கே போடுவோம்' என்று நான் சொன்னாலும் 'இவளுடைய பேச்சு எதுவாயிருந்தாலும் எம்காதில் விழத்தகா' என்று காலை மூடிக்கொள்ளுகின்றபடி அவன் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்பன், தோழி சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்பன்; பெற்றதே குற்றமாக எனவார்த்தைகளைக் கேளான். பிரதிகூலமே சொல்லிப் போருவார் வாயிலே அதுகூல வார்த்தைகள் வந்தாலும கேட்பா சில்கூலமே.

உன்வார்த்தை கேளாத அவளுடைய வார்த்தை இருந்தபடி என்? என்று கேட்க, போட்டித் தண்டித்ததை தருமபாடி என்குஞன். கோவலுக்குப்போம் வழியிலுள்ள பாடுதையங்களைப் பேசா கின்றனென்குஞன் திருகருறையலரிவிருந்து திருவரங்கம் போகவேண்டுவார் மூத்தறத் திருக்குடல்லைதையப் பாடிப் பின்னைத் தென்திருப்பேர்க்கரைப் பாடுவேண்டுவது ப்ராப்தமாயிருக்க காம ப்ராப்தி பற்று மெறிவலை ஆற்றாமையின் கனம். (பாடுதையம்—வழிப்போக்கில் உணவுச்சாதம்.)

பொற்றாமரைக்கயம் நீராடப்போனும்—கீழே திருகருடல்லை ப்ராப்தமாய்கையாலே அத் தலைதலை புண்ணிய தீர்த்தமாக வழங்குவருகின்ற பொற்றாமரை என்னும் புஷ்பகரிணியிலே நீராடப்போனும் என்று பொருள்கொணவப்பொருந்துமாயினும் எம் பெருமான் றன்னையே பொற்றாமரைக்கயமாகப் பேசுகுரென்றதும் பொருந்தும். தமிழர், ஸம்சிலைஷத்தைச் சுணியாடலென்றும் நீராட்டமென்றும் சொல்லு வர்கள். எம்பெருமானேடு கலவிசெய்ய விருமபுவதையே இங்குப் பொற்றாமரைக் கயம் நீராடப்போவதாகச் சொல்லிற்றென்க. இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான் பின்னை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூகதி காரணின;—

"மகன் 'அணியரங்கமாடுதுளமே' என்று ஸ்ஹரைச் சொன்னான்; தான் பொற்றாமரைக் கயமென்று பெரிய பெருமானைச் சொல்லுகுஞன்: 'தயாரதன் பெற்ற மாதக மணித்தடம்' என்றும் 'வாசத்தடம்போல வருவானே!' என்றும் தடாகமாகச் சொல்கைகடவதிதே"—என்பதாம்.

அவன் பொற்றாமரைக்கயம் நீராடப் புறப்பட்டான் கீ தடை செய்யலாகாதோ? என்ன, பொதுவந்நம் எம்மகன் என்குஞன். பொது—பொருத்தம்; என்னோடு சேர்த்தி யற்றான் என்றபடி. என உறவை அறுத்துக்கொண்டவனை நான் எவ்வனே கிற மிப்பேன்? என்குஞன். இனி, 'பொருவற்றான்' என்பதற்கு 'ஒப்பிலலாதவன்' என்றும் பொருளாகும்.

உமயோக்னம்:—இரண்டு வகையான பொருளைக் கருதி இச்சொல் சொல்லுகுஞன்; உங்கள் வயிற்றிற் பிறந்த பெண்ணும் இவளைப்போலே அடங்காப்

பிடாரிதானோ? அன்றி விதேயையா கிருப்பவனோ? என்று கேட்பது வெளிப் படை உலகன் பெண்ணாகது இக்களை வைக்கணமம் இல்லையே!, உலகைகமீர்! கிரு மோர்பெண்பெற்று கல்சனீர், என்னே சொல்குகேன் யான் பெற்ற வேழையை! என்னுற்போலே கொண்டாட்டம் உன்னுறை.

“உம்போம் என்கிறது அல்லாத ஆழ்வார்களை; ‘மத்துறுகடைவெண்ணெய் களவினிணுரவிடையாப்புண்டு, எத்திறம்! உரவினோடிகளைகதிருக் தேங்கிய எளியே!!’ என்று அவதாரத்தை அதுவைத்திற்றே அவர்கள் மோலுரித்தக; அர்ச்சாவதாரத் திலேயிறே இவள மோலுரிப்பது” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு அதுவைத்திக்கத்தக்கன.

பொன் என்ற சொல் உவமையாகு பெயரால் பெண்ணையுணர்த்தும், 19

தேரூமவாழர்க்கேசலவம்மாநத் தென்னிலங்கமுகம்மகச்செத்தியொக்கி*

பேராளனுரித்தோவாணம்மாநப் பொருட லாவரண்கடத்துபுக்குமிக்க

பாராளன் பாரிடத்துபாணயுண்டுபாருமிழ்த்துபாரனத்து பாணயர்வட

பேராளன்* பேரோதும்பெண்ணாமன்மேல் பெருத்தவத்தனென்றக்கற்பேசலாமே?

20

முன்	முன்பொருகால	பார் ஆளன்	பூமிக்கு பிரவாகமகளும்,
தேர் ஆளும்	தோ விரனும் வரப்படை	பார் இடநது	{ (வராவதாரத்தில்) பூமி
வான் அரக்கன்	{ வல்லவனுமரன் இர வணனுடைய	பாண உண்டு	{ யைகருத்தியெடுத்தும்
செல்வம் மாள	ஐச்வரியம் அழியவும்		{ (பிரளயத்தில்) பூமியைத்திரு
தென		பார் உமிழ்ந்து	{ வயிற்றிலே வைத்தும்
இலங்கை	{ (அவனது) தென்கிலங்கா		{ அபபூமியைப் பிறகு வெளிப்
மலக	{ புரி கலங்கவும்	பார் அளந்து	{ படுத்தியும்
	(அனுமானிப்பீடு)		{ (தரிசிகரமாவதாரத்தில்) அப்
செமதி ஓங்கி	{ சிவந்த கெருப்பாலே		{ பூமியை அளந்தும்
	{ கொளுத்தி		{ (ஆக இப்படியெல்லாம்)
	(அதுவனறியும்)	பாண ஆண்ட	{ இவவுலகத்தை காழித்தரு
பேர் ஆளன்	பேரபுரியுந் தன்மையனுய		{ ளினவனுள்
ஆயிரமதேரன்	{ ஆயிரமதேரன்களை யுடைய	பேர் ஆளன்	{ பெருமை பொருந்தின எம்
	{ னுள்		{ பெருமானுடைய
வாணன்	பாணஸாரன்	பேர்	திருநாமங்களை
மாள்	பங்குமடைபுழப்படி செய்தற்கு	ஓதும்	இடைவிடாமற் சொல்லுகிற
பொருட்கடல்		பெண்கள்	இப்பெண்பிள்ளையை
அரண்	{ அகியெறினெற கடலாகிற	மணமேல்	இக்கிலவுகைத்தில்
கடந்து	{ கோட்டையைக் கடந்து	பெருக தவத	பெருமபாகிய முடையவன்
புக்கு	பாணபுரத்திற்புருத்து	தன் என்று	என்று சொல்லாமத்தனை
மிக்க	விரலக்யி மிகப்பெற்றவனும	அன்றால்	மொழிய வேறு சொலைப்
		பேசலாமே	பேரமோ?

* * *—பண்டு ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் பிராட்டிக்கு உதவினபடியையும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பேரணுகு உதவினபடியையும், வராவதாரத்தில் பூமிப்பிராட்டிகு உதவினபடியையும், பிரளயகாலத்தில் உலகங்கட்கெனை முத லினபடியையும், த்ரிவிகரமாவதாரத்தில் ஸர்வலவதானம் பண்ணினபடியையும் எடுத்தெடுத்துப் பரகாலையகி வரய்விட்டுக் கதறுகின்றபடியைத் திருத்தாயார் சொல்லாகினுகொண்டு, இப்படிப்பட்ட என் மகளை இக்கிலவுகைத்தில் பெரும் பாகியும் படைத்தவனென்று சொல்லாமத்தனையன்றி வேறெதுவும் சொல்புப் போகாதென்று தலைக்கட்டுகிற பரகரம இது.

தேராகும் ஈராக்கும் செவ்வாய்—இத்தனை தேர்களை ஆண்டா னென்று ஒரு கணக்கிட்டுச் சொன்னாதே பொதுவிலே 'தேராகும்' என்றது, தேரென்று பேர் பெற்றவை யெல்லாவற்றையும் ஆண்டவனென்றபடி. இது சொன்னது ரத கஜ தூத பதாதிகள் என்கிற சதுரங்க பலத்தையும் ஆண்டமை சொன்னவாறு. பெருவிரர்களைப் பேசும்போது 'அதிரதர்' 'மஹாரதர்' என்று தேரையிட்டு கிரு பித்துப் பேசுவது மரபாதலால் இவரும் தேராகும் என்றது. [ஈராக்கன்.] கீழ்ச் சொன்ன சதுரங்கபலங்களையும் அழகுக்காகக் கட்டிவைத்தானத்தனையே யென்ன வேண்டும்படியான தனிவீரன். கைவந்தே வரப்படைபைக்கொண்டு எழுந்திருந்தால் இவ்விரன் முதலானவர்களும் முதலுக்காட்டி யோடி யொளிககவேண்டும்படியான தனிவீரன். ஆக இப்படிப்பட்ட அரக்கனுடைய செவ்வாய்—ஒன்றுக்கும் விகாரப் படகில்லாத அனுமாதாம கண்டு பேராய்ப்பொய்யக் கொண்டாடின செவ்வமனரே இராவணனது. "பத்யதர்மோ த பஸ்யத் ஸ்யாதயம் ராஷ்ட்ரேச்சயர், ஸ்யாதயம் ஸ்ய லோகஸ்ய ஸைத்ரஸ்பாரி ரஷிதா" [இவ்விராவணனிடத்தில் அதர்மம் ஒன்றுமாத்நிரம் இல்லாதிருந்தால் இவனை தேவாதி தேவனாக விளங்கவல்லவன்] என்றாழிற்று அனுமான் பேசினது. அங்ஙனம் விபககத்தக ஐசவரியமெல்லாம் தொலையும் படியாக.

தேவ்ளியங்கை குகையங்கச் செத்தியோடுகி—தேவ் என்று கட்டளைப்பட்டிருக்கு மொழுவகுபாடடைச் சொன்னபடி. சுறறுவகடலாய் அப்புறம் கடாய் அவகே மலையாய் அதனமேயே மதினும் அட்டமலையுமாயிருக்கிற கட்டழைகயுடைய இலங் காபுரி என்றபடி. அப்படிப்பட்ட ககரம் விலை கலவருமபடியாக கெருப்பைபிட்டுக் கொளுத்திச் சுருகாடாக்கினபடி. இதற்கு முன்னே அகனிபகவான் இராவண லிடம் அஞ்சி கடுங்கி அவனுக்குக் குறிறைவல் செய்துகொண்டு போதுமான இரை பெருதே உடம்பு வெளுத்துக்கிடக்கான்; அனுமான் இவனைப் புகக பின்பு அவனு டைய வரலை அணைக்கொண்டு வலிறுவிரமபப பெற்றுத் தன்னிறம் பெற்றுத் தேக்கமிட்டானென்க. ஆக இவவளவும் பிராட்டிககாகச் செய்த காரியத்தைச் சொன்னாழிற்று.

இனி இரண்டாமடியால் பேரணுக்குச்செய்த காரியஞ் சொல்லுகிறது. வானனை உயிரோடு விட்டிருக்கச் செய்தேயும் 'வானன் மாள' என்றது எங்கனே யென்னில்; பின்பு அவன் உயிரோடுருத்த இருப்பு பிணமாயிருக்கத் தன்மையிற் காட்டில் வாசியற்றதென்பது விளங்க மாள எனறது.

பொருகடலை சுரங்கடத்துபுக்கு மிக்க மாளமன்—எதிரிகட்டு அணுகவொண்ணாத படி திரைககினர்ததியை யுடைத்தான கடலாகிற அரணைக் கடந்து பாணபுரத்திலே சென்று புருத்த வீரனக்யமியாலே மிககவனம், பூமிகருச் கமையான வானன் தேன்களை அறுத்தொழிக்கையாலே பூமிகரு கிர்வாஹகனவன்.

புரிடத்து—பிரளயத்தைச் சார்ந்திருந்த பூமியை மஹாவராஹருபியாகச் சென்று உத்தரித்து வந்தபடி சொல்லுகிறது. "பாசிதூர்த்தக் கிடந்த பார்மகட் ருப்பண்டொரு கான், மாகடம்பில் கீர்வாரா மானமிலாப் பனறியாக தேசுடைய தேவர் என்கை மாத்நிரம் இப்படி உபேகித்திருப்பதே! எனபது கருத்து.

பாணபுண்டு—பூமியை படககலும் பிரளயப் பொருவென்னம் கொள்ளப் புகுகை யில் எல்லாவற்றையும் வாரித்திருவயிறரிலே வைத்துக்காத்தபடி சொல்லுகிறது. காணும் அக்காலத்தில் இருந்திருந்தேனாகில் திருமேனியோடே ஸம்பந்தம் பெற் றிருப்பேனே என்றவாறு.

பாருவிடுத்து—பிரளயகாலத்தில் திருவயிற்றிலுள்ளே அடககின பூமியை மறுபடியும் வெளிப்படுத்திக் காணகனேபரங்களைக் கொடுத்தருளி உருப்படுத்தினது இவனம் உபேகிதகைக்காகவோ? என்றவாறு.

பாரனத்து—உலகனக்கிற விபாஜத்தானே விரும்பாதார் தலைதிலும் திருவடியை வைத்து ஸத்தை பெறுவித்தருளினவன், விரும்புகின்ற எனக்குத் திருமார்பைத் தாராவிடிலும் ஊர்ப்பொதுவான திருவடியையும் தாரா தொழிவதே! என்ற கருத்துப்படச் சொல்லுகிறபடி.

பாரையாண்ட—ஆகக் கீழ்ச் சொன்னவற்றையெல்லாம் திரளப்பிடித்துச் சிக மனஞ் செய்கிறபடி. *தேராளும் வாளாக்கன் செல்வம்மாளத் தென்னிலங்கை முனமலங்கச் செத்தியொலகிப் பாரையாண்ட பேராளன்; பாரிடந்து பாரையாண்ட பேராளன்; பாரையுண்டு பாரையாண்ட பேராளன்; பாருமிழ்ந்து பாரையாண்ட பேராளன்; பாரனத்து பாரையாண்ட பேராளன் என்றிவ்வனே அந்வயித்துக் கொள்ளலாம். இவை பரகாலையி ஒதின திருநாமங்களாம். ஆக இப்படிப் பட்டவையும் இவை போலவனவுமான திருநாமங்களை இடைவிடாமல் கால லைப்பார்த்தமாகப் பேசவல்லவிலை, மனமேற பெருந்தவந்தமென்றென்போமோ?— கித்யஸுலிரிகளின் திரளிலகின்று பிரிகதிர்ப்பட்டு வகதவன் என்னலாமத்தனை யொழிய வேறுபேசப்போமோ? பூமிசிலையிருக்கச் செயதே கித்யஸுலிரிகள் பரி மாற்றதையுடையவனென்றே சொல்லைவெனும்.

ஆகத் திருத்தாயார் பரகரமாகச் சென்ற இடைப்பத்து முற்றிற்று. ... 20

மெவன்னந்நங்குநிக் குழலிந்தாழ மகரமசேருவழிபாடி மவியாட.*

மெவன்ன வெஞ்சிநையேதுணைவா திகேடுவராய்வந்தாடுவருக்வேதின்ருத்*

கவன்ன மதாமரைவாய்கமலமபோலும் கன்னினைமரவித்தமடியும்..தே*

அவன்ன த்தவா தினைமகன்ருமதோழி! அவரைநாமதேவருவருகிடுகேடே.

21

மெ வன்னம	க து த்த சிறமுண்டத்தாய்	கக	திருக்கைகள்
மது குஞ்சி	சுறுமணம் மிக்கதாய அல	தாமரை வண்	செந்தாமரைப் பூப்போலுமழ
குழல் பின்	கலகாயிருந்தன திருக்	ணம	குடையன்;
தாழ	குழற் கற்றையாளைது	வாய்	திருப்பவனமும்
	பினேனே அகியவும	கமலம்போலும்	தாமரைவொக்கும்;
இரு பாடு	இருபுறத்திலும்	கண இணையும்	திருக்கண்களும்
மகரமசேர்	மகரகுண்டலங்கள்	அரவிந்தம்	அத்தாமரையே;
குழை		அடியும்	திருவடிகளும்
இலகி ஆட	அசைந்து விளங்கவும்	அட்டே	அத்தத தாமரையே;
சாய் வண்ணம்	பிரயோகித்தலை இயல்வாக	அவவண்ணத்	அப்படிப்பட்ட அழகு
மெம சிலையே	வுடைய வெவ்விவவிலையே	தவா	வாய்ந்த அவருடைய
துணை ஆ	துணையாகக் கொண்டு	சிலைமை	சிலைமையை
இனதே	இனதத் திருமணவகொலை	கண்டும	கண்டுவைத்தும்
	யிலே	தோழி	தொழிலே!
இருவர் ஆய்	(தாமம இளையபெருமானு	அவரை	அவரைக்குறித்து
வந்தார்	மாக) இருவராய் வந்து	ணம	ணம
சுண முனனே	என்னெதிரே கின்றார்;	தேவர் என்று	பாதேவதைபெனகிற பிரதி
கின்றா	(அவருடைய)	அஞ்சினோம்	பத்தியாலே பயப்பட்டு
			பேசோம்!

* * *—இத்திருத்தாண்டகம் மூன்று பத்தாக வருகப்பட்டுள்ளது. முதற் பத்துப் பாகரங்கள் ஆழ்வார் தாமரை தன்மையிலே யிருந்து பேசினவை. அதற்கு மேல பத்துப் பாகரங்களைய நடுவிற்பத்து, தாற்பாகரமாகக் சென்றது. இனி, இதுமுதலான பாகரங்கள் தலைமகள் பாகரமாகச் செல்கின்றன.

புகவத்திதையில் (10-9.) “உச்சித்தா மக்கதப்ராஜா: போதயத்த: பரம்பரம், கதயத் தச் சமாம் நித்யம் துடியந்தி ச ிமத்திச” [அதாவது, சித்தத்தை மமக்கென்றே பறி

கொடுத்து அப்படியே கம்மைப்பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டாமல் பிராணனையும் கம் அதினமாகி, தாமதம் அனுபவித்த கயருணகளை பெடுத்து ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு அப்படியே காலசெய்த திவ்யசேஷத்தங்களையும் எடுத்துப் பேசிக்கொண்டு ஆனந்திகஞ்சர்கள்) என்றுள்ள சீலாகததை இத்திருத்தாண்ட கத்தின் மூன்றுபதிகங்கட்கும் வாகவ்யார்த்தமாக கிர்வஹிப்பர் பட்டர். "மச்சித்தா:" என்றதற்குப் பொருத்தியிருக்கும் முதற்பதிகம்; "மக்கதபராஜா:" என்றதற்குப் பொருத்தியிருக்கும் மூன்ற பதிகம்; "போதபதா: பராபரா:" என்றதற்குப் பொருத்தியிருக்கும் கடைப்பதிகம். தம்முடைய ஞானத்திற்கு எம்பெருமானையே இலக்காகக் கீழ்வாழ்வாரதாரான வயாழ்வாரதாரதி மஹர்ஷிகளின் ரீதியிலே பேசுகையாலே முதற்பத்த [மச்சித்தா] என்றபடியாகிறது; தன்மூச்சடவகி வேற்று வாயாலே பேசினதாய்கையாலே மூன்ற்பத்த [மக்கதபராஜா:] என்றபடியாகிறது. தோழிமார் களுக்குச் செய்தியறிவித்ததும் தோழிமார்களின் வார்த்தைகளைக்கேட்கும் தரித்துப் பேசினதாய்கையாலே இப்பத்த [போதபதா: பராபரா:] என்றபடியாகிறது.

"அதார்தே தர்சனாத்ரகார. த்ருஷ்டிவ மரீஷவங்குணைகமோனா; சூரிங்கிதாயங் புதராயதாஷ்டாபக சூசானதே கிக்ரஹயோர்பேதம்" [கண்ணற் காணாதவளவில் ஒருதடவை கண்ணற் காணப்பெற்றால் அமைபும என்று காதலிப்பர்கள்; அப்படியே காணப் பெற்று விட்டால் ஒருகால் அனைத்துக் கொணர்வோன்றும் என்று காமுறுவர்; அப்படியே அனைத்துக்கொள்ளவும் பெற்றால் 'இரண்டு சீரமாக இருப்பதேன்? இரண்டிடமும் ஒருடமாக ஒற்றுமைப்பட்டார்களா?' என்று அபேதத்தை எஞ்சும்பிப் பேசுவார்கள்] என்கொரு ஸுபாஷிதமுண்டு. இதுவும் அடையே மூன்று பத்தாக்கும் வாகவ்யார்த்தமாக அமைபும. கங்கனேயென்னால், முதற் பதிலை "என்கொரு எம்பெருமானைக் காடி எழையேனிலானமே புறிதரு கேனே" என்று அவனைக் காணவேண்டுமென்னுமாய்க் கிளர்ந்திருக்கின்றமை தோற்றச் சொல்லுகையாலே "அதார்தே தர்சனாத்ர கார:" என்றபடியாகிறது. இரண்டாமபதிலை "முறநாரவனமுடையான்பாவை, மாயன் சொய்யகதை தன்னி ருபாஸகிதவகண்டு மறநா" என்று கரசகியாகாப்போலே தானும் திருமார் பிலே அனைய வாகைப்பட்டமை தோற்றச் சொல்லுகையாலே "த்ருஷ்டவா மரீஷவங் குணைகமோனா:" என்றபடியாகிறது. இனி, இப்பதில் "கனனாகும் பைத்தாழாய் மாலையாணக் கன்னிடதிலை யான் காண்பன் கண்டபோது, புனனாகும்கனவா! நீ போகேனென்பன்" என்றும் "என்றன்பொன்னில்கு முகிலகருவட்டிற் பூட்டிக் கொண்டு போகாமலவன்னைஞ்சுப் புனலெய்தி என்னிக அங்கமெனலாம வங்கின்ப மெய்த எப்பொழுதும் கிளைத்துருக்கிருப்பனகானே" என்றும் சொல்லுகையாலே "சூசானதே கிக்ரஹயோர்பேதம்" என்றபடியாகிறது.

'கர்த்தர்வவிவாஹ மெனனப்படுகிற இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்தால் பெண்பிள்ளை' என்று கேளவிப்பட்ட திருத்தாயார் 'கங்காய்! கங்குடிக்கிதுவோ தன்மை' என்று சிறு மகனானவன் 'அன்குன என்கொருமென் றகூசகிச்சிறன்' என்கிறபடியே பவப்பட்டுத் தலைமகன் பகவிலை சென்காந்ருக்க, அவனும் என்னோ வென்று சம்ஸைகொண்டவனாய் இவன்பகவிலே கேரோவாகடசி இவனது அபிப் பிராயமறியவேண்டுமென்று பார்த்து பிறரைத் துதுவிடுவதிற்காட்டிக் தானே ஒரு விவாஜமாகவதது கருத்தறிதக கனமென்று கிளைத்தது, 'தலைவியானவன் னாரைச் சூழத்தொரு பூத்தோப்பிலே பூக்கொய்யப் புறப்பட்டுப் போகிற' என்று கேளவிப்பட்ட தான வேட்டையாடிவருவாலுக் எடுத்தககட்டின சூழற்கறையையும் பிடரிவிலே தலைத்தலைகிற மயிரும் இறுகின் சாணமும் கட்டின காகம வலத் தோளிலிட்ட மெத்தைபும பெருவிரலின்பூட்டின சாடும் இடக்கையிலே கடுக் கொத்துப் பிடித்த விதமும் வகைகையிலே துறுகின் அமபும முதுகிலேகட்டின அம்புருத்துணிபுமாய்க் கொண்டு அந்தப் பூத்தோப்பிலேதானே சென்றுசேர,

தலைமகளுடன் கூட இருந்த தோழி தானும் ஒருவியாஜததாலே பேரகிற்க, தைவ யோகத்தாலே நாயக நாயகிகளுக்குக் கலன் கூடிற்றய், நாயகனும் "புனரைங்க மூரென்று போயினாரே" என்கிறபடியே வெளிப்பட்டிருச்செல்லை அவ்வளவிலே உயிர்த்தோழியானவள் வந்தணுகி 'நங்காய்! தலைவன் வந்தபடியென்? செய்த படியென்?' என்று கேட்க, தலைவி தோழிகு வகுத்தகீர்த்தம்பண்ணுகிற பாசர மாய்ச் செல்லுகிறது இப்பாட்டு.

கீழ்ப்பாட்டில், தாயானவள் தான்சொன்ன ஹிதத்தை மகள் கேளாதவ ளானபடியாலே இனி இவளை அடக்கியாளுகை முடியாத காரியமென்று நிச்சயித் துப் "போளான பேரோளும் பெண்ணைமணமேற பெருந்தவத்தனென்றல்லாற் பேசலாமே" என்று கொண்டாடி உதாளிசையானாள்; 'தலைவிக்கு இங்ஙனம் ஆற்றமை மீதுர்ந்தது கம் கருவி பலித்தபடியானோ' என்று கினைத்து மகிழ்ந்து எம்பெருமானும் உதாளிசைய் கினாளுன்; இந்த நிலைமையிலே நாயகம் உதாளிகித் திருந்தால் இவளை இழந்தோமாயினாலும் மத்தனெயென்று எண்ணின் உயிர்த் தோழி, கீழ் கடந்தகலவையை கினைப்பூட்டினும் அது கண்டு இவள் ஒருவாறு தரித் திருக்ககூடுமென்று பார்த்து 'அவன் வந்தபடி என்? உன்னோடு கலந்தபடி என்? பின்பு பிரிகிறபோது உனக்குத் தேறுதலாகச் சொல்லிப்போன வார்த்தை ஏதே னுமுண்டோ? சொல்ககாலாய்' என்ன, அவற்றைத் தோழிகுச் சொல்லு னாள்.

அவனுடைய அழகையும் சீலத்தையும் கண்டுவைத்து, கைப்பட்ட பொரு ளாக் கடலிலே விசியெறிகதாற்போலே. ஏதோவேறுக கினைத்து அஞ்சி இழந் தோமே தோழி! என்குளுன்.

"இப்பாட்டு, சக்ரவர்த்தி திருமகன் தலைமகனாய் ஸ்ரீஐக்கராளன் திருமகன் தலைமகளாக ப்ரவ்ருத்தமாசிறாது" என்ற ஸ்ரீராமகிருஷ்ண ஸ்ரீஸூகதி அரியத் தக்கது. ஆழ்வார்தாம் ஸ்ரீஐக்கராளன் திருமகனான கிலுமையிலே நின்று பேசு கிருரென்றவாறு.

மமவண்ணதறுங்குச்சிக்குடும் பிசநாழ-திருக்குழலுக்குக் கருகிறம் இயற்கையா யிருக்க மமவண்ணம் என்று எடுத்துச் சொல்லுவானேன்? என்னில்; 'கொள்கின்ற கோளிருளைச் சுவிர்ந்திட்ட கொழுஞ்கருளின், உட்கொண்ட நீலகண்ணல் தலைந கொலை' என்று சங்கீதத் "அன்றுமாயன குழல" என்னவேண்டும்படி வின கைணமான கருகிறம் கொண்டதாதபைறறி மமவண்ணமென்று சிறப்பித்துக் கூறப் பட்டது. திருக்குழலுக்கண்ட கண்ணுக்கு அவனுடைய திருமேனி கிறம் ஸ்படிக வர்ண மென்னத்தக்கதாயிருக்கும் போலும். வண்ணத்தின் சிறப்பு மாதிரி மேயோ? பரிமளமும் வினகைணமாயிருக்கிறபடி காரண. தாபத்யத்தினால் தடிக் கப்பட்டவரோடு விரஹதாபத்தினால் தடிககப்பட்டவரோடு வாசியற அனைவர்க்கும் சிரமம் தீர்க்கவல்லதான திருக்குழற் பரிமளத்தை என் சொல்லுவேன்! கிறமும் மணமுமேயோ ஆகர்ஷகமாயிருக்கின்றன; திரன் திரளாகக் குழன்றிருக்கை யன்றியே அலைகலகாகப்பிரித்து கருண்டிருக்கும்பரிசுதான சொல்லத்தரமோ? ஆக இப்படிப்பட்ட திருக்குழற்கற்றை பின்பிடரியிலே அசைந்தலையவும்.

இவள் பின்புறத்தே காண ப்ரஸக்தி என்னென்னில்; பெருக்காறு பெரு வெள்ளமாக ப்ரவஹிககப் புககால் அதனை எதிர்க்காகக் முடியாதாப்போலே இவளுடைய ஸௌந்தர்ய ஸாகரதரங்கங்களைக் கண்டு கேர்முகம் பார்க்கமாட்டா மையாலே முகத்தைத் திருப்பினார், அச்சமயத்தில் கண்டாளென்ப.

மகரகுசேர்துறடி யிருபாடிவந்தியாட - "மமவண்ண தறுங்குஞ்சிக் குழற்கற்றையின் இருட்சியாலே கண்கள் இருண்டு திருமுகம் தோற்றதிருக்க, அவ்வளவிலே இரண்டு சந்திரர்கள் உதித்தாற்போலேகான் திருமகாக குழல்களிருந்தபடி. இவையகயிஷ்

திருவடி பிராட்டியைத் தேடிவந் ஸமயத்திலே சந்திரோதயமுதலினைப்போலே, திருக்குழலாலே இருண்ட திருமுகத்திற்கு இம் மகாக்குழைகள் பிரகாசமாக வாயத்தன் வெனக. 'திருமகாக்குழைகள் திருக்குழலுக்கு ஆபரணமாக்குக் கிறதேதா, திருக்குழல்தான் திருமகாக்குழைகட்கு ஆபரணமாயிருக்கிறதேதா' வென்று விசுவபிக்கலாம்படியாக விளங்குகை கிஷகி என்பதன் பொருள்.

'ஆட' என்றதற்கு மூன்றுவகையாக அருளிச்செய்வர்; 'ஆட இருவராய் வந்தார்' என்று அழைத்ததான, ஒரு கடல் அசைத்து வந்தார்போலேகாண் வருகிற போது இரண்டருகும் திருமகாக்குழைகள் அசைய வந்தபடி என்கிறனென்ன. 'ஆட எனமுன்னே நின்று' என்று அழைத்ததால் அபிமதனிஷயத்தைக் கண்டாது முகத்திலே சில அசைவுகளுண்டாகுமே; அதைச் சொன்னபடி பெனக. கஞ்சியர் அருளிச்செய்வதாவது—'முன்பைக் காட்டுவது பின்பைக்காட்டுவதாக எதனை ஆடல்கள் செய்தான் இவளுடைய பெண்ணையை அழிகலகககாக!' என்றும்.

ஆட வந்த பேர் ஆரோணமுண்டோ? எனன, உயவண்ணவெஞ்சிலையே பூணியி என்கிறான். கைசில விக்கிவ துணியாக வந்தாரெனக. 'விக்கிறதது மெனியன் தோன் தேய்கதவராகையாலே முன்பு கமகமச் சேரவிட்டது இந்த விக்கிலே யன்றே வென்று கனறி பாராட்டி அதனைத் துணிகொண்டு வந்தார்போலும். 'வெஞ்சிலையே துணியா' என்றதனால் ஸமச்சேஷிக்கைகக்கு ஏகாந்தமாய்ப்படி வந்தார் என்பது தோன்றும். யாரேனும் கண்டு 'இங்கு வந்ததென்?' என்றால் 'வேட்டையாட வந்தோம்' என்று மறுமொழி சொல்லைப் பாக்காக விக்கெடுத்த வந்தபடி.

'இங்கே வந்தார்' என்று திருமண்கொல்லியைக் காட்டுகிறான். கான் விக்கெண்டெடுத்தவிடம் இது காண்! என்கிறான். "கலந்து பிரிக்த பின்பும் மண்கை மோந்து கொண்டு விடகலாம்படியான இசைக்கிண்பட கடந்த அடிச்சுவ டிருந்தபடி" என்ற விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காணமின்.

"எய்வண்ண வெஞ்சிலையே துணியா" என்று சொல்லிவைத்து 'திருவராய் வந்தார்' எனகை அணங்கதமன்றே வென்னின்; விவபோலவே இளையபெருமானும் விசேஷண பூதராகையாலே ஒருவரென்னவும் குறைபிலை. இதுவொரு விசிஷ்ட டாத்வைதம். இளையபெருமானைச் சொல்லுவிட்டது "ராமாய் தஷிதே யாணா:" [இராமபிரானது வகைகை கைந்தமணன்] என்றது காண்க. கையும் வித்தமாய் வந்தாரென்றவாறு அபபடியாகில் திருவராய்வந்தார் என்ன வேணுமோ? வேற் றுமை தேற்றச் சொல்லுவானென்? என்னின்; 'அண்கருத்தோனோடே வந்தார்' என்று சொன்னால் வேற்றுமை தேற்றச் சொன்னதாகமாட்டாதாய் போலே இக்கையுக் கொனக. ஸமச்சேஷிக்கைகக்கு வருகிறவன் படுக்கையோடே வருகை யிணையன்றே. (இளையபெருமான படுக்கையோ வென்னில்; 'சென்றார் குடையா மெனப்பட்ட ஆதிசேஷனேவிதே கைந்தமணனாக வந்த பிறத்தது.)

இனி, "திருவராய்வந்தார்" என்பதற்கு தெய்வத்தன்மையும் மானிடத் தன்மையும் கலசுவந்தார் என்றும் பொருளுரைப்பர். சேஷத்வமும் சேஷித்வமு மாகிற இரண்டுபடியும் கலசுவந்தார் என்று முரைப்பர்—"தமமுடைய காரை என் தலைவியே வைககககடவதாக வகது என்காலைத் தம் தலைவியே வைத்துக்கொண்டா ரென்கிறான். பாணிகரஹணம் பண்ணும்போது சேஷியாயிருக்கையும் படுக்கை யிலே முறைகெடப் பரிமாறுகையுமாய்நே விருப்பது. வருத்த ஸ்வாயியராகவும் வேறும்; "த காந்தம் கதவ ச க்ரஃ ஆகவும் வேணுமிதே" என்ற விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள போகலமாக அதுவைகிககத் தக்கன.

திருவராய் வந்தார்—திருவராய்ப்படியாக வந்தார்; (தாயும் காழுமேயாம்படியாக வந்தார் என்றவாறு) என்றும் உரைத்தருளினர். ஆய் என்பதற்கு 'ஆம்படி'.

என்று பொருள்படுவது சிரமமாயினும், அர்த்தத்தின் சீர்மையைப்பற்ற இங்ஙனே உரைக்கக் குறைவினை பென்ப. 'இருவராவந்தார்' எனப் பாடமிருந்தால் முந் தின் பொருள்களும் இப்பொருளும் செவ்வனே கொண்க டிகருமென்று கூறு வாகுமுளர். "சுப்தத்தை நியமித்து" என்று விவாகியான மிருக்கும்போது வேறு பாடன கற்பிக்க அதிகாரமுடையோமல்லோம்.

நாமிருக்குமிடத்திலே காம் மடலெடுத்துச் சென்று கிட்டவேண்டும்படியா யிருக்க, நாமிருக்கவிடத்தேற அவர் வந்தார் காண்! என்ற அற்புதத்தோன்ற, வந்தார் என்கிறான். அவர் வரும்போது கடந்த கண்டயழகை கீகாணப் பெற்றிலையே தோழி! என்பதும் இச்சொல்லில் உள்ளுறை.

வந்தார் வரும்போது நெருங்கிப் பரபரப்போடே வந்தவர் கடல்கண்டு தியங்கினாற்போலே என்னைக்கண்டு மேல் அடிபிடமாட்டாதே தியங்கி முன்னே நின்றார். மேல் போக்பிட மிணைமையாலே நின்றார். 'வந்தார்' என்றது முற் றெச்சம்; வந்து என்றபடி.

இனிமேல், அவருடைய ஸௌந்தர்ய ஸாகரத்தில் தான் அகப்பட்ட சுழி களைச் சொல்லுகிறாள் மகவண்ணநாயகி பென்று தொடங்கி திருவடி தொடங்கித் திருமுடி யிருக்கச் சொல்லுதல், திருமுடி தொடங்கித் திருவடியிருக்கச் சொல்லுதலா கிற முறைமைகளை விட்டு, கை வாய் கண அடி என நிற முறையிலே சொல்லுகிறது, இவள்தான் அறுபலித்த அடைவு இதுவாகையாலே. முதலிலே, தன்னை மேல விழுந்த பாணிகரஹணம் பண்ணின கையைச் சொல்லுகிறாள்; கையைப் பிடித்த பின் 'இதுவொரு வடிவழகிருந்தபடி என்!, இது வொரு முகையழகிருந்தபடி என்!, இது வொரு கண்ணழகிருந்தபடி என்!' என்று இன்சொல்லுச் சொன்ன திரு வாயை அதற்குப்பின்னே சொல்லுகிறாள். இன் சொல்லுச் சொல்லத்தொடங்கி முற்றமுடியச்சொல்லித் தலைக்கட்டமாட்டாமல் உள்செனாமருகிக் குறைதழுத் தொழிந்து வந்தவாசேஷத்தைக் கண்ணாலே சொல்லித் தலைக்கட்டுகையாலே அதற்குப்பின் கண்ணைச் சொல்லுகிறாள். அக்கண்ணழகுக்குத் தோற்றுத் தான் திருவடியிலே விழுந்தமைதோறற அதற்குப்பின்னே அடியைச் சொல்லுகிறாள்.

கீழ்ப்பதினெட்டாம்பாட்டில் "கண்ணும் வாயும் கைத்தலமு மடியிணையுங் கமலவண்ணம்" என்று உபமேயமான அவயவங்களைபெண்காம் ஒருசேரச் சொல்லி முடிவில் உபமாநவஸ்துவைச் சொன்னதுபோல இதரும் சொல்லலாமா யிருக்க, 'கைவண்ணம் தாமரை, வாய் கமலம் போதும், கண்ணினையும் அரளிந்தம்' என் றிப்படி ஒரு உபமாநவஸ்துவையிட்டே பவவாகியவர்களாகப் பேசுவானேன்? என்னில்; இதிலே ஒரு விசைநினைமான போகயதைபுண்டு என்று சொல்லலாமத் தனை. கூரத்தாழ்வான் தாமதம் வரதராஜஸ்தவததிலே "அபஜயாணிபதம் அம்புஜநேதம்" என்றும் ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் "அபஜயந் நாகிததேவசதம் பத்மயாணிதமம்" என்றும் இங்ஙனே பேசி யறுபலிக்கிறார். பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவததிலே "கமல பதகராஜம்" என்று சேரப் பேசியறுபலித்ததுமுண்டு. உபமாவாயாகி ஒன்றோயா யிருக்கச்செய்தேயும் தத்பர்யாயமான பை சொற்களைவிட்டு தாமரை, கமலம், அரளிந்தம் என்றாற்போலிச் சொல்லுதலும் வாக்யபேதம் பண்ணுதலும் அதுரைத் தாக போக்யதா பரகர்ஷ ஸூசகமத்தனை.

"அடியும் அகதே" என்றதில் உபேகைத் தோற்றும்; 'எம்பெருமானது திய்வாயவயவங்களுக்கு இத்தாமரை ஏற்ற உவமைவன்று; ஆயினும் ஏதேனுமொரு உவமையை மிட்டுப்பேசி அறுபலிக்கவேண்டி யிருப்பதால் அதற்காகச் சொன்ன படி' என்பது இதில் தொனிகரும்.

இங்ஙனே தலைமகள் சொல்லக்கேட்ட தோழியானவள் 'கங்காய்! அவர் வந்த வரவைச் சொல்ல தான் கேட்டாற்போ யிருக்கையன்றியே கானே மேரில்

ஸாக்ஷாத்கரிப்பது போலிராகின்றதே நீ பேசுகிற பேச்சின் வாய்ப்பு! என்று சொலை; தேரழி! அவர் வந்த வரலின் விறுபாடடையும் அவரது அவயவங்கள் பொலிந்த பொலிவையும் காண் எனனென்று சொல்லுவேன்? அவ்வண்ணத்தவர் என்று சொல்லாமத்தனை யென்கிறான். நீ கேட்கையானே உனக்கெந்நு உவமையை யிட்டுச் சொன்னேனித்தனையொழிய, உணர்மையில் ஒரு த்ருஷ்டாந்தமிட்டுச் சொல்லாமபடி யெனுகாண் அவர் வடிவிருந்தபடி; 'அப்படிப்பட்ட வடிவுடையவர்' என்று இரண்டுகையையும் தூக்கிச் சொல்லைவனும காண் என்கிறான்.

அவ்வண்ணத்தவநினைவு உண்டுதோழி! அவரைநாடி தேவனென்று அஞ்சினோமே - அவருடைய வடிவழகிருந்தபடியையும் அவருடைய சீமையிருந்தபடியையும் கண்டு வைத்தும் "அம்மானாழிப்பிரா எவனெனவனிடத்தான் யானா" என்றறபோலே மயங்கி அஞ்சி இழந்தேனே யென்கிறான். அவருடைய ஸௌசீலைய ஸௌஸப்யங்களைக் கண்டு அஞ்சாதே கூசாதே கலந்து பரிமாறலாயிருக்க, அகதோ! ஒன்றுந் தேவு முனருமுயிரும் மற்றும் யாதாரிலலாவன்று காண்முகன் நன்றோடு தேவுருளேகாடுவாபடைத்த பெருமானனோ இவர்! காராரணனா யுகத் தறநூல் சிங்காமை விரித்த பெருமானனோ இவர்! என்றறபோலே பரவ்வதையே கினைத்துப் பாலியேன் இருய்த்து இழந்தோழிந்தேனே என்கிறான். ஸமசுலேஷம் ப்ரவருத்தமாகிப் பின்பு விசுலேஷம் விகழந்தபடியைத் தெரிவிக்கிற புடை இது என்க.

"ஆத்யாந மாத்மந் மத்யே என்னுமவர்தினைவையிட்டு *பவாத் நாராயணேதேவ: என்னும் வழிப்போககர் வார்த்தையைப் பற்றிக் கெட்டோமே! என்கிறான். தன்னோடு ஸுகதுக்கங்கள் ஒத்தவனான தோழியையும் கூட்டி நாம் என்கிறான்."

இப்பாகரத்தின் ஈற்றடியின் விசேஷார்த்தங்களைப் பன்னியுரைக்குங்காற் பாரதமாம். பூருவர்களின் விபாகவிபானங்களிற் கண்டு அறுபனித்துக் களிகை. 21

நவனமொன்றாபாதம்வநோக்கா தாணித்போலிறயேதயங்கன்யீகமும்*
செய்வனவென்கனருக்கன் னுமோடி ரம்பெருமாந்திருவடிக்கீழ்க்கைய* இப்பாக
கைவர்புமமேகையுங்காணென் கண்டேன் தனக்காக் தவிராண்டும்து அக்குதோளும்
ரவ்வனவுண்டென்பெருமாங்கோயென்றேறது திதுவன்றேவெநிரையென்றாடாமே. 22

ஒன்று	மிகச்சிறந்ததான	கைவர்பும	{ என்கையில் தரித்திருத்த
கைவனம்	கைவனமென்கிற பண்ணை		{ வரிகளையும்
ஆராயர்	ஆராய்ந்துபாடி	மேகையும	{ அரையில்மேயிய கலையை
மமமை வோக்கா	மமமைப்பாரதது		{ பும
இதையே		காணென	{ காணமாட்டாமல் இழந்தேன்;
நாணிணர்	{ சிறிது வெட்கப்பபட்டவர்	கனம் மகரக்	{ கனமான மகரகுண்டலங்க
போல	{ போல நினது	குழை இரண்	{ ளிரண்டையும்
பினனும்	அதற்குப்பிறகும	ம	
நயங்கள் செய்	{ வயமான வார்த்தைகளைவிட்	கானகு தோளும்	{ கானகு திருத்தோள்களையும்
வளவில	{ ருப பண்ணிலே பாடின வளவில	கண்டேன	{ காணப்பெற்றேன;
என் மனமும்	{ எனது செஞ்சும் கண்களும்	(அதன்பிறகு)	
கண்ணும்		எமடெருமான	{ தேவரிருடைய இருப்பிடம்
ஒடி	பதறிச் சென்று	கோயில என	{ (இவ்விடத்திலிருநது) என்
எம்பெருமான		வளவு உண்டு	{ வளவு தூரமுண்டு? என்று
திருஅடிக்	{ அப் பெருமானது திருவடி	எனறேற்றகு	{ கேட்ட எனக்கு
கீழ அணைய	{ வார்த்திறபதிய	எழில் ஆலி	{ ஆடிய திருவாலிப்பதி
இப்பாக	அதன்பின்	இது அன	{ இதோ காண! என்று
		சேரு எனரா	{ சுட்டிக் காட்டினா.

“...-மேற்பாட்டில் ‘அவரை நாம் தேவரென்றஞ்சினோமே’ என்று ப்ர
மத்தகலை தான் இரயத்தமை சொன்னான்; அதைக் கேட்ட தோழியான்னை
(நவநாயகி) ‘இரயத்தது அகன ரயாபிவ அவர் உன்கினுந் கவதபடி என?’ என்று
கேட்க, ‘அவர் என்கை வசப்படுதற்குக் கொண்டபடியும் என்கினுந் கவதபடியும்
இது காண’ என்கிறாள் ப்ரபட்டின. அவர் தமமுடைய ஸைக்கைமான் வடிவமு
கையும் சிலத்தையும் காட்டினாவிடத்திலும், “அவரைத் தேவரென்றஞ்சி இரயத்த
படியானே ‘இனி நாம் வந்தவழியே திரும்பிப்போகவேண்டு மதத்கையன்கேர’
என்று வினைததார்; காலை பெயர் மாட்டிற்றிலை; விஷயிகரிககத் திருவுன்னம்
பற்றி வந்த விஷயம் கைபுகன்கையென்குல இது தமகரு கஷ்டமேயன்கேர.
சேஷவந்து கைப்படுவது சேஷயானவனுக்குப் பரம லாபமன்கேர. வடிவழகைக்
காட்டிவதும் சிலத்தைக் காட்டிவதும் எதற்காக? கைப்படாத வஸ்துவைக் கைப்
படுத்துகைக்காக வன்கேர? நாம் உத்தேசித்துவந்த விஷயம் இவருக் கைபுகுந்த
திலை யென்குல் மற்று எவகை என்கை கைபுகுமென்று அதிகைகையுண்டாய்ற்று.
இவனை எவ்வகையினுன்கை வசிகரித்தாகவேண்டுமே, அதற்கு வழியென்ன?
என்று பார்த்தார். முன்பு திருவாய்ப்பாடியிற பெண்கள் தமமுடைய திருக்குழ
லோகையிலே வசப்படக்கண்ட வானகையானே இவரு கம்முடைய மிடறதேசை
யானே வசிகரிப்போமென்று பார்த்து ஒரு பண்கை துணுவகத் தொடங்கினார்;
நாம் வேட்டையாடுவிற வியாஜமாக வந்ததாமாகையானே ‘பாடுவிறது ஏதுக்கு?’
என்று கேட்பாரிலை; ஆகவே தாராளமாகப் பாடலாமென்று துணிகை ஒரு
பண்கை துணுவகினார்; அநிலே சிடுபட்டு மேலகிழுகது ககந்தைன என்று வரலாறு
சொல்லுகினுள் பரகாலையகி.

...-கவனம் ஒன்று தூயா ‘கவனம்’ என்று ஒரு பண்ணைக்குப் பெயர். பாட்
ய்ப் பாடுகிறவர்களையும் பாட்டுக் கேட்கிறவர்களையும் ஹன்க்கும்படியான வனத்தை
யுடையதாதல் பற்றி கவனமென்று பெயரிடப்பட்டதென்று யோகார்த்தமும்
அருளிச்செய்வர். மற்ற இசைகளிறகாட்டின இத்தஇசை யிறகை வசிகரிககும் விஷ
யததில் இனநியமையாததாதலும் இதற்கு வசப்பாடாவிட்டாலே வேறுகதிலிலை
மையாலும் ‘கவனம் ஒன்று’ எனப்பட்டது. கருமயோக சூகநாயோகவகன்கால்
அஸாதயமானதை பகதியோகத்தாலே ஹன்க்கலாம், அதனையும் அஸாதயமானதை
ப்ரபத்தியாலே ஹன்க்கலாம்; அதுவும் ‘பலித்ததிலை சொன்குல வேறு கதிலிலை
என்கிருப்பதுபோல, காதலன் தாணம் இப்பரகால காலயயைப் பெறுகைக்குச்
சாமோபாயமான பண்கைக் கைகண்டபடி. ஆராய்தல்—கன்கை துணுவகதல்.
‘ஆராய்’ என்றது செயல் என்கை வாய்பாட் டுறத்தகால ஹன்கையெச்சம்;
ஆராய்தல் என்றபடி. மேலே “நோக்க” என்றதையும் இவன்கைமே கொள்க.
கவனம் என்கிற பண்கைத் தாம் துணுவகினவாதே தாம் உருகினார்; ‘முாட்டு
ஆண்கைய நாமே உருகுகிறபோது மெலையலான இவன் உருகக் கேட்க
வேறுமோ? வசிரததை யுருககும்து அரகைகையுருக்கச் சொல்கவேண்டுமோ?
இது இவனையும் அழித்த திரும்’ என்றறநிலிட்டு என்குகதைப் பார்த்தார்;
உண்மையில் அவ்வசையினுக் கான உன்கைகையுருக்க குணுகதருக்கச் செய்தே
யும் அந்த உருககத்தையும் ஈடுபாட்டையும் எப்படியோ மறைத்து, சிறிதும் விகாரப்
படாதவனபோல முகததிற் காட்டிக்கொண்டேன; அப்படிப்பட்ட விலைமையைக்
கண்டு அவர்க்கு வெட்கமுண்டாகிறது. ஏன்? கம்முடைய எண்ணம் பழதா
யிறறையென்று ஹன்கித்ததார்; அவர் தமமுடைய காமயோயத்தாலே கானின்கை
தோறந்தபடி யிருக்கப்பார்த்தும் கானினார் போலவே காணப்பட்டார்; ‘கம்
முடைய சாமோபாயமும் விஷயமையிறதிற’ என்று அவராக வெட்கப்படாம
விருத்தி எவன்கை முடியும். அகத வெட்கததாலே கேர்முகம் பார்க்கமாட்டாதே
சோகலையுப்பார்ப்பதும் பக்கங்களைப் பார்ப்பதும் க ஆனார்.

இன்னும் நயங்கன் செய்வனில்—'பின்னும்' என்றது, கைவளமென்ற பண்ணைப் பாடினவனவோடு கிண்கமல் என்றபடி. அது பவிக்கவினைபென்று வானா விடத்திலை; 'அடியேன், குடியேன்' எனருப்போலே சில கைச்சபாஷணங்களைப் பண்ணினே ஏறிட்டுப் பாடத்தொடங்கினார், அவ்வளவிலே.

எம்மனருங் கண்டுவோடி எம்பெருமாள் திருவடக்கீழ் கிடைய—விசாரத்தை வெளிநி கட்டாதிருக்க வேணுமென்று கான் எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் பவிக்கப் பெற்றதினிலை; அடக்கிக் கொண்டிருக்கும் எனனால் அடக்க முடியவில்லை; கட லுடைந்தாற்போலே உடைத்தது. கெளுதம் கண்ணும ஆர்வத்தை விட்டுப் பதறியோடிற்று; தம் மிடற்றேருசையாகே எனனை விடுபடுத்தினவருடைய திருவடி வாரத்தினகீழே சென்றனாகதன்.—விபாகவிபான வாகவியாகாணமின;—“அவர் கினைத்தவனவனறுகான் கான் அழித்தபடி பெய்கினான். என்முனையத் தம் மாரவினே கொருகித் தழுவின கொள்ளவாயிற்று அவர் கினைத்திருந்தது; கான் அவர்காலைத் தலைவினே வைத்துக்கொண்டே சென்கினான்.”

இப்பாடு கைவளையும் மேகலையும் காணேன்—இதனால் விசாரவஞ்சுந்தராதம் சொல்லு கிறதன்று; உம்மல்தகமான ஸமச்சேஷரஸம் சொல்லுகிறது. கைவளையையும் மேகலையையும் காணாமல் விச்சேஷத்தினையே வெனினில, அவ்வனே ஸமச்சே ஷத்திதுமுண்டி.

ஸமச்சேஷரஸம் மீதுர்க்கு உண்டான தேஹப்பூரிப்பினால் வளிகள் வெடித் தொழிந்தனையாலுண்டான இழவைச் சொன்னபடி. கண்ணிலும் வளைவிழப்பது பிரிவினும் வளைவிழப்பது எனருளும், பிரினை வளைதனகிழிருக்கும் கிண்கமல் எது வெனினில்; ஸமச்சேஷரஸம் உம்மல்தகமாகாமல் ஸாத்மிகரு மனவாகும் தசை யினே வளை தயகிழிருக்கு மெனக. [மேகலையும்காணேன்] மே—அறையினே மேவுகின்ற, கிண்க—வளைதிரம் என்று கொள்க. “பரியட்டமா துட்டத்தாகே என்பரியட்டப்பட்டுங் கண்டுகே னென்கை. அவன் பரியட்டம் தன்னையினேயிருக்கக் கண்டாகித் தனைத்தே” என்ற விபாகவிபான வாகவியுறக காணத்தகதது. இதுவும் ஸமச் சேஷரஸத்தின் உம்மல்தகதவத்தை வெளியிடவறது. “கைவளையும் மேகலையும் காணேன்” என்றதற்கு ‘அஹங்காரமகாரணக ஒழித்தன்’ என்று உறுதல் ஸ்வரபதேசப்போருள் என்றருளிச்செய்வர். உபாயவிதோதி, ப்ராயயவிதோதி, புருஷார்த்தவிதோதி என முன்று வகையான இடைபூறுகளும் தொலைகது “உன் றானேருதறேருமே யாவோ முனககே காமாட்டெய்வோம், மறறைககாமல்கள் மாற்று” என்கிற பிரார்த்தனை பவித்தமை சொன்னவாறு. ‘கான் போகநா வன்று, என்கருப்போகமன்று; போகநாவும் அவனே, போகமும் அவனுடை யதே’ என்ற ஸ்வரூபத்தவத்தின் அதுஸாதானம் முதிர்ந்தமை சொல்லிறரு கிறது.

கண்டேக் கண்டாக் குறையிரங்கும் தாங்கு தோளும்—அனைத்தபோது உறுத்தின் திருமகரக் குறையகையும். அனைத்த திருக்கைகளையும் கண்டேனென்கினான். கலத்தவன் சகரவர்த்தி திருமகனாகிருக்க, தாங்குதோல் என்கிறதெனெனனில்; தன்னைத் தழுவுகையாகே கொள்கை பனைத்தபடி. அன்றி, உண்மையான சதுர்ப்புஜ ஸ்வரூபத்தை வெளியிட்டபடியாகவுமாம்.

எவ்வளவுன் டெம்பெருமான்மேலில்? என்றேந்து—வந்தவிடத்திலே கலத்து பிரிந்து போகையன்றியே அவருடைய இருப்பிடத்தே உடன சென்று கித்ய ஸமச்சேஷம் பண்ணிக் கனிகக வேணுமென்னும் விருப்பாவும், சிறிது தாமாதினும் கூடவே தோளமேல் தோளிட்டுக்கொண்டு போகவேணுமென்னும் விருப்பாவும், தருதி யான பரிஜுனங்களுடே அதுபவிக்கவேணுமென்னும் விருப்பாவும் ‘தேவரீ குடைய வாழவிடம் இவருத்தகரு எத்தனை தாமுண்டு?’ என்று கேட்டேன்;

இதேது காண்கிற திருவாலித் திருக்கரிகாண் என்று சொல்லி அகிகர்த்தானமாய்
விட்டார். அந்தோ! 'எவ்வளவுண்டெம்பெருமான் கோலில்' என்று பாலியைன்
காணையன்றோ பிரிவை ப்ரஸ்தாவித்தேன்; அது கேளாதிருந்தேனென இன்ன
மும் சற்றுப்போது அதுபவிக்கலாமாதிருந்ததே! காணே கெடுததுக்கொண்
டேனே யென்கிறான் போதும். ... 22

உங்குருஞ்சித்தைநோயெனக்கேத்து எங்குளியைபுறந்திறமும்கொண்டாரிங்கே*
தென்குருகிறத்தெய்விகத்தெய்வாத்திச் சேலுக்குந்திருவாய்கமநம்முடினன்*
கன்னகும்பத்தழாய்மாரியாணக் கனகிடத்தியைக்காண்பக்கண்டபோது*
புன்னகுங்ககவா! தீயோகேனென்பன் உங்குறுவிதநமக்கோர்புலவிதானே? 23

உன் ஊரும	உன்னுக்குள்ளேயே படரும் படியான	மம் ஊரான	மது இருப்பிடம் என்று சொல்லப்போக,
சிக்கை நோய்	மனோவிபாதினய	கன் ஊரும	தென் வெணமயிடாநின்ற
எனக்கே தந்து	எனனெருத்திககே உன் பாகி	ஊபந்துழாய்	பகைமதவகிய திருத்துழாய்
என் ஒளி வகை	எனது அமுதிய வகைகளையும்	மாலையாண	மாலையையுடைய அபபெரு மாரை
யும்		கனவு இடத்	கனவிலே லான காணப்பெறு
மா கிறமும்	கிறந்த மேனிகிறத்தையும்	தில் பான	கிறேன,
இங்கே	இந்தத் திருமணம் கொலலை மிலே	கண்டபோது	அப்படி காணாமபோது
கொண்டார்	கொண்ட கொண்டு போனார்; (அப்படி அவர் போகிற போது)	புன் ஊரும	கருடபாறையை ஏறி
சேல்	மீளகலானலை	கன்வா	கடத்துகிற கன்வனே!
தென் ஊரும்	தெனியாகப் பெருகின்ற	தீயோகேல்	இனி க் காண்கா விட்டுப்
இனதென்	இனத்தெனனக் காணப்	என்பன	பிரித்து போகலாகாது
கொ தேறல்	பாணம்பண்ணி	எனருதும்	என்பேன்;
மாந்தி		கமக்கு	அவனைஞ் சொன்னாலும்
உனரும	கனித்துத் தடித்து உலா	இது	கமக்கு
திரு அரங்கம்	வா கிறப்பெற்ற	ஓர் புலவி	அபபெருமானது கலவி
	பூரங்கம்	தானே	யானது
			வருத்தமேயாய்த் தலைக்கட்டு மது.

***—தன் பேருகத் தானேவந்து கலந்தவன் பிரிகிறபோது 'போக
வேண்டா' என்று ஒருவார்த்தை சொல்லமாட்டாற்றிலையோ? என்று தேரழி
கேட்க, அது சொல்லாமலிருப்பேனோ? அதுவுஞ்சொன்னேன், பவிக்கப்பெற்ற
தில்லை யென்கிறான். கனவிலே உனகைக்கு அடங்கின சாககாதிருந்தவர் உன்
வார்த்தையை அகையிஞ் செய்து போவாரோ? என்ன, 'கிமைல்லாத கிதைத்திலே
இப்படி கெடும்போது நிற்கலாகுமோ' என்று பெரிய திருவடி தூக்கிக்கொண்டு
போகப் போகிறாரென்கிறான்.

உபயவிபூதி காதாராய்ப் பரம உதாராராதிருக்குமவர்களு ளீ வாழ்க்கைப்பட்
புருந்தாயாகில் அவர் போம்போது உனக்குத் தந்துபோன செல்வம் ஏதேனு
முண்டோவென்று கேட்க, உங்குருஞ்சித்தைநோய எனக்கேத்து என்கிறான். தோழி!
இதுகாண் அவர் எனக்குத் தந்துபோனது என்கிறான். கண்ணாலை பார்த்துக்
கிதித்தனை பண்ணத்தக்க நோயையன்று கொடுத்தது; ஸர்ப்பம் ஊர்த்தாற்போலே
உன்னுக்குள்ளே னஞ்சாரியாதிருக்கின்ற பரோமவியாதியைத் தந்துபோனாக்,
"தூத்தார் பலர் தேவிமார் சாஷுண்டரீர்" என்கிறபடியே அவர்க்குத் தேவிமார்
மற்றும் பூலுருண்டாரெனும் அவர்களை அவர் பொருள் படுத்தவேயில்லை; என்
னெருத்திககே ஸர்வஸ்வதானமாகக் கொடுத்தாராயிற்று.

அவர் சொடுத்ததற்கு நீ ஏதேனும் பிரதிஸம்பாவனை செய்துண்டோ? என்று தோழி கேட்க, "எங்கெனியையும் மாற்றிய கொண்டாரிடே" என்கிறான். நான் கொடுக்கவேண்டிற்றுண்டோ? அவர்தாம் "கொள்கை கொள்ளிக்ருந்துமப ராசிற்றே; தாமே கொள்கை கொண்டு போனார். கீழ்ப்பாட்டில் 'கைவளையத் தேகலையுங் காணேன்" என்ற விடத்திற்கொண்ட அர்த்தத்திற்கு எதிர்தான் அர்த்தம் இவருக்கு கொள்ளவேண்டும்: அவரு ஸமசேஷைத்தரதுண்டான பூரிப்பு; இவரு விசேஷைத்தரதுண்டான இளைப்பு.

ஏற்கெனவே பூரிப்பினால் வளைகள் னெடித்துப்போயிருக்க, எங்கெனக் கையைக் கொண்டார் என்று இவருக்கு சொல்லவதற்கில்லையே; கையில் வளைபிருந்தானன்றே கொண்டாரென்னவாம் என்று கைச் சங்கக்ககடறம். வளைகொண்டாரென்றதில் தாற்பரியமாகிய உடலினைப்பு மாத்திரமே இங்கு விவகரித்தமென்று கொள்க; உடல் சுர்க்குப்போன இளைக்குமபடி செய்து னட்டாரென்றவாறு.

அஹங்காரமகாசங்கக் கனகு ஒழியப்பெற்றவர் தம்வாயாலே 'எங்கெனக் கை' என்னவாரீமா? என்னின; ஸமசேஷைக்காலத்தில் தூத வளையும் கிறழம் காத்தலுடைய கொண்டாட்டத்திற்கு மிகவும் உறுப்பாயிருந்ததனால் அவனுக்கு ஆதரணியமானது என்னும் வழியாலே தமக்கு ஆதரணியமாகக் குறைவானவை என்க. கூடியிருக்கக்காலத்தினுள் கையகன் 'இதுவொரு வளைபிருக்கு மழகு என்னை! சேர்த்தியாலவாத ஒளிபிருக்கமுபடி என்னே; வடிவில கிறமிருக்கமுபடி என்னே!' என்று பககாலம் வாய்வெருவுவது வழக்கமாகையாலே அதனை அதுவாதம் செய்கிறவத்தனை. தீங்கே யென்று தான் வழிபறியுண்ட விடத்தைக் காட்டுகிறான். "கைவளையகறுவருஞ்செயில் 'தீங்கே' என்று தான் கிடையெடுத்த விடத்தைக்காட்டினன்; இப்பாட்டில் 'தீங்கே' யென்று கிடையெடுத்தவிடத்தைக் காட்டுகிறான். நான் வழிபறிக வந்து வழிபறியுண்டேனென்கிறான்.

கைகாய்! உன் ஒளிவளையும் மாவிறழங்கொண்டு அவர் போகிறபோது உம்முடைய னர் ஏதென்று கேளாவிட்டதென? என்று தோழி கேட்க; அது நான் கேட்கவேண்டிற்றிலை; பிரிந்த தரித்தருக்கைக்காகத் தாமேகொலிப் போனாரென்கிறான் தென்கு மிதயாதிபால. தென்கு தென்கினின்றும் பெருகி வாரா கின்றனன தேனை துகர்ந்து சேர்மினகள் உகளும்படியான திருவரங்கம் கமழர் என்று சொல்லிப்போனார். 'எனனர்' என்றவது, 'உன்னர்' என்றவது சொல்லாமல் 'கமழர்' என்றதில் இவருக்கு ஒரு ஆசந்தம். என்னார் என்றால் அவனுடைய ஆசரித பாரதத்தியம் குடியும்; உன்னார் என்றால் இவருக்கு ஸ்வரூபஹாரியாகும். இரண்டு தீங்குகும் பாக்காக நமழர் என்று சொல்லிப் போனார். "திருமந்தரம்போலே இருவர்க்கும் பொதுவானவார்" என்ற வியாக் கியான ஸ்வரணியம் காக்குக.

அப்படி அவர் கருணையற்றுப் பிரிந்தபோகச் செய்ததும் அவருடைச் வடிவின் போக்பதை இவனைக் கனக்க சுருபுத்திரிருக்கையாலை விரும்பும்படி துழாயாடையானபென்று வாய்வெருவுகின்றான். தோளிலிட்ட தனிமாலையும் தாழ மாய் அவர் இருந்த இருப்பை நீ காணப்பெற்றிலையே தோழி! என்கிறான். அவ ருர் படுமதெல்லாம் அவருடமபும படுகிறதகாண். "தென்னருமினதென்கின் தேறல் அவருர்த் திருவிதிகளிலே வெளையிழம்பாபோலவே அவருடம்பும் பைத் துழாய்மாலையின் மதுவென்ன மொழுகப்பெற்றிருந்தது.

கைவிடத்திற் பாக்கான்பன்—கனவு என்றது ஸ்வப்பகத்தையாகவுமாம்; இவ் விழுதின வாய்க்கையை ஸ்வப்பர்யாயமாக ஞானிகள் அத்வனிப்பாரணையாலே கைவிடமென்று இவ்விழுதியைச் சொல்லிவருவதுமாம் அவர் கூடவேகலந்து னாற்றி—பாலினைவைக் காட்டிக் கொண்டிருக்குமனனிலே, மறைத்திருந்த பெரிய திருவடி வந்து "வந்தகாரியம் தலைக்கட்டிற்றே, இனி யெழுந்தருளவாகாதே"

என்று கிற்க, அவன்மேலேறிப் பேசுபு புறப்பட்டார், இத்தனை காலமும் கம்
கைச்சாக்காயிருந்தவர் காம் ஒருவர்த்தை சொன்னால் கேளாதொழிவரோ
வென்று நினைத்து "புள்ளருங்கன்வா! நீபோகே" என்று சொல்லியும் இவனே
வருத்தபபடவேண்டிய நிலைமையானையாயிற்று. எம்சீலேஷத்துக கடுத்தபடி
விசீலேஷம் வினைத்தானல்லது ஸாத்தியபாது என்பது அவருடைய கருத்துப்போதும்.
அத்தனை நினைத்து ஆறியிருக்கப்போமோ கமகரு? துடிப்பதேதொழிவாயிற்று
என்கிறான். ... 23

திருநெடுஞ்சாண்டகவநிலைவெல்லேபாவம் இவன்கொலிநீப்போரும்பெயவமண்டியுண்ட*
பெருவயிற்றகருநுகிசெயொப்பவண்ணம் பெருத்தவத்தரூத்தவத்துருவிவர்தழ*
ஒருநெயிற்சங்கிருகைமற்றழியேத்தி உருண்ட பெருவாயிங்கேவத்து*என்
பெருகயற்கன் நீருமயப்புவிதத்து புனவகங்குபொருப்போயிறே. 24

உலகு உண்ட பெரு வாயா	(பிரளயதவத்தில உலகம் களைமெல்லாம் அழுது செய்த பெரிய திருவாயை புடையவரும்,	பெருத் தவத் தா அருக வத்து முனி வர்குழ	பாமபக்தியுத்தரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் மஹாதபஸனி களான சிஷிகளும் சூழ்ந்து கிற்க
இத்தனை வந்து	இவ்விடத்தே வந்து	ஒரு கையில்	ஒரு திருக்கையாலே
பொரு வாயு	ஒன்றோடொன்று போர்செய கின்ற கயல் மீனகளைப் போன்ற	சங்கு மற்றொரு கை ஆழி எந்தி	திருச்சங்கையும மற்றொரு திருக்கையிலே திருவாழியையும் தரித்துக்கொண்டு
என கண் நீர் அருமய புலவி தந்து	எனது கண்களிலிருந்து நீர்த்துளிகள் துளிகளுடைய நீர் ஹவே தானைய புண டாகதி,	புனல் அங்கம் ஊர் என்று	நீர்வளம் பொருந்திய திருவ ரங்கம் தமஸூர் என்று சொல்லிவிட்டு
இதைக்கு ஒலி நீர் பெரு பெளவம் மண்டி உண்ட பெரு வயிற்ற கரு முதில் வண்ண ணை ஒப்பா	விளங்குகின்ற ஒளசைய புடைய நீரிதழத்த பெருங் கடலில் ஆழமது நீரைப் பருகின் பெருவயிற்றை புடைய காளமேகத்தின் நிறத்தை ஒத்தவருமான பெருமான்	போயினா (அதுவேகாரணமாக) இரு கையில் சங்கு இவை கிலவா எல்லே பாவம்	அகன்றுபோனார்; (எனது) இரண்டு கைகளி லும் இந்தச் சங்குவளைகள் கழன ொறுநிந்தன என்ன மஹாபாபமோ!

***—“புள்ளருங்கன்வா! நீபோகேவென்பன என்றது துமித நமக்கீகார்
புலவிதானே” என்றன தீழ்ப்பாட்டில்; அதுகேட்ட தோழியானவள, “நவகாஹ்!
பெரியிருவடி வந்து துக்கிக்கொண்டு போயவிட்டானென்கிறாயே; அந்தப் பெரிய
திருவடிதானும் உனக்கு அடங்கிவைவனவையே? “ஒருவன் அடிமைகொள்ளும்
போது கருவிறிணிகசென்றனறே ஆவனையோல எழுதுவது; ஆகிலும் பணி
செய்வது கருவிறிணிக்கிறே” என்ற கியாயத்தாலே கணவனுக்கு அடிமைப் பட்டா
ரெல்லாநுந் மனைவியர்க்கும் அடிமைப்பட்டிருத்தல் முறைமையானே; பகவானுக்கு
அடிமைப்பட்டபோதே உனக்கும் அடிமைப்பட்டவனானே அககருடனிருப்பது;
அப்படி விதேயனான அவனை நீ போகேவென்று கியமிகககூடாதே” என்று
கேட்க; ஆமாம் தோழி! அவன் ஒருவனுமேயாகவையானே கியமிகககாம; நித்ய
விபூதியிலுள்ளாரடங்கலும் வந்து சூழ்ந்துகொண்டார்கள்; அவர் தானும் முன்பு
நிபுத்திரியே இப்போதுண்டான விஷக்கணமான மேன்மையினாலே எதிர்த்துப்
போவெண்ணாதபடியாயிருந்தார்; அதனாலே சென்று கிட்டவும் வார்த்தை சொல்
லவும் அருமையாயிருந்தது! என் செய்வேனென்கிறான்.

இருவரிற் சங்கு இவை நினை போகிறவர் தாம் மாத்திரம் போகையன்றியே என்னைவரின் வணக்கையுங் கொண்டுபோனார். அவர் போய்விட்டாலும் அவர் உகந்த வணக்களாவது கைவிரிந்தால் அவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும் ஒரு வரறு போதைப் போகக்கொண்டென்று கினைத்துக் கைவிரி வணையப்பார்த்தான்; வண அவர்களு முன்னே போய் கின்றது. இன்னொரு கைவிராவது வண துணி இருக்கிறதாவென்று பார்த்தான்; அதுவும் அதுகரு முன்னே போய் விட்டது; அந்தோ! என்செய்வென்!, இருவரிற் சங்கு இவை வென்றிருள். 'சங்கு கிணை' எனலாம் 'சங்கு இவை கிணை' என்றதற்குக் கருதென்னென்னும்; அவர் கிணை தொழிந்தால் இவையும் கிணைதொழிய வேண்டியோ? அவர் சேஷியாகையாலே போகிறார்; எனகரு சேஷமான இவையும் கிணைதே போகவேண்டுமோ? அவர் சேதாராகையாலே என்னிடத்தில் ஏதேனும் குறைகண்டு போகலாம்; அசேதன மான இவையும் போகவேண்டுமோ? வசது கைத்தவராகையாலே போகிறார் அவர்; ஸஹஜமான இவையும் போகவேண்டுமோ? கம் கைகரு அடக்காதவராகையாலே அவர் போனார்; கம் கைகரு அடக்கின இவையும் போகவேண்டுமோ? அவர் கிற் கிறும் இவை கிற் கின்றனவிலையே யென்கருள். போகேனெனச் செய்தேயும் அவர் போனார்போலே இவையும் பக்கால் எடுத்தெடுத்துக் கைவிரிவிடச் செய்தேயும் கழலுகின்றமை தோற்றும் நினை என்றதே.

சங்கு மலம்!—சதென்ன கஷ்டகாலம்? சேதனப்போருளோடு அசேதனப் போருளோடு வாசியற எல்லாம் என்னைக் கைவிரும்படியாக என்ன பரபம் பண்ணினேனோ வென்றிருள். கைப்பட்டதும் போருமபடியான பரபத்தை யன்றோ பண்ணினேனென்றிருள்.

தன்னோடு கைத்து பிரிந்துபோகிறபோது அவருடைய வடிவிற்பிறத்த புதுக் கணிப்பணம் சொல்லுகிறான் இவையகி தீப பெரும் பெருமை வந்தபடி. பெருவிற்பிற கரு குகியேபோய் வண்ணம் என்று. தன்னை வெறுத்தவராகக்கொண்டிரு ஒரு திருஷ்டாந்த மிட்டுச் சொல்லுகிறான் போலும். இயற்கையான வொணியிக் கம்பீரமான மஹாஸகந்தரத்தை வெறுத்தவராகப் பருகி கீர் கொண்டெழுந்த காளமேகம் போலேகாண போகிறபோது அவரது வடிவு இருந்தபடி சீழப்பாட்டில் "என்னொளிவனையும் மாகிறும் கொண்டார்" என்றனே; இங்கு கின்றுக் கொண்டதெனலாம் அங்கே குடிக்கொண்டதாக வேண்டுமே, அது தோன்றச் சொல்லுகிறபடி. பரகாலையி, தன்னைப் பெருமகடலாகவும் அவரைக் காளமேக மாகவும் கருதி இது சொல்லுகிறானென்க. மேகமானது பெரிய அடிகி வேசத் தோடே வசது கடலின் ஸாரத்தைக் கவர்ந்து செல்வதுபோல அவரும் இத்தகிலில் ஸௌகந்திய ஸாகரத்தைக் கவர்ந்து சென்றமை சொன்னபடி. அதுதானும் அவரது வடிவிலே கனகு தோன்றியிருக்கையாலே ஸ்பஷ்டமாகிறது. பெருவிற்பிற கருகியே போய் வண்ணம் என்று பெருமானுடைய இயற்கையான அழகு சொல்லுகிறதன்று, தற் காலத்தினுண்டான அழகைச் சொல்லுகிறான். ஸுயோ! மேகம் முககருமிடமாகப் பெற்றிறனே. மேகம் முகந்த பெய்யுமிடமாகப் பெற்றிறனே! என்கிற வருததம் 'வந்த வந்த' என்றதில் தொனிகரும். அன்றியும், இத்தகிலி லுள்ளதெனவற்றையும் கொண்டு கொண்டும் இன்னமும் அவருடைய வடிவ கிராமபலிகையே, அவருகரு தருப்தி பிறக்க வகையே! என்பது 'பெருவிற்பிற' என்பதில் தொனிகரும்.

அவர் பிரிந்து போகிறபோது வடிவில் புகர் இருந்தபடியும் சுற்றும் புடை குழ கின்றார் பெருவெள்ளமிருந்தபடியும் மேனமைமிருந்தபடியும் தோழி! நீ காணப்பெற்றியே!, அவற்றை என்சொல்வனதே என்னவாய்கொண்டு? [பெருத்தவத்த ருத்தவத்து குனி! துடி ஒரு கைவிர சங்குதாக்க சந்தியேந்தி உருகிட பெரு வாய் போனார்.] ஒருவ ரிருவராய் வந்து விட்டனார்களோ? கடலில் அருள்

தோன்றினவன்று அதனை அமரர் சுற்றிலும் சூழ்ந்துகொண்டாப்போலேகாண்
என்கின்றபிரிந்து போகிறபோது அவரைப் பரிகரம் வகது சூழ்ந்துகொண்டது.
* வைகுண்டே துபரே னோகே ச்ரியா ஸார்த்தம் ஐகத்பதி: ஆஸதே விஷ்ணு
ரஸித்த்யாத்மா பக்ததர் பாகவதன் ஹை * என்று சொல்பப்பட்ட பகதர்களும் பாகவதர்
களும் வந்து சுற்றிலும் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். அந்தப்பெருந் கூட்டத்தை
விடைகொண்டு நான் விட்டசென்று அவரைப் போகேவென்று சொல்வது
எங்ஙனே?

அந்தப் பெருவெள்ளத்தை ஒருபடி கீஞ்சிகொண்டு சென்றேறேமேயானிலும்
“சூழ்மித் தேவர்துழாங்கன் கைதொழச் சோதி வெள்ளத்திலுள்ளனே எழுவ
தோருரு” எனப்பட்ட அவருடைய திருவுரு கண்ணாழை முகக்கொயிருந்ததோ?,
கையுள் திருவாழியு மாய்கின்ற மேனமை விட்டகாமபடியிருந்ததோ? [ஒருகையிற்
சங்கு ஒருகைமற்சூழி யேந்தி] அவர்தாம் வகது போதினே என்கையைப் பிடித்த கையும
என்காலைப் பிடித்த கையும இப்போது சங்கும சக்கரமும் பொலிய நின்றனவே!
கதைதபோது அவர்க்கு இருகத கீர்மைகரு எல்லையிலைதாப்போலேகாண் போகிற
போதிருந்த மேனமைகரு எல்லை யிலைதிருத்தபடியும். “வடிவார்ச்சோதி வகத்
துறையும் சுடராழியும் பல்லாணரு, படை போர்புகரு முழங்கும் அப்பாளுறு சன்னி
யமும் பல்லாண்டே” என்று கெடுகதாரததிலே வின்று அந்த மேனமைகருப்
பல்லாண்டு பாடும்படியா திருகததத்தையன்றி அணுநிச் சென்று வாய்திறக்க
வழியுண்டாயிருந்ததோ வென்கேளு.

[உருண்ட பெருவாயி லேவெத்து] இத்தால் பிரளயமாகிற பெரிய ஆபத்துக்கு
உதவினவர் என்று சொல்லுகிறதன்று, அவர் தன்னேடு கைக்க வருகிறபோது
இருகத கீதியைப்பற்றிச் சொல்லுகிறான். பிரளயகாலத்திலே உலகங்கட்கெல்லாம்
தமமையொழியச் செயலாமைதிருகதாப்போலே என்கையொழியச் செல்வதவரா
யன்றே அவர் ஸம்ச்சேஷிகவந்தபோதிருந்தபடி என்கை.

பொருட்களின் நீரும்பப் புறவிதத்து = அவர் வந்த கலத்ததனால் நான்பெற்ற
பேறு இதுகாணென்கிறான். “கண்ணீர் பெருக” என்னுமல் ‘அரும்ப’ என்றதனால்
விரஹ சோகாகலியாலே உள்ளாநது விடக்கின்றமை தோன்றும். உள்ளே
உலர்ந்து விடகரும் போது கண்ணீர்பெருகுவதென்கே? [புறவி தத்து] தன்னைக்
விட்டினா “விவிவினபம் மிகவெல்லு கிகழந்தனன்” எனவிறப்படியே ஆனந்
தத்தின் எல்லையிலே கிறுத்தவலைவரான் அவர்காண் என்கரு இப்போது தய
ரத்தை விளைத்தது. [தத்து] உபயவிபுதிசாதரான அவர் தம்முடைய பண்பையில்
வின்றும் அவிழ்த்துத் தந்த செல்வம் இதுகாணென்கிறான் போலும்.

அவர்தமக்கு தெஞ்சில் இரக்கமிலாமை வந்தேறியானாலும் இயற்கையிலே
கருணை யுண்டாகையாலே அதனால் துண்டப்பெற்று ஒருவார்த்தை சொல்லிப்
போனார்கள்; பிரிவில் நான் தரித்திருக்கவேண்டுமென்று பார்த்து ‘நமஸர் திரு
வரங்கம் பெரியகோயில்’ என்று ஒரு தருமவார்த்தை சொல்லிக்கொண்டே எழந்
தருளினார்; வார்த்தை சொன்ன அழகும் போனபோதை வழகும் தோழி! கீ
காணப்பெற்றிலையே! எனருளாயிற்று. ... 24

மின்னிவ்வுதிருவுருவும்பெரியதோரு கிருவித்தகத்தருமகன்னுமவாயும்*
நன்னலத்தநுத்துழாய்விக்கிற தாழ்த்தியதமகருசேருமபுமபட்ட*
ஒருளெனுமென்னிறவுமெக்கித்தையும் என்னையும்கொண்டென்னையாகுங்கொண்டு*
பொன்னலத்தநுஞ்செருத்திப்பெற்றிவிடே புனலங்கருவென்றுபோயிடுவே.

மீன் இலங்கு	மினவப்போலப்	பனபன	காட்டி	ஸைவை ஸாதிப்பித்து
திருடருவும்	வென்று விளங்குகின்ற		என நாவும்	என றுடைய அழகையும்
	திருமேனியும்		என கிறையும்	என அடக்கத்தையும்
பெரியதோளும்	பெரிய திருத்தோள்களும்		என கிடைதையும்	என கொஞ்சையும்
கரி முனிந்த	சுவலயாபீடமெனகிற யானை		என விரையும்	என கைவிரைகளையும்
கைத்தலமும்	யைச் சிறிப்புடைத்த திருக்		கொண்டு	அபஹரித்துக் கொண்டி
	கைகளும்			மன்றி
கண்ணும்	திருக்கண்களும்		எனநீர் ஆளும்	எனநீர் அடிமையாகிக்
வாயும்	திரு அதாமும்		கொண்டு	கொண்டு
தன் அவர்த்த	தன்னிலை திறகாட்டிய		பொன் அவர்த்த	பொன்போல் மலர்ந்த
கறு துழாய்	செவ்வி பெற்றதாற்ப பரி		கறு	பரிமளம் மிக
மயின் கீழே	மனம் மிககதான திருத்		செருந்தி	ஸாரபுனனைச் சோலையி
	துழாய்வகையின் கீழே		பொழிவின	விடத்தே விருந்து
தாமத்து	தாமத்து விளங்குகின்ற		ஊடு	
இலங்கு			புனல் அரங்கம்	நீலமயிர்க்க திருவரங்கம்
மகரம் சேர்	மகர குண்டலங்களையகிற		ஊர் ஊறு	தமழைன்று சொல்லிப்
குழையும்	இவறறை		போயினா	சேபவிட்டா!

***—தலைமகன் தன்பக்கலிலுள்ளவை அனைத்தையும் காட்டி என் பக்கலிலுள்ளவை யெல்லாவற்றையும் கொள்ளுகொண்டு போகினுனென்கிருன்.

மிக்னிவகு தீநயுதும்—மின்போலே விளங்குகின்றான் திருமேனியை முதலிலே காட்டினுரென்கிருன். “கார்வண்ணந்திருமேனி” என்றும் “கருமுகிலே யொப்பபர்வணம” என்றும் “முடிதுருவபெயமாடிகளாநவந்தரீன” என்றும் கீழே சொல்லியிருக்க, இவர்கே ‘மிக்னிவகு தீநயுத’ என்றது என்னெனின்; ஓன்கார் யத்திற்கும் விடாயதீர்க்கும் தன்மைக்கும் மேகத்தை ஒப்புச் சொல்லிற்றுகீழே; எதிர்விழி விழிக்கவெண்ணைதப்பியான தன்மையை கோக்கி இவகு ‘மினனிலைகு திருவுரு’ என்றது. ஆனாலும் காளமேகத்தின் கிறமையானதே வடிவின் கிற மெனனின்; திருவா,ரியாழ்வாறுடைய புகர் திருமேனியெனவும் பரவிருக்கை யாலே இவருடைய சொல்லகருதலினால் யென்க. அருணகிரணத்தாலே மறை பட்ட காளமேகமென்க கொன்க “வடிவார்ச்சோதி வலத்திறையுஞ்சுடராழி” என்ற திருப்பமொன்றும் கோக்குக. “ஒருகைகிற்சங்கொருகை மறநாழியெனநி உலகுண்ட பெருவாயிரிகேவகது” என்று கீழே சொல்லிற்றும் இவர்கேனைக்கத் தக்கது. பெரிய மேன்மையைக் காட்டினமை சொல்லிற்றுகிறது.

பெரியதோளும்—காழைன்னதனைபும் அண்பவித்தாலும் வேதெரு அவ யவத்திய போகவொட்டாதபடி துவக்கவமை அளவற்றத்த போகயதை வாய்க்கத் திருத்தோள்கள். “தோள்கண்டார்தோள்கண்டார்” என்னுமபடியானவை, ஆகவே, பெரிய என்று போகயதைவிடான பெருமையைச் சொன்னபடி. இனி “பாஹுச்சாயாமவஷடப்தேர யஸ்ய லோகோ மஹாத்மக:” என்கிறபடியே தோள கிழலிலே உலகமெல்லாம் ஒதுங்கினாலும் ஒதுங்கினவாகன் கருங்கி கிழலே மிகவிருக்கமுமபடியான பெருமையைச் சொல்லிற்றுகவுங் கொள்ளலாம்.

கரிமுனிந்த கைத்தலமும்—கம்மனால் மதமுட்டி கிறுத்தப்பட்டிருந்த சுவலயாபீட மெனகிற யானையைத்தொலைத்த மிடுக்கு விளங்குகின்ற திருக்கைகள். ஒரு விசேஷணமிட வேண்டாதே இயற்கையாகவே பரம்போகயமா விருந்துள்ள கண்ணும் வாயும்.

[தன்னளித்த நறத்துழாய் இவ்வாதி] தன்னிதைத்திற் காட்டிலும் செவ்விபெற்று கறுமணமமிக திருத்துழாய் விரைத்தினருகே திருத்தோளனவுந் தாமதது விளங்குகின்ற மகாருண்டலங்களும், ஆக இவறறையெல்லாம் ஸைவைஸாதிப்பித்து.

[என்னனனு மென்னிறைவு மென்சின்னதையும் என்வளையும் கொண்டு என்னை வளமுங் கொண்டு] ஸர்வஸுவதானம் பண்ணுவாராப்போலே வந்து ஸர்வஸ்வத் தையும் கொள்ளை கொண்டா ரெனஞ்ஞன் கலை—கலை; மகரனகரப்போலி. குணம் என்றபடி. காண்மடம் அச்சமபிரிப்பு என்கிற ஆத்ம குணங்களையும், அழகு மென்மை முதலிய தேவா குணங்களையும் சொன்னபடி. [நாணமாவது, தகாத காரியத்தில் மனமொடுங்குகிற்பது. மடமாவது, எகாமைநிற்கும் அறியாது போலிருத்தல். அச்சமாவது, மிகச் சிறிய காரணத்திலும் மனம் நடுங்குதல், பிரிப்பாவது, பரபுருஷர்களின் ஆடை முதலியன தம்மேற்பட்டால் அருவருப்புக கொள்வது] ஆக இக்குணங்களையும் அழகு முதலியவற்றையும் கொள்ளை கொண்டாரென்றது, வைவரணியப்படுத்தி வாய்ந்தறறா செய்தாரென்றபடி.

“என்னனனும் கிறைவும் சின்னதையும் வளையும் கொண்டு” என்று சொல் லாதே ‘என’ என்பதை ஒவ்வொன்றிலும் சேர்த்து ‘என்னிறைவும் என் சின்னதையும் என்வளையும்’ என்று சொல்லுவார்களா? என்னிலை; இதில் ஒரு ஸ்வாரஸ்யமுண்டு; அவருடைய குணங்களையும் அவருடைய பும்ஸ்த்வத்தையும் அவருடைய கௌசியையும் அவருடைய ஆபாணங்களையும் கொள்ளை கொள்ளப் பிறந்தவன் காணுகிறேன், என்னுடையவற்றை அவர் கொள்ளுகொண்டது என்ன அற்புதம்! காண்மின் || என்று கருத்தெடுத்துக் காட்டுகிறபடி.

என்னைபாடுங்கொண்டு—என் ஸர்வஸுவத்தையும் அபஹரித்துக்கொண்டு; நான் மாத்திரமேயோ? அவற்றைச் சுமந்துகொண்டு போவதற்கு ஆளாகவும் என்கையே அமைத்துக் கொண்டபடி என்கிறேன்! என்கிறான்: ஒருவனுடைய விட்டிலே கொள்ளை கொள்ளப் புருந்து ஸர்வஸ்வத்தையும் பறித்து அவற்றை அந்த விட்டுக்குடைய வண்டி தலைமேலேவைத்துச் சுமக்கச் செய்து கொண்டுபோமாபோலே இருந்ததி! என்கிறான். அன்றியே, “கொம்மை முகங்களிடாதிரக கோலிக்கறதேகார் குற்றேவல்” என்கிறபடியே அவரோடு கலைது பரிமாறின் பரிமாற்றத்தையே அடிமையாக நினைத்திருக்கையாலே அதனைச் சொன்னபடியுமாக.

இங்கனே மறுபடியும் ஒருகால் கொள்ளை கொள்வதற்கு ஆசாயம் இருக்க வேண்டாம்; முதலே போய்விட்டால் பின்னையும் கொள்ளைகொள்வதற்கு இடமில்லை யாகும். ‘உன்னம் புருந்தென்னைவைத்து காளுமுர்ப்பெய்து கூத்தாட்டுக் காணும்’ என்று—போகிற உச்சிரையும் போக உவாட்டால் கிறுத்திவைப்பது மேன் மேலும் வரிமனைகளைச் செய்வதற்கு ஆசாயம் வேணுமென்றறிந்து. அப்படியே, பின்னையும் கொள்ளைகொள்வதற்கு ஆசாயம் கிறுத்த வேண்டி—[நான் ஸததை பெற்றிருப்பதற்காக] ஊரைச் சொல்லிப் போனாரென்கிறான்: கொன்போலே யணர்ந்து பரிமளம் மிகிருந்துள்ள பூவையுடைய ஸூரபுனைப் பொழிவினுடே உபயகரவேரீ மத்தியத்திலுள்ள நிருவாகம் பெரிய கோயில கம்மூர் என்று சொல்லிக் கொண்டே போயினார் என்கிறான்.

இங்கே வியாக்கியான ஸ்ரீஸூகதி காண்மின்; —“திருக்கரையில் நின்றுக் கேசலிலளவுஞ் செவைப் பொழிசாய்க்கிடத்தேதா வென்னிலை; ஒரு காளமேகம் வர்ஷித்துக்கொண்டு போகாவின்றல் கண்டவிடமெங்கும் தனிரும் முறியு மாகாதே? என்று பட்டரஞ்சிச் செய்வர்.” என்று.

முற்காலத்தில், விகாமசோமுதேவன் என்பானொரு அரசன் தமிழில் ரணிகனா யிருந்தான்; அவனது ஸபையில் வைஷ்ணவ பண்டிதர்களும் வைபண்டிதர்களும் அடிக்கடி செல்லுவதுண்டு; ஒருகால் இருசமயத்து வித்வான்களும் கூடியிருந்த போது அவ்வரசன் “தலைமகன் பிரிந்தபோது தலைவி இன்னுப்போடே சொல்லும் பாசியை எவ்வளவு யிருக்கிறது? சொல்லுங்கள், கேட்போம்” என்று இரு வருப் பினரையும் கேட்க, ஸ்ரீவைஷ்ண வித்வான் “மின்னிலைகு திருவுருவும் பெரிய

தோளும்" என்று தொடங்கி இப்பாகரத்தை யெடுத்துச் சொன்னார்; சைவ லித்வான் "எதுமபஞ்சரம்பது முடையவனிறைவன்" என்று தொடங்கி ஒரு செய்யுளைச் சொன்னான்; இரண்டையுங்கேட்டு அரசன் 'செஞ்சில் கிராயிப்போடே சொலவச் செய்தேயும் பிணியைத் தீருவதும் என்று செஞ்சு பிணிப்புண்ணுமாறு செகனனாவன உண்மையினை தலைமையுடையவன்; மற்றொருத்தி பிணத்தினனை' என்கிறான்.

தேமருவியொழிவிடத்துமகரத்தபோதத் தேனநனைவாய்மடுத்துன்பெறையுமீயும்*

புமருவிவினிதமர்த்துபொறிநீர்த்த அறுகாலிறவண்டே! தொழுதேனுனை*

ஆமருவிநிரமேய்த்தவமரர்கோமன் அணிபழுத்துநீங்குதுக்கின் றசென்று*

தேமருவியஞ்சாதேதிநீரேமது நிகழ்பத்தா னென்றிறையெய்யம்மிக்கானே.

26

தேன மருவு	{ தேன வெள்ளம் நிறைத் திருக்கப்பெற்ற	ஆகிரை	பசுக்கட்டக்களை
பொழில	{ சோலைப்புறத்திலே	மருவிமேய்த்த	விருமபி மேய்த்தவனும
இடத்து	{ மலாந்த புஷ்பங்களினுள் டான்	அமரச்	திதயஸ்சிரிகளுகருத் தலை
மலாந்தபோது	{ தேனை	கோமன்	வனும
தேன அதனை	{ டான்ம ன்ணனி	அணி அழுத்	அமசிய திருவழுந்தாரிலே
வாய்மடுத்து	{ உனது பேயுடையும நீயும்	தூர் கினரு	கிற்பவனுமாவ எம்பெரு
உன் பெடை	{ புஷ்பத்திலே பொருந்தி	துகரு	மான பக்கலிலே
யும நீயும்	{ இனிமையாகப் புணர்ந்து	இன்றே	இப்போதே நீ போய்
பு மருவி	{ மேலிசிற புசு அதிகரிக்கப் பெற்ற	சென்று	
இனிது	{ ஆறு காலகையுடைய சிறிய வண்டே!	அஞ்சாதே	பயப்படாமல்
அமரது	{ உன்னை வணங்கி யாசிக்கின் மோன;	மருவி கின்று	பொருந்தி நின்று
பொறிநீர்		ஓ மரது	'ஒரு பெண்பிளகை
ஆர்ந்த		கின் வந்தான்	உன்னை ஆசைப்பட்டிருக்
அது காலகிறு		என்று	கினருள்' என்று
வண்டே		இறையே	சிறியதொருவர்த்தையைய
உன்னை தொழு		இயம்பிக்கான்	சொல்லிப்பார்.
தேன			

***—தலைவியை ஒருமுகத்தாலே ஆற்றுகிற வேணுமென்று நினைத்த தோழியானவள் சில கேள்விகள் கேட்க, அவற்றுகளு மறுமாற்ற முரைக்கும் வகையாக 'ஓமவண்ண நறுஞ்சூன் தொடங்கி ஐந்துபாகரங்கள் சென்றன, தோழி தான் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் விடைவந்துவிட்டபடியால் அவள் வாளா கிடந்தாள்; தலைவிகளோ ஆற்றாமை மீதுர்ந்தது. கண்ணிற்கண்டதொரு வண்டைத் தூதுவிடுகிறான் இப்பாகரத்தில். ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் தீர்ப்கருககள் தூதுசென்று காரியம் தலைககட்டிவைக்கக் காண்கையாலே வண்டுவிடுதுதிலே முயல்கிறான் இப்பாகரையாகி.

முன்னடிகளில் வண்டைவிளித்துத் தொழுது, பின்னடிகளில், அது செய்ய வேண்டிய காரியத்தை விதிக்கின்றான். திருவழுந்தார் ஆமருவியப்பன் திருவடி வாரத்திலே சென்று தனது கிலைமையைச்சொல்லுமாறு வேண்டுகின்றான்: அந்த வண்டு தன் பேடையோடே கலந்து மலரிலே மதுபானம் பண்ணிக் கொண்டிருந்த மையால் 'நான் துணைவனைப் பிரித்து உணவும் உறக்கமும்ற்று வருந்திக்கிடக்கும் போது நீ இப்படி உன்காரியமே கண்ணாக இருப்பது தகுதியோ? என்னுள் கருத்து முன்னடிகளில் வெளிவரும்.

நாம் வருந்தி யொடுக்கி *மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளியாலோ என்று கிடக்கும் போது இகத வண்டு மாத்திரம் மலர்க்களிலே ஏறிக்கிடப்பதற்கு யாது

காணமென்று பார்த்தான்; அது கம்மைப்போலே விரலுற வேதனைப்படாமல் துணை விரிந்திருப்பதனால் மலரிலே கால் பாவவும் மதுவைப் பருகவும் மேனி கிறம் பெற்றிருக்கவும் பெறுகின்றதென்றுணர்ந்து அகாணமே விளிக்கின்றான். பூவைக் கண்டால் அருவகுத்தும் போகயவனதுககளில் வெறுப்புற்றும் மேனி கிறமதித்தும் இராகின்ற-என்னையும் உனனைப்போலே பாக்க வேண்டாவோ? காணும் துணை வகுளுகைந்து வரமுமபடி நீ காரியஞ் செய்யவேண்டாவோ? எனபது உள்ளுறை

“உளங்கனிந்திருக்கும்படியவர் தங்களுள்ளத்துறைய தேன்” என்னப்பட்ட பகவத் விஷயமாகிற மதுவை விருமபியும், “போகத தென்னெஞ் சென்னும் பொன்வண்டு உனதடிப்போதினொன்றோர் தெளிதெனுண்டமர்ந்திடவேண்டி” என்கிறபடியே ஆசார்ய பாதாரவித ஸேவையாகிற மதுவைப் பருகுதலையே விரதமாகவுடைத்தாகியும் உயர்கதிகு ஸாதனமாகிய இரண்டு சிறகுகளபோன்ற கர்ம ஜ்ஞானங்களைபுடையராகியும் ஸாக்கராவிகளாயிருக்கின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை வண்டாகச்சொல்லுவது வழக்கம் அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை கோரகடி ‘நீர் எம்பெருமான திருவடிகளிலே புருஷகராஞ்செய்து அடியேனையும் உமமைப்போலே பகவதநயவமே கித்யமாய்ச் செல்லுமாறு ஆட்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்’ என்று பிரார்த்தித்தல் இதற்கு உள்ளுறை பொருள். “வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர் பெருமான திருப்பாதம் பணிவது ஸம்பந்தாய மெனக.

போது+தேன, போதைத்தேன; பூவி லுள்ள தேன் என்றபடி.

[அறகாடு திருவெழுந்தாண்டகம்.] வண்டுக்கு ஆறுகால்கள் உள்ளமை இயல்வாதலால் இவனிசேஷன்ம இவகு ஏதக்கு? என்று கேட்கக்கூடும்; இரண்டு காலாகவும் காணகு காலாகவுமின்றியே விடாந்து செல்லுகைக குறுப்பாக ஆறு கால்கள் இருக்கப்பெற்றபாகியம எனனை! என்று வியந்து கூறுவதாகா சில ஆசார்யர்கள் கிர்வஹித்தார்களாம். இதை கிர்வஹத்தினை ஸ்வாரஸயிலினை; வண்டு செல்லுதற்குச் சாதனம் சிறிக யனறிக கால்கள் அல்லவே; ஆதலால் அறகாடு’ என்னு மடைமொழிககு அவனை கருத்துரைத்தல் பொருத்தாதென்று, பட்டர் அருளிச்செய்ததாவது-“தொழுதேனுங்க” என்று மேலே திருக்கையாலே எனதலையிலே வைப்பதற்கு ஆறுகால்களுண்டாகப் பெற்றதே! என்று வியந்து, சொல்லுகிறபடி என்பதாம்.

தூதசென்று மீண்டுவந்தால் வண்டின் கால்களைத் தன் தலைகிறைய வைத்துக்கொண்டு கூத்தாடக் குதுஹவித்திருப்பதனால் அதற்குச் சேர இவனுனை கருத்துரைத்தல் மிகப் பொருத்தும் “எனகானகைகழிவாசிரை தேர்ந்து இவகினி தமருஞ், செவகாமைட காராய்! திருமுழிககனத்துறையும், கொங்கார் பூந்தழாய முடியென்குடக்கத்தற்கென் தூதாய, பூயங்கெனத் தலைமேல் கெழுப்போ நாம ரோடே.” (9-7-1.) என்ற திருவாய் மொழிப்பாசரத்தினை ஈறறடி இங்குக் குறிக கொள்ளத் தக்கது.

திருவெழுந்தாண்டகம்-ஏற்கனவே தீசிறியையபாசிசுப்பதும் ஒரு பாகியம்; அதுமான் இணைகைகருத் தூது சென்றபோது சினிடங்கனில தன்வடிவைச் சிறுககடித்துக் கொள்ளவேண்டி யிருந்தது; அவனை உனகருத் தேவைபித்தி; உருவமே சிறியையபாசிராகின்றாய்காண என்று விசேஷார்த்தங்காண்க. ஹனுமானத்தில் ‘இந்தக குரவகு இவகே ஏதகரு வந்தது?, என்று ஆராய்ச்சிப்படவேண்டி யிருக்கும்; நீ வண்டாகையாலே “தோளின்மேலும் கன்மார்பினமேலும் கடர் குழியேலும் தாளின்மேலும் புனைந்த தண்ணத்துழாய் மாலையில் இஷ்டமான வேண்டி ஆதிதேவிகுந்துகொண்டு வார்த்தை சொல்லுமாபடியான ஜனமமனரே னுன்னது எனபதும் விவகிதம்.

பாஸ்பரணம்ச் சேஷ ஸுகத்தாமையம் மிதிகெட்டுகிடக்கிற வண்டின் செவிசிலே உறுத்துமபடி 'பூமநவீனினிதமாந்த பொறியிலார்த அறுகாலசிற வண்டே!' என்று உரக்க கூவினவரேற வண்டு துணுககென்று எட்டிப்பார்க்க, தெழுநேஷ்க்கு என்வெருள். தலைமகனுடைம நிருவடிசன் எனக்கு எதுக்கு? உனனைத்துதிப்பதும் உன்காலிலே விழுவதமனதே ஏனக்குப்பணி என்றவாறு எம்பெருமானைக் காட்டித் தம புருஷகாரபூதான ஆசாய்க்கை மிகவும் உத்தேசமாக என்ற சாஸ்தரார்த்த முணர்க.

எனனைத் தெழுவுதேன்? வேண்டின் காரியத்தைச் சொல்லுகாதோ வென்று வண்டு கேட்க; காரியத்தைக் கூறத் தொடங்குகின்ற பிள்ளைகளிலே, அமரபுகாமான பகவதிலே சென்று தம சொல்லுகாதான எனருள்; அந்நீதா! அவர்வறுமமார்த்தபத்யனதே; அந்த மேனமையிலே எவகனாவ கிட்டப் போமோ? என்ன, சூக்குந்திரியேபத அவர் போனான் என்று; பாத்வம் ஒரு புறத்தே கிடக்கச் செய்தேயும் பகவதின்மேல் பொருந்தி அவறதேயே போது போக்குமவன் காண்; கிதயனலிரிகளுகருத் தனனைப்பொழியச் செல்லாதாப்போதே பகவதின்மேல்பொழியத் தனக்குச் செல்லாதாடியான குடிப்பிறப்புடைபவன்காண்; மேனமையகனாது தியககாரித செல்லையெனருள்; ஆமரம்; அது ஒருகாலத்தி னனதே? கருகனாயதாரை கடத்து செல்லையெனவிறிற்! என்ன; கனியமுதலர் திக்ருதுக்கு என்வெருள். அககாலத்தில பகவதின் ரகித்தாறியே அககாலத் திற்குப் பிற்பட்டவர்கனாய்ப பக பாயயாசிரிப்புகாயும் ரகிதகைககாகப் 'பிளனனா வண்டுகருகு சோதியாகத் திருவழுந்தாரிலே கிறவெருள் காண்; அவகே போய அறிவிக்கவேண்டுமெனருளையிற்று.

எம்பெருமான பிரித்துப்போகிறபோது 'சேறுகளுத் திருவார்க்கம் கம்மூர் என்றும் 'புனலாகமூர் என்றும் சொல்லிச் சென்று திருவார்க்கத்திலே போவருக்க, திருவழுந்தாரிலே துதனகைக பொருத்தமோ? என்னல, கேணபின், 'புனலாகமூர்சென்று போவிலுதர்' என்றது உணமையதான். அந்நிலம், பிரித்து போனவர் முழுதும் போவருக்க மாட்டார்; திருவழுந்தாரிலே பினதவி கினறிருக்கக்கூடும்; அவகே சென்று அறிவிக்ககா மெனவெருள் போதும், அனறித்ய; புனலாகமூர்சென்று போவிலுதர், திருவார்க்கத்தே போய்ப் பார்த்தார்; சீவாயபபும் கிழவாயபபும் கண்டவாதே தனிககைக கிடப்பதற்குப் பொருந்தி யிராது; எனனைப் பிரித்து அவருத் தரித்திருக்கமாட்டார், ஏதாவகாண்டு வரப் புறப்பட்டிருப்பர்; இப்போது திருவழுந்தானனிலே எழாதநனியிருக்கக்கூடும்; அவகே சென்று அறிவிக்கவமையம் எனவெருள் என்றும் கொணவலாம்.

கனியமுதலர் திக்ருதுக்கு—இத்தகைத்தக கடத்து அப்பால் போகமாட்டாமல யாலே அவகே ஸதாவ பரமஷுடையாக கிறவெருளெனவெருள். திருவாலி திரு ககரிவிற பாககல காயதி பகவதில கின்றும் ஆனவருவது எப்போதோவென்று எந்நீர் பார்த்தபடியே கிறவெருளெனவெருள் எனவெருளாம்.

நிக்ரு சேஷ - காணச் செய்வதெனென்ன வெண்ணாது; காணக்கு காண் இருக்கப்போகிறேனோ காணிகையான அனந்தான இருக்கப்போவருளோ? இரண்டு தலையும் அழிகதபினபு கீ கருத் சென்று யார்பக்ககை எனவெருளெனப் போகிறாய்? இரண்டு தலையும் அழிகதகெனருக பினனை உகைத்தாணுண்டே? தீயும் அழித்தாயானய்; ஆக, காலகனாமபிழைத்த தீயும் வாழ வேண்டியிருத்தா யாலி இனதே சென்று அறிவியாய எனருளையிற்று.

நிக்ரு—அவன் ஆமருவி கிரையேய்த்தவனாகையாலே திர்பக்ஷாதிபான உனக்கும் முககதரும்; கீ சென்று கிட்டலாம். அவனுடைய சீருணத்தைக கண்டு வைத்தும் "அவரை காம தேவசென்றஞ்சிலேமே" என்று மருண்டு பின வான்கின எனைப்போகலாமல் அருகே பொருந்தி கிற்கலாம் கீ. திருவார்த்த

நின்று.] வார்த்தை சொல்லும் விஷயத்தில் சிறிதும் அஞ்சவேண்டா: 'கம்முடைந அத்த:புரத்திலகின்றும் வந்தவர்கள்' என்று தோற்றம்படி செருகடி வார்த்தை சொல்லவேணும்.

அவர்களுக்கு அறிவிக்கவேண்டும் வார்த்தை ஏதென்ன; ஓர் மாத நிந் நயந்தா ளென்று—என்பெயரைச் சொல்லவேண்டா; 'ஒருத்தி' என்னும்போதே அவர்தாமே தெரிந்துகொள்வர்: 'ஒருகாட்டிலே ஒருமான் அம்புபட்டுக்கிடத்து துடிக்கின்றது' என்றால் உடனே எய்தவனக்குத் தெரியுமன்றோ. [நிந்தயந்தான்.] 'ஓர்மாத' என்றாலே போதுமானது; அதற்கு மேலும் ஒருவார்த்தை சொல்லவேணு மென்றிருந்தாயாகிலு "கிண்கயந்தான்" [உன்னை ஆசைப்பட்டிருக்கின்றான்] என்று சொல்லு. படுகொலைப்பட்டாளென்று சொல்லு என்றபடி ஒரு கூடாதுபுருஷனை ஆசைப்பட்டாளவளை, பரமபுருஷனுள் உன்னை ஆசைப்பட்டாளென்று சொல்லு. பரவததிலே ஆசைப்பட்டினை, விபூஷாததிலே ஆசைப்பட்டினை, விபலாவதாரங் களிலே ஆசைப்பட்டினை, அந்தர்யாமிதவத்திலே ஆசைப்பட்டினை; ஆசைப் படுதற்குரிய அர்ச்சாவதாரத்திலே ஆசைப்பட்டாளென்று சொல்லு.

கிறையே கியங்கி கான்—முற்றமுடிய வார்த்தை சொல்லவேண்டுமோ நீ; சிறிது வாயைத் திறக்கும்போதே உன்னை அவர் எவ்வளும் கொண்டாடப்போகிறார் பார்; 'ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹஸிமத:' என்கிறபடியே அஃக மான்பெற்ற பரிசும ஏகதேசமென்னும்படியன்றோ நீ பஹுமான் பெறப் போகிறாய்; இது கான் சொல்ல வேண்டுமோ? அதுபவத்தில் பார்த்துக்கொள்ளாய் என்றாளாயிற்று. ... 28

செங்காமை நாராயணேசென்ற திருக்கன்னபுரம்புக்கெச்செங்கன்மாலுக்கு*
மன்காதமென்றுணவர்க்குரைத்தியாகித் திருவொப்பதெங்கின்பயிலை*நாரும்
மபங்காணமிதென்றொருதேவாகப் பருமயின்கவர்ததுன்னத்தருவன்*தத்தல்
இங்கேவந்தினிதிருத்துன்பெடைபுந்தீயும் திருநீலதிலினிதிப்பெய்தலாமே.

27

செம கால	சிவந்த கால்கொய்யுடைய	காரும்	நீ புன்னகாலமெல்லாம்
மட காராய்	அழகிய காரைப்பறையே!	சது	இகத
இன தே	இனகைக்கே புறப்படடு	பைன் கானம்	சொகூப்பாப்பு முழுவுதும்
சென்று	பேரய்	எல்லாம்	உனக்கே உரியதாமபடியாகு(ச்
திருக் கண்ண	திருக்கண்ண புரத்தில்	உவதே ஆக	செயது)
புரம் புக்கு	புகுந்து	பழனம்	நீரில்களிலுள்ள
என செங்கண்	செந்தாமரைக் கண்ணாய	மீன	மீனகளை
மாலுக்கு	எனமிது வியமோஹவ	கவர்க்கு	நீ கவர்க்கு உன்னுமபடி
	கொண்டவரும்	உண்ண	பாக
என துணை	எனக்குத் துணைவருமான	தருவன	கொடுப்பேன்;
வரக்கு	சொளிய பெருமான பக்க	தாதல	அவ்வளவான தாதலின
	லிலே	உன் பெடை	உனது மனைபாட்டியும் நீயும்
என் காதல்	எனது விருப்பத்தை	பும நீயும்	இவ்விடத்தே வகது
உரைத்தி	சொல்லுவாய்கில	இகல்க வகது	இவ்விடத்தே வகது
ஆகில	(அவரைப் பிரிகது வருத்திக்	இனிது	மகிழவுடனிருந்து
எமக்கு	கிடக்கின்ற) மமக்கு	இருகது	(இப) பெரிய பூமண்டலத்
இது ஒப்பது	இதுபோன்ற ஆனந்தம்	இரு கிலத்தில்	திலே
இன ப ம	வேருனதுயிலை;	இனிது இன	மஹாகத்தத்தை யடைந்து
இலகை	(இதற்காக உனக்கு நான் செயற்கடிய	பம எய்த	வாழலாம்.
	உதவி யாதெனில்;)	லாம்	

***—மேழப்பாட்டில் ஒரு வண்டைத் தூதுவிட்டான்; அது போய்த் தூதுரைத்துத் திருமயிவருமளவும் தரித்திருக்கமாட்டாமையாலே பின்னையும் ஒரு காரையைத் தூது விடுகிறான்.

“திசுது” ஸர்வாஸு மார்க்கத்தே” என்றபடியே பிராட்டியைத் தேடி தற்கு எவ்வாறு திசைகளிலும் வாகரமுதலிகளை ஏறினுப்போலே இவளும் கண்ணைக் கண்டவற்றை எல்லாம் எய்தினான். சாமாவதாரத்திலே வாகரஜாதி விறுபெற்றது போலே ஆழ்வார்களுவதரிததுப் பங்கஜராதி விறு பெற்றது என்பர்.

செங்காழைநாய—பரகாலகாயகி தான் எம்பெருமானோடு ஸம்ச்சேஷித் திருத்த காலத்திலே அவன் தனது காலை கோக்கி ‘இதோரு காணும் சிவப்பும் இருந்தபடி என!’ என்று கொண்டாடக் கண்டவனாதலால் காரையின் மற்ற அவயவங்களை விட்டுக் காலைக் கொண்டாடத் தொடங்கினான். இனிதாகச் சூட வேண்டிய ஸுசுமாரமான கருமுதை மாலைவைச் சுமமாடு கொள்வதுபோல, கண் கொண்டு காணவேண்டிய உண்டுகாலைக்கொண்டு தூதுபோகின்றதை மிகையா யிடுகின்றதே! எனசெய்வேன்? உன்காலைப்பற்றியே என்காசியம் தலைககட்ட வேண்டியிருக்கின்றதே எனகென்ன ‘காராய்’ எனவும் விளி அடி! என்னுமா போலேயிருக்கின்றது வழியறிபுண்கிறவனானிலே தாய்முத்திலே விழித்தாற் போலே யாசிற்று தலைவனைப்பிரிகது கோவுபடுகிறவனானிலே இங்க காரையின் காட்சியுண்டாயிற்று. பிராட்டியைப் பிரித்த கோவுபட்டித் தருமாரி கின்றவனானிலே பம்பைக்காரையின் அனாமான் வந்து தோன்றினபோது பெருமான்கருணடான அத்தனை ஹர்ஷம் இப்போது பரகாலகாயகிது உண்டாயிற்றுப்போலும்.

“செங்காழைநாயாய்!” என்று மிகை இரக்கத்தோற்றக் கூனின்வாறே காரை ‘என்னை இவ்வளவு போதறிப்புகழாது அழைக்கவேண்டிமா? திருவுள்ளம் பற்றின் காசியத்தைச் சொல்லுகாதே? என்று கேட்கிறப்போலே இவளவு தோற்ற அருகேவந்து விற்க தின்றேனென்று என்று தொடங்கச் சொல்லுகின்றான். காலை பார்த்துக் கொள்ளவேமென்று இருந்துவாடலாகாது; இப்போதே சொல்வ வேண்டிய காசியங் காண. “கஜீயையம் கண்ணமபி விசா தாம அனிகேககூலும்” [அந்த ஸீதைையைப் பிரிகது ஒரு கொடிப் பொழுதும் கான் பிழைத்திருக்கமாட்டேன்] என்று அவர்படியைப் பார்த்தாலும் கால தாமதம் செய்யலாகாது; “கச ஸீதா த்வயா ஹீரா கசாஹமபி சாகவ—ரஹுர்தத மபி ஜீவாவோ ஸுலாஸமத்ஸ வாலிவோத்தருதென”. என்னத்தக்க என்படியைப் பார்த்தாலும் காலதாமதம் செய்யலாகாது. இப்போதே புறப்படவேண்டும்.

எவ்விடத்திற்கு? என்ன; திருக்கண்ணாரும் புகுது என்கின்றான்.

மேழப்பாட்டில் “அணியழக்தார் கின் ஞானகின்றே சென்று” என்று திருவழக்தோற வண்டைத் தூதுவிட்ட இத்தகையகன் இப்பாட்டில் இத்திருப்பதியை விட்டுத் திருக்கண்ணாரத்திலே தூது விடுவானென்? என்னால்: முற்பாட்டில் தூது விட்ட வண்டை அவன் திருவழக்தாரிலே கண்டிருப்பான்; அவருத் தரித்திருக்க மாட்டாமல் அந்த வண்டோடு கூடவே அரைநிலையத் தலைநிலைய எதிரேவந்து ஒரு பயணம் புகுந்து திருக்கண்ணாரத்திற்கு வந்திருக்கிற ஸமயபாசிருக்கரும இப்போது; அவருத் சொல்லாம் எனகென்ன போலும். பொதுவாக எம்பெருமானை நோக்கித் தூது விடுகின்ற தந்தையாதலால் எந்தத்திருப்பதியை நோக்கித் தூதுவிடும் குறை யொன்றுமில்லையென்க.

திருக்கண்ணாரத்தில் அவரைச் கண்டுபிடிக்கும் வகை ஏதென்ன; எங்கே கண்ணாளுக்கு என்கின்றான். அவர் எவ்விடத்திலே கொண்டிருக்கிற விவரமோஹமெல்லாம் திருக்கண்ணானிலே காணலாய்ப்பாசிருக்கருத் காண்; “கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்த்து செவவரியோடி கீண்டவப் பெரியவாய கண்கள் என்னைப்பேதைமை செய்

தன்வே" என்கிறபடியே என்னைப் பிச்சேற்றின கண்களே அவரைக் கோட் சொல்லித் தருமே; என்னைப் பிரித்திருக்கையாலே அவர்களு உறக்கம் இராது; அதனாலும் கண்கள் குதறிச் சிவந்திருக்கும்; அந்த அடையாளங்கொண்டே அவரைக் கண்டுபிடித்துக்கொள்ளலா மென்கிறுளாயிற்று.

[என் துணைவாக்கு] எந்த கிணைமையிலும் எனக்குத் துணையாகிநுப்பவர் அவர்; கலந்து பிரித்தபோதும் ஸத்தை குணையாதபடி குணையாவத்தாலே தரிப்புகவல்ல துணைவர் என்றபடி. இப்போதுண்டான் ஆறநுமையைப் பரிஹரிப்பதற்கு அவரே துணைவர்; "எருத்துக் கொடியுடையானும் பிரமணமிந்தரலும் மற்று, மொருத்தரு மிப்பிறவியென னும் கோய்க்கு மருந்தறிவா நுயில்ல."

அவரைக்கண்டு கூறவேண்டியவார்த்தை என்னென்ன; எங்காதல் உரைத்தி பாடிக் என்கிறான். ி அவர்களு வேறென்றுஞ் சொல்லவேண்டா, 'இங்ஙனே ஆசைப்பட்டிருக்கிடுகின்றவருத்தி' என்று இவ்வளவு சொன்னால் போதும். மற்றைய யோருடைய காதலைக் காட்டிலும் தன் னுடைய காதல் பரமவிலகலுணம் என்பது தோன்ற 'எக் காதல்' என்கிறான். "சொல்லாக்கொழிய இவ்வேன அறிந்த சொல் லில், நும்மடியாரெல்லாரோடுமொக்க எண்ணி சிநுத்திரடியோடு, கணாரறிவிர் தியாரறிவிர் கமக்கிவ்வுகைத்து, எல்லாமறிவிர் கதையாநீரிதழைநீர் து." [1-9-6] என்ற பாசரம் இவ்வு அநுஸந்திக்கக்கூடாது. [4க் காதல்] என்னுடைய காதல் மற்றுமுள்ள முழுகுஷ்டங்களின் காதலைப்போலன்று. அயாவறு பமரர்களின் காதல் போலன்று அயர்வறுபமரர்களதிபதின் காதலைப்போலுமன்று; 'என்னுடைய காதல்' என்றே சொல்லுமித்தனை. 'பரதாழ்வானுடையதைய' என்றால் விவகலனை மென்று ப்ரஸித்தமன்றே, அதன்பாலே.

உரைத்திப்பாடிக் - அங்குச் சென்றவாதேற அவருடைய வடிவழகிலே கால் தாழ்த்து போனகாரியத்தை மறக்கவுங் கூடுமே; தன்னையும் மறக்கமுடியாபயன்றே அவனிடத்து இன்மைதானிருப்பது. அப்படிப்பட்டவதில் காலகாழாமல் தடுத்து வின்று என காதலை அவர் பகதலில் உரைக்கவல்லவாய்கில் என்கிறான். ி வாய் படைத்ததற்கு இதுவன்றே ருரேயோஜனம்; பணவாதத்தைகளையும் சொல்லிப்போரு கிற உணவாழிலே என்னிஷையமாக இந்த ஒருவார்த்தை வந்தாலாகாதே?

நான் சொன்னமாதத்திரத்தான அவர் வந்திடுவரோவென்ன; உரைத்திப்பாடிக் விது வேறுபடுத்திப்பிடுகிற யென்கிறான். அவர் வரட்டுந், வராமற் போகட்டும். ி அவரிடம் சென்று என்காதலைச் சொல்லுமதுவே எனக்குப் பரமாதந்த மென்கிறான். அவர் பரமசேதரன்றே; துதரை செனப்பட்டால் வராதொழிவரோ? வந்தே திருவர் என்றிருக்கிறான்.

எனக்காகச் சென்று துதரைத்தல்மாதத்திரம் போராது, அவவுபகார ஸ்மிருதியாலே நான் உனக்கப் பண்ணும கிஞ்சித்காரததையும் அங்கேசரிக்கவேண்டு மென்கிறான். [நானு உபயாஸித்தேனாயுநதோயகா; பருமீக் கவாங்குணனத்தருவன்] பிரிந தாரிரங்குமிடம் நெய்தலாகையாலே கடற்கரைகளிலே தான் நுக்கநுளாய், 'பரப்புடைத் தான் கடற்கரைச்சோலை வெல்லாம் எகரனம் உன் அதிசாமபடி பண்ணிவைப் பேன்; ஆண்க கன்றுபோலேசிருக்கிற மீன்களை ி மேலவிழுகது புலிகளு மடியாக சேகரித்துத் தருவேன்' என்கிறான். இததான் புருஷகாரகருதயம் பண்ணி பகவத் விஷயத்திலே சேர்ப்பிக்கும் ஆசார்யனுக்கு "பொன்னுடைகளிரோ" என்னுமா போலே உபயனிபூதியுமளித்தாலும் தரும் என்றநாயிற்று. ஆசார்யன் ஒருகால உப கரித்துவிடுமித்தனை; விஷயன் வாழ்வாளுள்ளவனவும் அதுவர்த்திக்கக் கடவன் என்கிற சாஸ்தரார்த்தமும் இதில் விளங்கக் காண்க. "பழனமீன்கவர்த்து உண் ணத்தருவன்" என்றதன் உளஞறை பொருளாவது -காலாகு மீன் எப்படி இனிதேர அப்படி ஆசாரியனுக்கு உகப்பான் பொருளைத் தந்து கிஞ்சித்கரிகக வேணுமென்பதாம்.

தந்தால் இவகேவத்து இனிதிருந்து உன்பெடையும் நீயும் இருநிலத்திந்நிதின்பமெய்த வரம்—நான் பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தை ஸ்வீகரித்து நானிருந்தவிடத்தே வந்து புலிககவேணும்; ஏகாகாரிய வந்திருக்கவொண்ணாது. அபிமத விஷயத்தோடே கூட வந்திருக்கவேணும். நான் தனிபிருந்து படுகிற வருத்தந்தீர உன்னையாவது கூடியிருக்குமிருப்பி லே காணப்பெறவேணும். இவ்வனே நானும் வாழ்ந்து நீயும் இனிது வாழ்ந்து நோக்கவேணு மென்றா யிற்று. ... 27

தென்னிலங்கையான் கீதற்பயனுண்மான்ச் சென்றகருன்றினைபுந்திந்தோர்தோர்*

மன்னிவகுபுரத்ததையவூர்த்த வரையுருவின்யாகவிறைந்தோர்! *என்றார்

பொன்னிலங்குமுனைக்குவட்டிசூட்டிக்கொண்டு போகாமல்கிளேயப்படுவியெய்தி*

என்னிலங்கமெல்லையவந்தின்பமெய்த எப்பொழுதும் தினைத்துருவியிருப்பவனானே. 28

தோழி	வாராய் தோழியே!	பொன் இலங்கு	பசுவிறைம படர்ந்த முலை
தென் இலங்கை	தென்னிலங்கையினுள்ள	முலை குவட	கனாவிற கமபத்திலே
அரவா	கோட்டைகள்	கூல	
சித்தி	அழிந்து	பூட்டிக்	அனைத்துக்கொண்டு
அய்யனா	இராவணனும் முடியுடைய	கொண்டு	
மாள்	யாக	போகாமல வல	அப்பால் போகவொண்ணாது
சென்று	(அய்யகு) எழுந்தருளி (வெற்றி பெற்றவரும்)	யென ஆய	படி தடுத்து விரைக்க வல்ல வனாக
உலகம் மூன்றி	(தரி விகிரமாவதார காலத் தில்) முடிவாகக்கொடியும்	புலவி எய்தி	அவரைப் பிடிந்து பட்ட
கொடியும் திரிந்து	வியாபித்தவரும்		வருத்தமெல்லாம் அவ ரெதிரே பட்டு
மன் இலங்கு	அரசர்கள் விளங்காவிவற	என்னில உலக	என்னுடைய எல்லாம் அவ
பாரதித்தை	பாரதியுத்தம் முடியும்படியாக	கம எல்லாம்	யவக்களும் என்னிடத்தே
மாள்		வந்து இன்	வந்து சேர்ந்து ஆனந்த
ஒர் தோரால்	ஒரு தோரைக்கொண்டு உடத்	பம் எய்த	மலையுமபடியாக
வளராத	இன்	எப்பொழுதும்	எல்லாக்காலத்திறும்
வரை உருவின்	மலைபோன்ற உருவம்	நான்	நான்
மாகுளிறை	கொண்ட பெரிய யானை	கிளைந்து	அவரையே சிந்தித்து
என் தன	போன்ற பெருமானே,	உருகி இருப	முடிந்து பிழைப்பேன்.
	என்னுடைய	பன்	

* * *—திருவாய்மொழியில் நமமாழ்வார் 'வைகல் பூங்கழிவாயென்னுந் திருப் பதிகத்தில் எம்பெருமான் பகலை தூதுவிட்டு, அநந்தரம் அவன் வந்து முகங்காட்டக் காணாமையாலே பிரணயரோஷம் தலையெடுத்து ஊடல் செயதாப்போலே இப் பரகால நாயகியும் கீழே தூதுவிட்டவள் இதிலே ஊடு சன்னாள். 'இப்போது நமமு டைய ஆற்றாமை கனத்திருக்கையாலும் தூது அனுப்பிவிருக்கிறோமாகையாலும் சில சுபகிமித்தங்கள் தோன்றி விருக்கறப்படியாலும் கடுகவே அவன் வந்து கிற்கப் போகிறான்; அப்படி அவன் வந்தால் முகங்கொடுத்து வராததை சொல்லுவோ மல்லோம்; ஏனென்றால், அவனுடைய ஸம்சுலேஷம் உடனே விச்சுலேஷத்தை விளைவித்தலாலது கிற்கமாட்டாமையாலே இன்னமொரு விச்சுலேஷத்துக்கு இலக்கா யிருந்து மீண்டுமீன்றும் வருத்தப்படுவதினால்காட்டில அவனுக்கு முகங்கொடாதே அவன் கணவட்டத்திலே முடிந்து பிழைப்பது நன்று' என்று நிச்சயித்துக்கொண் டான். தம்மை முடித்துக்கொள்ள கிளைப்பவர்கள் வெற்றிலை தின்னுதல் பூசுருதில் சாந்தணிதல் சிரித்தல் முதலியன செய்யுமாபோலே இவளும் முடிவுகருப் பூர்வாக நமாகத் தெளிவுபெற்றிருந்தாள். உள்ளே புருகி கையாகிறகச் செய்தேயும் மேலுக் குத் தெளிந்திருந்தாள்: அதைக் கண்ட தோழியானவள் 'இந்த நிலைமையிலே இவள் தெளிந்திருக்கைக்குக் காரணமில்லையே' எனச்சிந்தித்து அவனையே வாய்

விட்டுக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வோமென்றெண்ணி 'நங்காய் இப்போது உன்
 நெஞ்சிலே கிடக்கிறதென்' என்று கேட்க, 'அப்பெரியவர் வந்தால் பண்டு போலே
 முகங்கொடுக்கக் கடவேண்டலை; அவர் கண்ணிலே உயிரைவிட்டு முடிந்து
 போவதாகத் துணிந்திருக்கின்றேன்' என்று தலைவிசொல்லை; அது கேட்ட தோழி
 யானவள் 'கெடுவாய், மலையோட்டெம்பொருத மல்லாநாட்டோ? உயயன் பூதநாத
 ராய் ஸர்வசக்தராயிருக்கிறவரோடே அபலபான் நீ எதிரிடுவதென்று ஒரு காரிய
 முண்டோ? "கல்லெண்ணெய்தோழி! காகையினை கம்பரர் செவ்வா பெரியா இறு
 மாண்டவர் காம செய்வதென்?" என்று சொன்னவர்களைக் கேட்டகிலையோ? ப்ராணிகளிடத்துச் செய்யத்தக்கதைப் ப்ரபுகளிடத்துச் செய்யலாநீமோ?' என்று
 சொல்ல அவருடைய ப்ரபுத்வம் என்னகந்தை பங்கறபடி பாராய்' என்று தலைவி
 சொல்ல; 'இவளுடைய உறுதியைப் பார்த்தால் முடிந்தேருவாள் 'போலையிருக்க
 கிறது, ப்ரணய ரோஷத்தோடேயினா, உயிர் தூக்கமனவு அகாத படி இவளை
 கொக்கிவெழும்' என்று பாரதத்தோழியானவள் 'நங்காய்' அவர்களுள் அசரித்த
 பகை நாகம் உனக்குத் தெரியாதுபோலும், ஒரு பிராட்டிகளாகத் தென்னிலங்கை
 செற்றவர்களை; துருதிருக்ககாக மாவலியை வலிதொலைத்து மூலனைநகவர்
 காண; பரண்டலர்கட்குப் பகைபாதிமாயிருந்து தோகடததன்வர்களை' என்று
 சில சேஷ்டிதங்களை யெடுத்துக் கூற, 'ஆமாம் தோழி! எல்லாம் காணா மரீயென்;
 அவை யெல்லாம் வஞ்சகச் செயல்கள் யோகாண, நான் முடியாமலிருக்கமாட்
 டேன்' என்று தன் உறுதியை வெளிப்படுத்தி ருளிலை பரகால்காய்கி.

தென்னிலங்கை யாண்டிதரி—மேலே "வரையுநன் மாகனிறந" என்னையாலே
 மதயாணின் விவாபாரமாகக் கில சேஷ்டிகள்களைப் பேசுகிறாள். (தோழி
 சொன்ன சேஷ்டிகள்களை அநவந்ததுப் பேசுகறபடி.) ஒரு மதயாண வந்திராகா
 கின்றால் எழுகை கண்டவற்றையெல்லாம் கையா லும் காலாலும் அத்திதிக கொண்டு
 போமாதே மலை கரகாஷ்டங்களைக் கொன்று வாலியை வதைத்தும் சடற்கரை
 யிதே சென்று கட்டி அலை செய்து இவங்கையை அடைமகிப்படுத்தின படியைக்
 கண்டதோ தோழி இராவணன் செத்துப் தானவனை துன்பு என் பது கொண்டு
 பாகரம் தொடுத்திருக்க முறகு காணமின். [தென்னிலங்கை யாண்டிதரி அவுணன்
 மானச் சென்று பெருமான் போன போகத்தோடு இராவணன் முடிந்தானென்கை.
 ஒருபிராட்டிகளாக அவர் பண்ணின் பாளைத்தோழி இவனை நேர் என்று தோழி
 சொல்ல; 'ஆமாம், அவர் பரம ப்ரணந்தான்; அபலகளாயிருப்பாரை அகப்
 படுத்திக் கொள்வதற்காகச் செய்த செயலாகையாலே பகட்டுக்காண' என்று
 கழித்துப் பேசுகிறபடி இது.

உலகமுந் தீயாய்நீங்கு—உலகனத்தபடியை கிளக்கிறது இங்கு. ஒரு மத
 யாண யதேஷ்டமாகத் திரிபுமாதே மலை எல்லார்க்கில்களிலும் திருவடியை விட்டுத்
 திரிந்தவாறு. 'அநயசேஷத்வத்தாலும் ஸ்வாதந்தரிய பரந்தத்தியாலும் விமுகர
 கிருப்பவர்களின் கில்களிலும் திருவடியை வைத்து உய்வு பெறுதது மவர்காண'
 என்று கோழிசொல்ல! ஆமாம், அவர் விமுகரதில்களிலே திருவடியை வைப்ப
 வரேயன்றி "அடிசுளியோக தலைமை சிபனியாய் ஆழியங்களை யுள் கொலப்
 பாகம்" என்று பலபண்ணிரண்டும் காட்டி இரப்பவர்கட்கு முகங்கொடுக்கும் தயாளு
 அலைர்காண என்று சொல்லிக்காட்டுகிறபடி.

ஓர் தோல் என்னவது பாரதத்த நாயுத்த எதிரிகளான துரியோதனதுயர்
 'கிருஷ்ணன் ஆயுத மெடுக்கவேண்டா' என்றார்க்கெனயல்லை 'ஸாரதியாய் கிறக
 வேண்டா' என்றும் சொல்லவில்லை. ஆகையாலே ஸாரதியாய் கின்று ஒரு
 தோலே ப்ரதிபக்தங்களை அழியச் செய்தானென்று. "பந்தார்விரலான் பாஞ்சாலி
 கூததலமுடிக்கப் பாரதத்துக், கந்தார்களிறறுக் கழனமன்னர் கலங்கச் சுகம

வாய்வைத்தான்” என்கிறபடியே த்ரௌபதியின் குழலை முடிப்பிக்கைக்காக அவர் பண்ணின் வியாபாரமன்றோ வென்று தோழி சொல்ல; ஒருத்திக்காக இப்படி காரியஞ் செய்கிறவனென்று நாட்டாரைப் பகட்டுகைக்காகச் செய்தாரித்தனை; தம்மையே புகலாக நம்பியிருப்பாருடைய கூந்தலைவிரிப்பிக்கு மவர்காண் என்று சொல்லுதல் இங்கு உள்ளுறை. ஆக இப்படிப்பட்ட வரையுருவிற் மாக்ளிற்றற—திண்மையில் மலைபோன்று செருக்கில் ஆகைபோன்றிருக்கின்ற அவரை [தோழி] அன்னவரை நான் என்ன பாடுபடுத்தப்போகிறேன் காணாய் தோழி!; நீ விலக்காமலிருக்க வேணும்; விலக்காதிருந்தாயாகில் அவர் பழம்பாடுகளை யெல்லாம் காணலாமென்கை.

என்றன் பொன்னிலங்கு முகைக் குவட்டிப் பூட்டிக்கொண்டு—என்கையில் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமிருக்க எனக்கு வெல்ல வெண்ணாத கிலமுண்டோ? எம்பெருமானாகிற அந்த மதயானையை என்னுடைய முகையாகிற ஸ்தம்பத்தோடே சேர்த்துக்கொண்டு இறுக்கிக் கட்டிவிடுவேன்; முகங்கொடுத்துப் பேசமாட்டேன், வெண்ணெய் திருட்டின கண்ணிராகையசோதை உரலிலே கட்டிப் போட்டு வைத்தாப்போலே, என்னைப் படுகொலையடித்த பெருமானை முலைக்குவட்டிலே கட்டிப் போட்டு வைப்பேன்; இதுவரையிற்று அவனுக்கு நான் செய்யும் பெரிய சிணக்க. என்னிடத்திலே முகம் பெருமையாலே அவன் ஒடிப்போகத் தேடுவன்; [போகாமை முலைக்குவட்டில் பூட்டிக்கொண்டு] “குற்றமற்ற முலைநனைக் குமான் கோலப்பனைத்தோளோடு, அற்றகுற்ற மவைநீர அணையவழுக்கிக் கட்டெரே” என்கிறபடியே அவனானும் நெகிழ்வொண்ணாதபடி கட்டிப் போட்டு வைப்பேன்.

அவன் வந்து முகங்காட்டினால் நெஞ்சு மேல்விழாதிருக்க வேணும்; அவனை ஒரு சரக்காகவே நினையாமல் துரும்பாக நினைப்பேனாக வேணும்; நீ அவனுக்குப் புருஷகாரமாக கிற்காம விருக்கவேணும்; இவ்வளவும் பெற்றேறானில் என் எண்ணம் சுடேறும் என்ற கருத்துப்புட, ‘வல்லேறுய்’ என்கிறான். [புனவி பெய்தி.] அவனைப்பிரிந்துபட்ட வருத்தமெல்லாம் அவன் கண்முன்னே படக்கடவேனென்கிறான். அன்றியே, அவனைப் பிரிந்து நாம் பட்டபாடெல்லாம் அவன்றான் என் முன்னே படுப்படி பண்ணக்கடவேனென்கிறான் என்னவுமாம். இப்பொருளில், எய்தி என்றது ‘எய்த’ என்றபடி: எச்சத்திரிபு.

என்னில் அங்கொலையும் வந்து தின்பமெய்த—இப்போது ஸம்ச்சேஷிப்பதும் மறுபடியும் விச்சேஷிப்பதும் மீண்டும் ஸம்ச்சேஷிப்பதும் மீண்டும் விச்சேஷிப்பதுமாகி மேன்மேலும் வருத்தங்கட்கு இலக்காயிராதபடி அவன் கண் வட்டத்திலே முடிந்து பிழைக்கக்கடவேனென்கை. கண் கை கால் முலை முதலிய ஸகல அவயவங்களும் முடியக் கடவன. முடிந்துபோவதே பேரின்ப மெய்துதலாம் இங்கு. ஏழையாய்ப் பெரிய குடும்பியாயிருக்குமவன் க்ஷாமகாலத்தில் குடும்பத்தினுடைய பசியும் தன்பசியும் பொறுக்கமாட்டாமையாலே குடும்பத்தோடே ஆற்றிலே விழுந்து முடிந்து மகிழக்கடவேனென்று நினைக்குமாபோலே இவனும் நினைக்கிறாளாயிற்று. அவன் வந்தவாறே இந்த எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டு ஸம்ச்சேஷிக்க வொருப்படுவேனென்று நினைக்க வேண்டா; எப்போதைக்கும் இதுவேதுணிவு. நினைத்த மாத்திரத்திலே உருகிப்போவதே என் பிரக்ருதி காண்மின் என்கிறான்.

இப்பாட்டில் எல்லை கடந்த ப்ரணயரோஷத்தை வெளியிடும் முகத்தால் தன்னுடைய ஆற்றுமையின் கனத்தை வெளியிட்டவாறு. இனிப்பெற்றல்லை தரிக்க வொண்ணாத படியான ‘முடிந்தவவா’ என்கிற பரமபக்தி முதிர்ந்தமை சொன்னபடி.

...

...

....

...

...

28

அஞ்ஞயர்குலமகளுக்கரையன்றன்னை அகைகடலைக்கடைத்தடைத்தவம்மான்றன்னை*
குஞ்ஞதவலியரக்கர்கோணமாகக் பொடுஞ்சினைவாய்ச்சரந்துரத்துதவங்களைத்து
வெஞ்ஞனை*குன்றெடுத்ததோவிஞ்ஞனை விரிதிரைநீர்விண்ணகரம்மருவிடாகும்
நிஞ்ஞனை*தன்ருடத்தைக்கிடத்தனை நெடியனைபடியையென்றினைத்திட்டேனே.

29

அன்று	முன்பொருகாலத்தில்	குலம் களைந்து	அரக்கர் குலங்களை கிர்மூல
ஆயர் குலம்	இடைக்குலத்துச் சிறந்த மக	வெஞ்ஞனை	மாக்கி வெற்றி பெற்றவரும்
மகளுக்கு	எனக அவதரித்த கப்பின்	குன்று எடுத்த	கோவர்த்தன மலையைக்
	னைப் பிராட்டிக்கு		குடையாக எடுத்த
அரையன்	காயகரானவரும்	தொலிஞ்சை	புலுத்தையுடையவரும்
தன்னை		விரி திரை நீர்	பாத்த அகைகளையுடைய
அகை கடலை	அகையெரிசின்ற கடலைக்	விண்ணகரம்	பொய்கைகள் கிரம்பிய திரு
கடைத்து	கடைத்தவரும்	மருவி	விண்ணகரிலே பொருந்தி
அடைத்த அம்	(அதில்) அகை கட்டின	காரும் சின்	எப்போதும் ஸந்திபண்ணி
மான் தன்னை	ஸ்வாமி பானவரும்	ருனை	கிருப்பவரும்
குஞ்ஞத வலி	குறைதலில்லாத மிடுக்கை	தன் குடத்தை	குளிர்த்த திருக்குடத்தையிலே
	யுடைய		
அரக்கர்	இராவணன் முடியும்படியாக	கிடத்த மாலை	பள்ளிகொண்டிருக்கும்
கோணமாக			ஆச்சிதவதலையும்
கொடும் சிலை	கொடிய வில்லிலே	கெடியனை	ஸர்வோத்தமருமான பெரு
வாய்			மானை
சரம் தூர்த்து	அம்புகளைத் தொடுத்துப்	சரம் அடியென்	சாய்போல் சேனான அடியென்
	பிரயோகித்து	கிரைந்திட்டேன்	கிரைத்தேன்.

***—தீழ்ப்பாட்டில் ப்ரணயரோஷக் தலையெடுத்த ஒரு கிளை நின்றுர்; அதாவது 'எம்பெருமான் வந்தவாரே அவனுக்கு ஏதோ வொரு சினைச் செய்த நாம் முடித்துபிழைப்பதாகப் பேசினார். அவன் வந்தாலன்றோ அது செய்யலாவது; வரக்காணாமையாலே கதறிக் கூப்பிடுகிறார். விபலாவதாய்களையும் அர்ச்சாவ நாரர்களையும் பேசிக் கதறுகிறார். கம்மாழ்வார்க்கு 'முனியேகான் முகனே யென் றிற திருவாய்மொழி போலே கிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு இப்பாகாம்.

அன்று ஆயர்குலமகளுக்கு அரையன்றன்னை—தம்மோடொத்த திவ்ய மஹிஷிகளுக்கு உதவினபடியைப் பேசத்தொடங்கி முத்தறமுன்னம் கப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு உதவினபடியைப் பேசுகிறார். 'அரையன்' என்பது 'அரசன்' என்ற பதத்தின் போலி. கப்பின்னையின் துயரத்தைத் தொலைத்த பிரபு என்றபடி.

அகைகடலைக் கடைத்தடைத்த அம்மான் தன்னை—கடலைக் கடைத்ததும் கடலில் அகை கட்டினதும் பிராட்டிக்காக. பிராட்டியைப் பெறுதற்காகக் கடலைக்கடைத்தது; அவளுடைய தனிமையைத் தீர்க்கக்காகக் கடலையடைத்தது. தேவர்கட்கு அமு தங்கொடுப்பதற்காகவன்றோ கடல் கடைத்த தென்னில்; அன்று; பிராட்டியைப் பெறுதலே முக்கியமான பலன்; மற்றது ஆறுஷங்கிசம் என்க. "விண்ணவா முதுண் அமுதில்வரும் பெண்ணமுதுண்ட எம்பெருமானே!" என்றாரே இவர்தாமே.

[குஞ்ஞத வலியரக்கர் இத்யாதி.] வரபலத்தையும் புலுபலத்தையும் பற்றுசாகக் கொண்டு பரவியிம்மையே போதுபோக்காயிருக்கும் ராகுஸைநாதிக்கெல்லாம் தலை வனையிருத்த இராவணன் தொலையும்படியாக ஸ்ரீசாரங்கனில்லிலே அம்புகளைத் தொடுத்து கட்டித் வெற்றிபெற்ற விஜயைமை சொல்லுகிறது. ராகுஸைகுலத்தவ ரான விபீஷணுழ்வான் வாழ்த்து போயிருக்க, 'குலம் களைந்து' என்னலாமோ வென் னில்! அவர், தம்முடைய கினைவாலும் இராவணனுடைய கினைவாலும் சக்ரவர்த்தித் திருமகனானுடைய கினைவாலும் ராகுஸை குலத்தில் சின்றும் பிரிகதிர்ப்பட்டு இக்ஷ

வாகு குலத்திற் புகுந்து விட்டாரென்பது வான்மீசி முதலிய முன்னோர்களின் ஸித்தாந்தம். இது ஸ்ரீவசநபூஷணாதிகளில் விரியும்

இராவணனொருவனே குற்றமியற்றினவனாகிலும் அவனுடைய ஸம்ஸர்க் கமே ஹேதுவாகக் குலங்குலமாக கசித்தொழிந்தது. “கேசவன் தமர் கீழ்மே லெமரோழெழுபிறப்பும், மாசதிரிது பெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா” என்கிறபடியே, ஒருவன் அதுகூலனான அவனுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளும் உஜ்ஜீவிக்குமாபோலே ஒருவன் பிரதிகூலனான அவனுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளும் அழிந்துபோகக் கடவர்கள். பிரதிகூலனான இராவணனுடைய ஸம்பந்தத் தாலே ராகுசகுலமடங்கலும் பாழ்பட்டன; அதுகூலனான ஸூக்ரீவனுடைய ஸம்பந்தத்தாலே வாகுரஜாதியடங்கலும் வாழ்ச்சி பெற்றன.

சூன்மெடுத்த தோவிறுனை—ஆயர்க்கு கேர்ந்த ஆபத்தைப் போக்கினது ஒரு பெருமையோ? என்னுடைய ஆபத்தைப் போக்கவேண்டாவோ வென்பது இவ்வு டுள்ளுறை.

விரிதிருநீர் விண்ணகம் மருவி நூரும் நின்றனை—கீழ்ச்சொன்ன விபவாவதாரங் களுக்குப் பிற்பட்டவர்களையும் அதுக்ரஹிக்கைக்காகவன்றோ திருவிண்ணகரிலே கிதய வாஸம் பண்ணுகிறது. திருவிண்ணகம்—ஒப்பிலியப்பன் ஸங்கிதி என்றும், உப்பிலியப்பன் ஸங்கிதி என்றும் வழங்கப்பெறும். சோழநாட்டித் திருப்பதிகளுள் ஒன்று.

திருவிண்ணகரிலே கின்றான்; திருக்குடந்தையிலே கிடந்தான்; கின்றான் எங்கேனும் புறப்பட்டும் போக கினைவுண்டு போலும் என்று கினைக்கும்படியா யிருக்கும்: பள்ளிகொண்டிருந்தால் அங்கனே கினைப்பாரில்லையே: ‘ஸம்ஸாரம் கிழங்கெடுத்தாலல்லது போகோம்’ என்றுகிடக்கிற கிடையாயிற்று. [மாலை] “மாலாய்ப் பிறந்த நம்பியை மாலை செய்யும் மணைகளை” என்கிறபடியே தானும் வ்யாமோஹசாலியாய் அடியார்களையும் வ்யாமோஹசாலிகளாக ஆக்குமவன் என்க [செடியனை] இப்படிப்பட்டவன் இப்போது எனக்கு எட்டாதவனாகிவிடுவென்று காட்டுகிறபடி.

அடிநாயேன் நினைத்திட்டேனே—அவனுடைய மேன்மைக்கு எல்லையில்லாதாப் போலே என்னுடைய தாழ்வுக்கும் எல்லையில்லை; திறந்த வாசலெல்லாம் நுழைந்து திரியும் ஐந்துபோலே மிகத் தண்ணியன். இப்படிப்பட்ட நான் அப்படிப்பட்ட பரமபுருஷனை நினைத்திட்டேன்—அம்மானுழிப் பிரானவன் எவ்விடத்தான் யானார், எம்மாபாலியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்ற வாய்க்குங்கண்டர்’ என்றுப்போலே, மிக கீசனான அடியேனுக்கும் விதி வசத்தாலே கேர்ந்த இக்கணி கித்யமாய்ச் செல்ல வேணுமென்று நினைத்திட்டேன் என்றவாறு. ... 29

மின்னுமாமழைதவழும்மேகவன்னு! விண்ணவர்தம்பெருமானையருளாயேன்று*

அன்னமாய்முனிவரோடமரேத்த அருமறைவெவிற்ப்படுத்தவழமான்றனை*

மன்னுமாமணிமாடமங்கைவேத்தன் மானவேற்பரகாண்கவியங்கொன்ன*

பள்ளியநூல்தமிழ்மாணவகலார் தொல்லைப்பழவினையமுதலியவவ்வார்தாமே.

30

முனிவரோடு	{ முனிவர்களும் தேவர்களும் ஸ்தோத்ரம்பண்ண உம்ஸூரியாய் அவதரித்து அருமையான வேதங்களை பிரகாசிப்பித்த	மன்னு மரமணி	{ சாச்வதமான சிறந்த மணி மாடம் மங்கை மங்கைகாட்டுக்குத் தலை வரும்
அவர்த் த		மன்னு மரமணி	
அன்னம் ஆய்	{ ஸ்வேச்வரன் விஷயமாக, மானம் வேல்	பெருமை தங்கிய வேற் படையை யுடையவரும்	
அரு மறையை			
வெளிப்படுத்த			
அம்மாள்			
தன்னை			

பரகாலன்	{ பிறமதத்தவர்கட்கு யமன்	என்று	{ என்று பிரார்த்தித்து அரு
கலியன்	{ போன்றவருமான	சொன்ன	{ விச் செய்த
மின்னும் மா	{ திருமங்கையாழ்வார்,	பன்னிய	{ மிகவும் பரம்பின
மழை தவழும்	{ மின்னலோடு கூடியும் மிக	தமிழ் தூல்	{ தமிழ் சாஸ்தாமாமிரானின்ற
மேகம் வண்ண	{ வும் குளிர்க்கும் தவழ்ந்து	மாலை	{ இச்சொல் மாலைபை
விண்ணவர்	{ வருகின்ற மேகம்போன்ற	வல்லார் தாம்	{ ஓதவல்லவர்கள்
தம் பெரு	{ வடிவையுடையவனே!	தொல்லை	{ அநாதியான
மாண	{ தேவாதி தேவனே!	பழ வினைபை	{ முன்னை வினைகளை
அருளாய்	{ அருள்புரியவேணும்	முதல்	{ வேரோடே
		அரிய வல்லார்	{ களைத்தொழிக்கவல்லவராவர்

* * *—இத்திவ்வியப் பிரபந்தம் கற்பார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டும் பாசரம் இது. “பன்னிய தூல் தமிழ் மாலைவல்லார் தொல்லைப் பழவினைபை முதலரிய வல்லார் தாமே” என்று பயனுரைக்கும் முகத்தால் அப்படிப்பட்ட பேற்றைத் தாம் பெற்று மகிழ்க்தமை தொனிப்பிக்கப்பட்டதாகும்.

மிகுமா மழைதவழும் மேகவண்ண—மின்னி முழங்கி வில்லிட்டு அழகியதாய் வர்ஷிப்பதொரு காளமேகம் போன்ற வடிவுபடைத்த பெருமானே! இங்கே வியாக்கியான வாக்கியம் காண்மின்;—“அடிநாயேன் வினைத்திட்டேனே என்ற இவருடைய ஆர்த்த நாதத்தைக் கேட்டு இவருடைய தாபமெல்லாம் நீங்கும்படியாகக் குளிரோக்கிக்கொண்டு காளமேக கிபச்யாமமான வடிவோடே வந்து முகக் காட்டின படியைச் சொல்லுகிறது.”

விண்ணவர்தம் பெருமானே! அருளாய் என்று—ஓழ்ச்சொன்ன மின்னுமா மழை தவழும் மேகவண்ண வடிவை ஓவாத ஊறாக உண்டு களிக்கப்பெற்ற அயர்வறம மரர்களுக்கு அதிபதியே! கடலிலே வர்ஷிப்பது போலவும் மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பதுபோலவும் அவர்களுக்கு உன்னைக் கொடுப்பது ஓரேற்றமோ? [அருளாய்] அவர்கள் உன்னை கித்யாதுபவம் பண்ணுமாபோலே கானும் உன்னை கித்யாது பவம் பண்ணும்படி கிருணப பண்ணவேணும் [என்று மன்னுமாமணி மாடமங்கை வேந்தன் மானவேற் பரகாலன் கலியன் சொன்ன பன்னிய தூல் தமிழ் மாலை] மங்கை நாட்டுக்கு அரசராய், வேல் பிடித்துப் பகைவெல்லுந் தொழிலிலே ஊன்றிக் கிடந்தவர் “அரசமர்த்தானடி குடுமரசையல்லால் அரசாக வெண்ணேன் மற்றரசு தானே” என்றற்போன்ற அத்வலையத்தின் கனத்தாலே இங்ஙனே பேசின ராயிற்று. எம்பெருமானும் அவனடியார்களும் உவந்து முடிமேற் கொள்ளும் பிரபந்தமாதலால் மாலை எனப்பட்டது. ஆக இப்படிப்பட்ட திவ்யப் ப்ரபந்தத்தை ஓதவல்லவர்கள் அநாதியான ஸம்ஸாரத்தை யடியறுத்து கித்ய கைக்கரியம் பெற்று வாழப் பெறுவரென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. ... 30

அடிவரவு :—மின், பார், திருவடி, இத்திரன், ஒன்மிதி, அலம், வற்பு, நீர், வங்கம் பொன், பட்டு, நெஞ்சு, கல், முனை, கல்லுயர்ந்த, கன்று, பொங்கு, கார், முற்று, தேராளும், மை, ஸவளம் உள்ளார், இருகை, மின், தேமருவு, செங்கால, தென்னிலங்கை, அன்னுள், மின்னுமா, வையம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

நாலாயிர திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகையில்

திருநெடுந்தாண்டக வுரை முற்றுப்பெற்றது.